EDITURA MIRON
Judith McNaught
JOCURI PERICULOASE
UN ROMAN DE EXCEPȚIE...
REALMENTE STRĂLUCITOR...

Double Standards
by Judith McNaught

© copyright 1994 by
Judith McNaught

© copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Judith McNaught

Jocuri periculoase

Traducere de Cornelia Cernețchi Pascu

Editura

MIRON

Capitolul 1

Philip Whithworth îşi ridică privirea, iar atenţia îi fu atrasă de foşnetul paşilor pe frumosul covor oriental care se întindea de-a lungul biroului său de preşedinte.

Lăsîndu-se uşor pe spătarul fotoliului confortabil, din piele maro, îl privi pe vicepreşedinte, care se îndrepta spre el.

Vicepreşeintele îşi sprijini pumnii strînşi pe suprafaţa lustruită a biroului de mahon al lui Philip. Se vedea că este nervos.

– Sinclair a venit cu oferta cea mai bună, zise el. *National Motors* i-a acordat lui contractul pentru furnizarea de aparate de radio pentru maşinile fabricate de ei. Inspiră, apoi expiră şuierînd. Nemernicul ne-a luat un contract de cincizeci de mili-

oane de dolari, doborîndu-ne prețul cu doar un procent!

O ușoară contracție a mușchilor mandibulei aristocratice a lui Philip Whithworth îi trădă furia interioară cînd spuse:

– Aceasta este a patra oară într-un an cînd ne ia de sub nas un contract important. Ce coincidență, nu-i așa?

– Coincidență! repetă vicepreşedintele. Nu e nici o coincidență. Philip, şi o ştii prea bine! Cineva din departamentul meu se află pe statele de plată ale lui Nick Sinclair. Vreun nenorocit care ne spionează şi află suma oferită de noi în oferta sigilată pentru licitație, apoi îi vinde informația lui Sinclair, ca el să poată să facă un preț mai mic decît al nostru cu cîțiva dolari. Doar şase oameni de-ai mei cunoşteau prețul pe care îl stabiliserăm noi pentru această licitație; iar unul dintre aceştia şase este spionul.

Philip îşi găsi un loc confortabil în fotoliu, iar părul său încărunțit atinse partea de sus a spătarului.

– Am făcut nişte investigații asupra celor şase oameni şi astfel am aflat că trei dintre ei îşi înşeală nevestele.

– Pe atunci investigațiile nu au fost destul de documentate. Vicepreşedintele îşi îndreptă spatele şi-şi trecu degetele prin păr, apoi lăsă mîna în jos. Uite ce e, Philip, sînt de acord că Sinclair este fiul tău vitreg, dar va trebui să faci ceva pentru a-l opri. Vrea să te distrugă.

Ochii lui Philip Whithworth deveniră glaciali.

– Niciodată nu l-am considerat ca fiu vitreg al meu, nici soția mea nu-l recunoaşte de fiu. Acum, spune-mi exact la ce te gîndeşti că ar trebui să fac pentru a-l opri?

– Strecoară şi tu un spion de-al tău la firma lui şi află cine e omul de legătură infiltrat la noi. Nu-mi pasă ce faci, dar, pentru Dumnezeu, fă ceva!

Tocmai cînd Philip îşi pregătea răspunsul, se auzi bîzîitul liniei de interior de pe biroul său, iar el apăsă enervat pe buton.

– Da, ce este, Helen?

– Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule, spuse secretara, dar a venit o domnişoară, Lauren Danner, care spune că are întîlnire cu dumneavoastră pentru angajare.

– Aşa este, oftă el, ezitînd. Am convenit cu ea să o primesc la interviu pentru un post la noi. Eliberă butonul şi reveni la discuția cu vicepreşedintele care, deşi preocupat, îl privea curios.

– De cînd te ocupi de interviuri pentru angajări, Philip?

– Este un interviu de complezență, îi explică Philip cu un oftat. Tatăl ei este o rudă îndepărtată de-a mea, un văr de-al şaselea, parcă, dacă-mi amintesc bine. Danner este una din rudele dezgropate de mama mea, acum cîțiva ani, cînd era preocupată de arborele nostru genealogic. De fiecare dacă cînd localiza un nou lot de posibile rude le invita la noi acasă pentru „o mică vizită de sfîrşit de săptămînă", ca să le întrebe despre străbunii lor, să afle dacă erau într-adevăr rude cu noi, apoi să hotărască dacă merita să le treacă în

catalogul ei. Danner era profesor la o universitate din Chicago. Nu a putut veni, aşa că a trimis-o pe soţia lui – care cîntă la pian la concerte – şi pe fiică, în locul lui. Doamna Danner a murit într-un accident de maşină acum cîţiva ani, iar după acest eveniment nu am mai primit nici o veste de la el, însă săptămîna trecută m-a sunat să mă roage să o primesc pe fiica lui, Lauren, la un interviu pentru o slujbă. Spunea că nu a găsit nimic pe măsura ei în Fenster, Missouri, unde locuiesc acum.

– Destul de mare îndrăzneala de a te suna, nu-i aşa?

Faţa lui Philip căpătă o expresie de resemnare şi plictiseală.

– Îi voi acorda fetei cinci minute din timpul meu, apoi îi voi face bagajul. Nu avem nici un post pentru cineva cu diplomă în muzică. Chiar dacă am fi avut, nu aş fi angajat-o pe Lauren Danner. Nu am întîlnit un copil atît de enervant, revoltător, nemanierat şi prost crescut în viaţa mea. Pe atunci avea vreo nouă ani, era dolofană, pistruiată şi avea o coamă roşcată şi părea că nu se piaptănă niciodată ca lumea. Purta nişte ochelari enormi cu rame groase şi, să mă ierte Dumnezeu dacă acea copilă nu ne privea de sus pe noi...

Secretara lui Philip Whithworth o privea pe tînăra care era îmbrăcată cu un deux-piéces bleumarin, la care purta o bluză albă, stil englezesc, şi se aşezase chiar în faţa ei.

Avea părul strîns într-un coc elegant, iar în jurul obrajilor nişte zulufi care îi încadrau frumuse-

ţea pură şi plină de viaţă. Cu pomeţii uşor proeminenţi, cu nasul mic şi bărbia frumos arcuită, aspectul ei era completat de nişte ochi deosebit de atrăgători. Sprîncenele arcuite şi genele lungi, întoarse, alcătuiau un cadru excepţional pentru ochii luminoşi, de un albastru limpede, spre turcoaz.

– Domnul Whithworth vă va primi peste cîteva minute, o anunţă secretara deosebit de politicoasă, încercînd să nu o privească prea cercetător.

Lauren Danner îşi ridică ochii de pe revista pe care se prefăcea că o citeşte şi zîmbi.

– Vă mulţumesc, zise ea, apoi îşi coborî privirea, încercînd să-şi stăpînească emoţia şi teama de a-l întîlni pe Philip Whithworth între patru ochi.

Cei paisprezece ani care trecuseră nu atenuaseră amintirea dureroasă a celor două zile petrecute la minunata proprietate Grosse Pointe, unde întreaga familie Whithworth şi chiar servitorii o trataseră pe Lauren şi pe mama sa cu un dispreţ revoltător...

Se auzi telefonul pe biroul secretarei, iar Lauren simţi un curent electric parcurgîndu-i întreaga fiinţă. Cum – se întrebă ea disperată – aterizase ea în această situaţie imposibilă? Dacă ar fi ştiut dinainte că tatăl ei voia să-i telefoneze lui Philip Whitworth, ar fi încercat să-l împiedice. Dar, pînă ce ea a aflat, telefonul fusese dat, iar interviul stabilit. Cînd a încercat să protesteze, tatăl ei i-a spus calm că Philip Whithworth îi datora un serviciu şi că, dacă Lauren nu are anumite motive serioase pentru a nu se duce la Detroit, o ruga să fie prezentă la interviul aranjat de el.

Lauren lăsă revista necitită pe genunchi şi oftă. Desigur, ar fi putut să-i spună tatălui său cum se purtaseră cei din familia Whithworth acum paisprezece ani.

În acel moment, banii erau principala preocupare a acestuia, iar lipsa lor adăuga riduri adînci chipului său şi aşa palid. De curînd contribuabilii din Missouri, cuprinşi de o puternică recesiune economică, respinseseră prin vot o mult aşteptată şi necesară creşterea a taxelor de şcolarizare.

Ca rezultat, mii de profesori au fost concediaţi, cum s-a întîmplat şi cu tatăl lui Lauren. Peste trei luni, se întorsese dintr-o altă încercare nereuşită de a găsi de lucru, de data aceasta de la Kansas City. Îşi aşezase servieta pe masă şi le zîmbise cu tristeţe lui Lauren şi mamei sale vitrege.

– Nu cred că unui profesor îi este chiar atît de uşor să-şi găsească de lucru în zilele noastre, nici chiar ca administrator, spusese el cu o faţă obosită şi deosebit de palidă. Îşi masase uşor pieptul în partea stîngă, în dreptul încheieturii braţului şi adăugase trist: Lucru care pare destul de bun, fiindcă nu mă simt în stare să ţin nici o măturâ în mînă. Apoi, fără prea multe alte cuvinte, se prăbuşise, victimă a unui atac de cord foarte grav.

Chiar dacă tatăl ei îşi revenea acum, acel moment nu a schimbat prea mult cursul vieţii ei. Nu, se corectă Lauren, ea fusese pe cale de a şi-l schimba.

După ani de studiu conştiincios şi exerciţii permanente în faţa pianului, după ce dobîndise diploma în muzicologie, se hotărîse deja că îi lipsea

acea ambiție oarbă şi înclinația necesară reuşitei ca pianist concertant. Moştenise talentul muzical al mamei sale, dar nu şi devotamentul neobosit față de arta ei.

Lauren voia mai mult de la viață decît muzica. Într-un fel, chiar muzica o privase de foarte multe lucruri cu care viața te înzestrează. Cu şcoala, studiul, exercițiile şi munca pentru a-ți putea plăti şcoala şi întreținerea, nu avusese niciodată timp să se odihnească sau să se distreze.

Pînă la vîrsta de douăzeci şi trei de ani călătorise prin multe oraşe din Statele Unite ca să cînte la concursuri, dar tot ceea ce reuşise să vadă în aceste locuri erau doar camere de hotel, săli de repetiții şi săli de spectacole.

Cunoscuse mulți bărbați, dar nu avusese niciodată timp pentru mai mult de o scurtă întîlnire. Obținuse burse, premii şi diplome, dar îi lipseau totuşi banii pentru plata cheltuielilor şi avea nevoie mereu să-şi ia încă o slujbă cu o jumătate de normă.

Totuşi, după ce investise atît de mult din viața ei în muzică, i se părea greşit să irosească acest timp şi să renunțe la tot pentru o altă carieră. Boala tatălui ei şi notele de plată mari care se adunaseră o forțaseră pînă la urmă să ia hotărîrea pe care o amînase de mult timp.

În aprilie bătrînul îşi pierduse postul şi, odată cu el, şi asigurarea medicală; în iulie îşi pierduse şi sănătatea. În anii trecuți o sprijinise financiar cu şcoala şi lecțiile; acum venise rîndul ei să-l ajute.

La gîndul acestei responsabilități, Lauren sim-

ţea că întreaga greutate a lumii stătea pe umerii ei. Avea nevoie de o slujbă şi de bani, iar aceştia îi trebuiau acum. Se uită împrejurul ei la biroul de primire unde se afla, complet îmbrăcat în pluş, şi simţi o vagă dezorientare încercînd să se imagineze lucrînd într-o corporaţie atît de mare.

Nu conta prea mult – dacă salariul ar fi fost destul de bun, avea de gînd să accepta orice post i s-ar fi oferit. Posturile bune, cu posibilităţi de avansare, erau practic inexistente în Fenster, Missouri, iar cele care erau totuşi disponibile erau prost plătite în comparaţie cu slujbele asemănătoare din metropole, cum era, de exemplu, Detroit.

Secretara puse receptorul în furcă şi se ridică.

– Domnul Whithworth vă poate primi, domnişoară Danner.

Lauren o urmă şi intră pe o uşă frumos încrustată, din mahon. Cînd secretara o deschise, Lauren spuse repede o rugăciune, insistînd ca Philip Whithworth să nu o mai ţină minte din timpul vizitei aceleia de demult, apoi păşi în biroul lui.

Anii de practică în sălile de concerte, pline de spectatori, o învăţaseră să-şi ascundă nervozitatea, iar acum experienţa aceasta îi permitea să se apropie de Philip Whithworth cu o înfăţişare deschisă şi liniştită, iar cînd el se ridică, o privi cu mirare nedisimulată, lucru evident, după expresia întipărită pe trăsăturile sale aristocratice.

– Probabil că nu vă mai amintiţi de mine, domnule Whithworth, spuse ea politicos, apoi întinse mîna spre el, peste birou – sînt Lauren Danner.

Philip Whithworth îi strînse mîna cu hotărîre, iar în glasul lui se putea recunoaşte uimirea.

– De fapt, îmi amintesc de dumneata foarte bine, Lauren; erai pe atunci, cum se spune, un... copil... de neuitat.

Lauren zîmbi, surprinsă de umorul lui candid.

– Sînteţi foarte amabil. Aţi fi putut spune în loc de „neuitat", „revoltător". Cu aceste cuvinte se declară armistiţiul, iar Philip Whithworth dădu politicos din cap şi-i făcu semn spre un scaun tapiţat în catifea aurie, din faţa biroului său.

– Te rog, ia loc.

– V-am adus un curriculum vitae, spuse Lauren şi scoase un plic din geantă, apoi se aşeză.

El deschise plicul şi scoase paginile dactilografiate, dar ochii îi rămaseră asupra trăsăturilor chipului ei pe care îl studie cu de-amănuntul.

– Asemănarea cu mama dumitale este uimitoare, spuse, după cîteva minute. Era italiancă, nu-i aşa?

– Bunicii mei s-au născut în Italia, îi explică Lauren. Mama s-a născut aici.

Philip încuviinţă.

– Părul parcă vi s-a mai deschis, dar altfel semănaţi perfect cu mama. Acum îşi mută privirea pe foile de hîrtie şi adăugă imparţial: Era o femeie extraordinar de frumoasă.

Lauren se sprijini pe spătarul scaunului, puţin uimită să afle că, în ciuda atitudinii sale reci şi indiferente de acum paisprezece ani, Philip Whithworth era încă de părere că Gina Danner era frumoasă.

Iar acum îi spunea lui Lauren că, după părerea lui, şi ea era. În timp ce citea datele ei, Lauren îşi lăsă ochii să hoinărească prin imensul birou splendid din care Philip Whithworth îşi conducea imperiul. Apoi îl studie şi pe el. Pentru un bărbat de cincizeci de ani, era foarte atrăgător.

Deşi părul îi încărunţise, faţa bronzată era neridată, iar trupul său bine proporţionat nu prezenta semne supraponderale.

Îmbrăcat într-un costum impecabil, cu o croială modernă şi, cum stătea în faţa biroului impunător, era parcă înconjurat de o aură de bogăţie şi putere, pe care Lauren o găsi impresionantă.

Văzîndu-l acum, cu ochii unui adult, nu i se mai părea atît de distant şi de snob precum şi-l amintea ea. De fapt, părea foarte distins, elegant şi sociabil. Atitudinea faţă de ea era cu siguranţă curtenitoare şi avea un deosebit simţ al umorului. Luîndu-le pe toate împreună, Lauren simţi că prejudecata faţă de el, resimţită în toţi aceşti ani, fusese poate injustă.

Philip Whithworth trecu la a doua pagină a prezentării ei, iar Lauren se trezi surprinsă. De ce oare i se schimbase dintr-o dată părerea despre el? se întreba ea puţin emoţionată.

Într-adevăr, fusese amabil şi cordial cu ea acum – şi de ce nu ar fi fost? Nu mai era o fetiţă de nouă ani; devenise o tînără atrăgătoare care-i făcea pe bărbaţi să întoarcă ochii după ea, de încîntare.

Îl judecase oare greşit pe Philip Whithworth în toţi aceşti ani? Sau acum se lăsa influenţată de

evidenta lui bogăție şi de aspectul sofisticat al acestui bărbat?

– Deşi rezultatele dumitale universitare sînt uimitoare, sper că îți dai seama că diploma în muzicologie nu are nici o valoare în lumea afacerilor, spuse el.

Lauren îşi îndreptă atenția spre subiectul adus în discuție.

– Ştiu asta. Am absolvit universitatea, secția de muzică, fiindcă îmi place foarte mult, dar îmi dau seama că în acest domeniu nu există viitor pentru mine. Cu o demnitate calmă îi explică pe scurt motivele pentru care îşi abandonase cariera de pianist, inclusiv îi povesti despre sănătatea tatălui ei şi de situația financiară a familiei.

Philip ascultă cu atenție, apoi mai aruncă o privire peste curriculum.

– Am reținut că la colegiu ai urmat şi nişte cursuri de business.

Cînd făcu o pauză, Lauren se gîndi că o avea totuşi în vedere pentru o slujbă.

– De fapt, îmi mai trebuie doar cîteva cursuri şi îmi pot obține diploma şi în business.

– În timp ce urmai cursurile colegiului înțeleg că lucrai după ore, pe timpul verii, ca secretară, continuă el preocupat. Tatăl dumitale nu mi-a spus despre asta la telefon. Poți dactilografia şi stenografia la fel de bine cum ai menționat în curriculum?

– Da, spuse Lauren, dar cînd auzi de menționarea carierei sale de secretară, entuziasmul ei păli.

Philip se aşeză mai confortabil pe fotoliu, iar după ce se gîndi cîteva minute, păru că a ajuns la o concluzie.

– Pot să-ți ofer un post de secretară, Lauren, un loc de muncă unde ai multe posibilități şi răspundere pe măsură. Mai mult de atît nu-ți pot oferi decît cînd vei obține diploma în business.

– Dar nu vreau să fiu secretară, oftă Lauren.

Un zîmbet amar apăru în colțul buzelor lui Philip cînd văzu cît de descurajată era.

– Spuneai că principala ta grijă în acest moment sînt banii – iar noi ducem acum o acută criză de secretare calificate, în postul executiv. Din acest motiv cererea este foarte mare, iar salariul pe măsură. De exemplu, secretara mea are un venit aproape la fel de mare ca un manager executiv de nivel mediu.

– Dar, chiar şi aşa... încercă ea să protesteze.

Domnul Whithworth ridică o mînă în semn de tăcere.

– Lasă-mă să termin. Ai lucrat pentru preşedintele unei firme producătoare mici. Într-o companie mică toată lumea ştie ce fac ceilalți şi de ce o fac. Din nefericire, în corporații mari, aşa ca a noastră, numai directorii executivi din funcțiile principale şi secretarele lor au o imagine globală asupra activității. Vrei să-ți dau un exemplu care să te facă să înțelegi la ce mă refer?

Lauren încuviință, iar el continuă:

– Să presupunem că eşti contabilă la departamentul nostru de radio şi că ți se cere să pregăteşti un analiză a costului aparatelor de radio

pe care le producem. Timp de cîteva săptămîni tu pregăteşti raportul fără să ştii de ce o faci. Motivul ar putea fi intenţia noastră de a închide secţia de aparate de radio; sau acela că intenţionăm să extindem acest departament; sau poate că am pregătit o campanie publicitară ca să reuşim să vindem mai multe aparate. Tu nu ştii ce am planificat noi şi nu ştie nici superiorul tău, sau superiorul aceastuia. Singurii oameni care sînt la curent cu asemenea informaţii confidenţiale sînt directorii de departamente, vicepreşedinţii şi – conchise el cu un zîmbet accentuat – secretarele lor! Dacă începi cu postul de secretară la noi, vei avea ocazia să-ţi faci o imagine globală asupra corporaţiei şi astfel vei putea face o alegere cînd va veni vorba de cariera pe care o vei avea de urmat şi finalitatea acesteia.

– Nu aş putea să fac şi altceva într-o firmă atît de mare ca a dumneavoastră care să fie retribuit la fel de bine ca o secretară? întrebă Lauren.

– Nu, spuse el hotărît. Nu se poate pînă ce nu-ţi vei obţine diploma în business. Lauren oftă în sinea ei, dar ştia că nu avea de ales. Trebuia să facă rost de cît de mulţi bani putea.

– Nu face faţa asta tristă, spuse el, munca nu va fi plictisitoare. Ce mai, secretara mea ştie mai multe despre planurile noastre viitoare decît mulţi dintre directorii mei executivi. Secretarele executive se confruntă cu tot felul de informaţii confidenţiale. Ele sînt...

Se opri şi o privi în tăcere pe Lauren, iar cînd reîncepu să vorbească, tonul său avea o nuanţă

triumfătoare şi calculată:

– Secretarele executive se confruntă cu informaţii deosebit de confidenţiale, repetă el şi un zîmbet straniu îi apăru pe chipul său de aristocrat. O secretară! şopti el. Niciodată o secretară nu poate fi suspectată! Nici măcar nu le fac verificări cei de la interne. Lauren, spuse el încet, iar ochii îi luceau ca două topaze – sînt pe cale de a-ţi face o ofertă deosebită. Te rog, nu pune întrebări pînă ce nu asculţi tot ce am de spus. Acum, ce cunoşti despre spionajul industrial sau despre acela din corporaţii?

Lauren avu o presimţire că atîrna deasupra unei prăpăstii periculoase.

– Îndeajuns încît să ştiu că oamenii fac închisoare pentru asta şi eu nu vreau să fiu amestecată în aşa ceva, domnule Whithworth.

– Sigur că nu, spuse Philip calm. Te rog, spune-mi Philip; totuşi, sîntem rude, iar eu îţi spun Lauren.

Lauren clătină din cap, stingherită.

– Nu-ţi propun să spionezi o altă corporaţie, te rog să spionezi în corporaţia mea. Să-ţi explic. De cîţiva ani o companie numită *Sinco* a devenit concurentul nostru principal. De fiecare dată cînd participăm la o licitaţie pentru un contract se pare că *Sinco* ştie cît vom oferi noi şi oferta lor este cu un procent mai scăzută. Într-un fel necunoscut ei află suma pe care noi o includem în plicul sigilat cu oferta, apoi îşi reduc preţul lor aşa încît să fie puţin mai scăzut decît al nostru şi ne iau contractul direct de sub nas. Astăzi s-a întîmplat din nou.

La noi sînt numai şase persoane care ar fi putut informa *Sinco* despre preţul ofertei noastre, iar una dintre ele este precis trădătorul. Nu vreau să concediez cinci directori executivi loiali numai ca să mă scap pe mine însumi de un trădător lacom. Dar dacă *Sinco* va continua să ne ia contractele astfel, va trebui să concediez oamenii. Eu angajez douăsprezece mii de oameni, Lauren. Douăsprezece mii de oameni depind de *Whithworth Enterprises* pentru existenţa lor. Douăsprezece mii de familii depind de această corporaţie ca să poată avea un acoperiş deasupra capetelor şi de mîncare pe masă. Tu ai putea să-i ajuţi să-şi păstreze slujbele şi casele. Nu te rog decît să faci o cerere pentru postul de secretară la *Sinco* astăzi. Numai Dumnezeu ştie că vor avea nevoie de mai mult personal care să se ocupe de munca pe care au furat-o de la noi. Cu aptitudinile tale şi cu experienţa ta cred că te vor considera bună pentru postul de secretară al unui director executiv.

Împotriva judecăţii ei sănătoase, Lauren totuşi întrebă:

– Dacă obţin postul, atunci ce se va întîmpla?

– Atunci îţi voi da numele celor şase persoane, iar tot ce va trebui să faci este să asculţi dacă cineva de la *Sinco* le pomeneşte vreodată numele. Se aplecă în faţă şi-şi încrucişă braţele peste birou. Este un lucru de durată, Lauren, dar, sincer, sînt îndeajuns de disperat ca să încerc orice. Acum, iată partea mea de afacere: aveam de gînd să-ţi ofer un post de secretară la noi, cu un salariu foarte atrăgător...

Cifra pe care a menționat-o o uimi pe Lauren şi ea nu ascunse acest fapt. Era cu mult mai mare decît cîştigase tatăl ei ca profesor. Ce mai, dacă se limita la o sumă pentru ea, ar fi putut să-şi susțină familia şi pe ea însăşi.

– Văd că eşti mulțumită, rîse Philip. Salariile în oraşele mari precum Detroit sînt imense în comparație cu acelea din oraşele mai mici. Acum, dacă astăzi după-amiază faci cererea la *Sinco* şi ei îți oferă postul de secretară, vreau să-l accepți. Dacă salariul de acolo va fi mai mic decît cel pe care ți-l ofer eu, compania mea îți va trimite un cec lunar care să compenseze diferența. Dacă reuşeşti să afli numele trădătorului nostru, sau altceva care mă interesează pe mine, îți voi oferi o primă de zece mii de dolari. Dacă peste şase luni începînd de acum nu ai reuşit să afli nimic important, atunci poți să-ți dai demisia de la *Sinco* şi să vii să lucrezi pentru noi. Imediat după ce-ți vei termina cursurile pentru diploma în business îți voi oferi oricare alt post pe care îl doreşti la noi, cu condiția să-i poți face față. O privea cu ochii lui mari şi negri, analizîndu-i chipul tulburat. Te deranjează ceva, observă el. Ce anume?

– Totul mă deranjează, recunoscu Lauren. Nu-mi plac intrigile, domnule Whithworth.

– Te rog, spune-mi Philip. Măcar fă asta pentru mine. Oftă şi se sprijini de spătar. Lauren, ştiu că nu am nici un drept să te rog să faci cerere la *Sinco*. Poate că vei fi uimită dacă afli că sînt conştient de cît de neplăcută a fost vizita ta la noi acum paisprezece ani. Fiul meu, Carter, era la o

vîrstă dificilă. Mama mea era obsedată de arborele nostru genealogic, iar soția mea şi cu mine... ei bine. regret că nu am fost mai primitori.

În alte condiții, Lauren l-ar fi refuzat. Însă, viața ei era într-o criză atît de mare, iar responsabilitățile ei financiare ajunseseră într-un impas. Era tulburată, nesigură şi incredibil de copleşită.

– Bine, spuse ea încet. O voi face.

– Foarte bine, zise Philip hotărît. Luă receptorul şi formă numărul de la *Sinco,* cerîndu-l pe responsabilul de personal, apoi i-l dădu lui Lauren ca să stabilească o întîlnire. Speranța ascunsă a lui Lauren ca firma să o refuze îi fu imediat spulberată. De la cel cu care vorbea află că *Sinco* tocmai obținuse un contract important şi avea nevoie de secretare cu experiență. Responsabilul urma să lucreze după program în acea zi, aşa că o rugă să vină imediat.

După aceea Philip se ridică, îi întinse mîna şi i-o strînse pe a ei.

– Îți mulțumesc, spuse simplu. Se gîndi o clipă, apoi adăugă: Cînd vei completa formularul pentru cerere dă-le adresa din Missouri, dar telefonul acesta unde te poate găsi. Scrise un număr de telefon pe o notiță şi i-o dădu. Servitorii mei răspund la telefon cu un simplu: „Alo", îi explică el.

– Nu, sări Lauren. Nu vreau să vă creez probleme. Eu... ar fi mai bine să stau la un motel.

– Nu te condamn pentru ceea ce simți, răspunse el, iar Lauren se simți nepoliticoasă pentru refuzul ei – dar vreau să mă revanşez pentru vizita de demult.

Lauren renunță, învinsă.

– Sînteți foarte sigur că doamna Whitworth nu va avea nimic împotrivă?

– Carol va fi încîntată.

Cînd uşa se închise în spatele lui Lauren, Philip Whithworth ridică receptorul şi formă numărul din biroul fiului său, vizavi pe culoar.

– Carter, spuse el. Cred că sîntem pe cale să introducem un cui în armura lui Nick Sinclair. Îți mai aminteşti de Lauren Danner...?

Capitolul 2

Pînă ce Lauren a ajuns la serviciul personal de la *Sinco* se făcuse deja ora cinci, iar ea ajunsese la concluzia că îi era imposibil să facă spionaj pentru Philip Whithworth.

Aflîndu-se la volanul maşinii, numai la gîndul că ar face asta, îi transpiraseră mîinile şi inima îi bătea cu putere. Cu toate că ar fi vrut să-l ajute pe Philip, intrigile şi riscurile implicate o împietreau. Totuşi, nu voia să-şi recunoască laşitatea faţă de el.

În timp ce completa interminabilele formulare şi chestionare cerute de *Sinco* îi trecu prin minte că modul cel mai potrivit de a acţiona ar fi să se ţină de promisiunea făcută lui Philip, şi anume de a face cererea pentru slujbă, apoi trebuia să facă

tot posibilul să nu primească postul. În consecință, în mod intenționat nu reușise la testele de dactilografie și stenografie, apoi omise să scrie pe formulare notele pe care le obținuse la colegiu. Încununarea intenției de a nu obține slujba avu loc cînd dădu răspunsul la ultima întrebare care figura pe cererea ei.

În instrucțiuni era menționat să facă o listă, în ordinea preferințelor, cu trei funcții pentru care credea că este calificată pentru *Sinco.*

Lauren scrise „președinte", ca primă alegere, „director de personal", drept următoarea și „secretară", pentru cea de-a treia.

Directorul de personal, domnul Weatherby, cel care îi verificase testele, rămase stupefiat de acestea. Le puse deoparte și luă încă o dată cererea, iar ea observă cum ochii îi rămîn ațintiți pe ultima pagină, unde enumerase, printre cele trei preferințe, și postul domnului Weatherby însuși. Citind, fața i se aprinse de furie, nările îi luară foc, iar Lauren trebui să-și muște buza de jos ca să-și ascundă satisfacția.

Poate că era făcută pentru intrigi și subterfugii, se gîndi ea zîmbind amuzată, dar el se ridică în picioare și o informă rece că nu întrunea standardele de angajare ale firmei *Sinco* pentru nici o funcție.

Cînd Lauren ieși din clădire descoperi că sumbra după-amiază de august se adîncise, devenind o noapte răcoroasă și întunecoasă prea devreme. Tremură de frig și își lipi de corp blazerul bleumarin.

Traficul din centru de pe Jefferson Avenue era ca o mare de faruri albe şi lumini roşii de stopuri, vîjîind în sus şi în jos, în ambele direcţii.

Lauren aşteptă lumina verde la semafor, cînd simţi picături reci de ploaie căzînd în jurul ei.

Se creă o breşă în trafic, iar Lauren reuşi să tra-verseze bulevardul cu multe benzi de circulaţie şi ajunse pe trotuarul opus, la o intersecţie, tocmai cînd şirul sălbatic de maşini reîncepu să se scurgă.

Cu respiraţia întretăiată şi udă de ploaie, Lauren se uită în sus la clădirea întunecată în construcţie, chiar din faţa ei. Garajul unde îşi lăsase maşina era la patru blocuri distanţă de ea, dar, dacă ar fi mers prin zona şantierului viitorului zgîrie-nori, ar fi ajuns mai repede.

O rafală de vînt rece, venind dinspre Detroit River îi înfăşura fusta în jurul picioarelor şi o ajută să se decidă. Neluînd în seamă semnul cu „Trecerea oprită" se aplecă pe sub sforile întinse în jurul zonei în construcţie.

Merse cît de repede putu, peste terenul accidentat, şi privi cele cîteva luminiţe ce se vedeau la etajele clădirii, altfel întunecoase. Avea cel puţin optzeci de etaje.

Era construită din sticlă şi oglindă în exterior, iar aceasta reflecta luminile oraşului. În clădire, unde se vedeau lumini, ferestrele deveneau transparente şi Lauren văzu în interior cutii de toate mărimile aşezate unele peste altele în viitoarele birouri, ca şi cînd ocupanţii se pregăteau să-şi ia în primire spaţiile.

Aproape de clădire vîntul nu mai sufla chiar atît de tare dinspre rîu, aşa că se adăposti cît putu de bine la umbra imensei construcţii. Pe cînd mergea repede se gîndi că era singură, femeie, în întuneric şi că putea cădea victimă criminalităţii ridicate din oraş. Gîndul îi dădu fiori reci pe şira spinării.

Deodată se auziră paşi apăsaţi în spatele ei, iar inima începu să-i bată mai repede. Grăbi pasul şi sesiză că paşii urmăritori se întetiră de asemenea. Intră în panică şi o rupse la fugă. Tocmai cînd trecea pe lîngă intrarea principală, una dintre uşile imense de sticlă se deschise şi doi bărbaţi ieşiră din clădire.

– Ajutor! strigă ea. Este cineva... Piciorul i se izbi de un colac de sîrmă care i se înfăşură în jurul gleznei strîngînd-o. Lauren zbură prin aer, ţipînd îngrozită, cu braţele în vînt, apoi ateriză cu faţa în jos, la picioarele celor doi.

– Împiedicato! sări unul dintre ei îngrijorat, apoi se lăsară amîndoi pe vine şi priviră. Ce naiba vrei să faci?

Sprijinindu-se în palme, Lauren îşi ridică privirea îndurerată şi-l studie pe bărbatul care i se adresase.

– Dau o probă la circ, îi răspunse sec. Şi, pentru un bis, obişnuiesc să mă arunc de pe pod.

Celălalt bărbat începu să rîdă zgomotos, apoi o ajută să se ridice.

– Cum te cheamă? întrebă el, iar cînd Lauren îi spuse numele, adăugă îngrijorat: Poţi să mergi?

– Încă vreo cîteva mile, îl asigură ea ezitînd.

Toți mușchii din corp i se crispară, iar glezna stîngă o durea îngrozitor.

– Atunci cred că poți să mergi în clădire ca să vedem cît de rău te-ai lovit, spuse el cu amuzament în glas. O luă de mijloc și o sprijini de el.

– Nick, zise celălalt bărbat. Cred că ar fi mai bine să chem o ambulanță cît timp tu rămîi cu domnișoara Danner.

– Vă rog, nu chemați ambulanța! îi imploră Lauren. Mă simt mai mult jenată, decît rănită, adăugă ea disperată, cînd bărbatul pe care-l chema Nick o conducea în holul întunecos.

Acum se gîndi la gestul necugetat de a merge într-o clădire părăsită cu doi necunoscuți, dar, cînd ajunseră în hol, celălalt aprinse niște lumini și toate îndoielile lui Lauren fură spulberate; acesta era de vîrstă mijlocie, părea cumsecade și era îmbrăcat în costum cu cravată.

Chiar și în lumina difuză părea mai degrabă un director realizat, decît un gangster. Lauren îl privi pe Nick al cărui braț era încă în jurul taliei ei. Purta blugi și o jachetă de doc. Judecînd după profilul său, putea avea în jur de treizeci de ani și nu avea în înfățișare altceva decît un aspect decent. Nick îi spuse celuilalt peste umăr:

– Mike, cred că este o trusă de prim-ajutor într-una dintre camerele de serviciu. Caut-o și adu-o, te rog.

– Da, spuse Mike intrînd pe ușa deasupra căreia se găsea casa scărilor.

Lauren privi holul imens. Totul era din marmură albă: pereții, podelele, chiar și pilonii discreți

care susțineau tavanul înalt. Zeci de vase cu copăcei şi plante luxuriante enorme erau aliniate pe un perete, aşteptînd parcă să fie duse la locurile lor, în holul spațios.

Cînd ajunseră la lifturi, Nick o strînse mai bine şi apăsă pe un buton.

Uşa lucioasă de aluminiu se deschise, iar Lauren păşi înăuntrul cabinei complet luminate.

– Te duc într-un birou mobilat unde vei putea să te aşezi şi să te odihneşti pînă ce te vei simți în stare să mergi fără susținere, îi explică el.

Lauren zîmbi şters şi-i aruncă o privire recunoscătoare, dar îngheță imediat. Lîngă ea, acum cu trăsăturile bine luminate, stătea unul dintre cei mai frumoşi bărbați pe care-i văzuse vreodată. Uşile liftului se închiseră simultan, iar Lauren îşi mută privirea de pe fața lui.

– Mulțumesc, zise şoptit, trăgîndu-se din strînsoarea brațului lui, pot să stau în picioare.

El apăsă pe butonul al optzecilea, iar Lauren simți impulsul tipic feminin de a-şi aranja părul – oricum gestul ar fi fost prea evident şi inutil. Se întreba dacă mai avea pe buze ceva ruj sau dacă era murdară pe față, dar se abținu.

Pentru o tînără sensibilă se comporta prosteşte față de nimic altceva decît un chip masculin atrăgător.

Oare chiar atît de frumos poate fi? se întreba ea. Îl mai privi o dată, dar cu discreție. Foarte firesc îşi ridică ochii spre luminatorul de deasupra uşii unde becurile indicînd etajele se aprindeau şi se stingeau alternativ.

Cu multă grijă îşi lăsă privirea să-i alunece într-o parte... Nick privea numerele cu capul uşor dat pe spate, iar profilul i se distingea clar.

Nu numai că era mai frumos decît la prima vedere, dar era şi foarte înalt, lat în umeri, cu o musculatură atletică. Avea părul negru spre castaniu-închis, era tuns îngrijit şi la modă.

Fiecare trăsătură a sa emana putere, de la sprîncenele frumos arcuite, pînă la bărbia uşor arogantă şi maxilarul proeminent. Avea gura frumos conturată şi buzele senzuale.

Lauren tocmai studia linia buzelor lui cînd liftul se opinti, parcă amuzat de descoperirile ei. Spre uimirea tinerei, ochii verzi ai bărbatului se opriră asupra ei. Surprinsă în mijlocul acelei admirații amănunțite a înfățişării lui, Lauren spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Mie... mi-e frică de lifturi, improviză ea în grabă. Încerc să mă concentrez asupra altor lucruri, ca să... nu mă gîndesc la înălțime.

– E foarte înțelept, remarcă el, dar tonul său ironic făcu evidentă înțelegerea lui că nu a admira pentru teama de lifturi, ci mai degrabă pentru ingenuitatea cu care inventase o minciună atît de plauzibilă.

Lauren se văzu surprinsă între amuzamentul produs de observația lui concretă şi faptul că roşise, nereuşind să-l păcălească deloc. Reuşi să nu rîdă şi nici să nu roşească şi rămase cu ochii ațintiți pe uşa liftului pînă ce acesta se deschise la etajul al optzecilea.

– Stai puțin să aprind luminile, spuse Nick.

În doar cîteva secunde neoanele din plafon se aprinseră şi întregul etaj se inundă de lumină; la stînga se găsea un birou de primire şi patru birouri foarte mari, despărţite prin panouri imense din lemn de nuc.

Nick o sprijini de cot, iar Lauren păşi pe mocheta verde-smarald, apoi o conduse în partea opusă şirului de lifturi.

Această a doua jumătate a etajului avea încă o parte pentru recepţie, în mijlocul căreia se găsea un birou mare, circular. Lauren zări un birou elegant la dreapta recepţiei.

Era deja dotat cu dulapuri şi cu un birou pentru secretariat din lemn şi crom. Îl compară în minte cu biroul ei din metal, de la locul de muncă unde avea o jumătate de normă.

Acela se afla în mijlocul unui birou cu alte trei persoane. Era greu de crezut că acest lux spaţios era destinat numai unei simple secretare. Cînd rosti această idee cu glas tare, Nick o privi rîzînd.

– Secretarele bine pregătite se mîndresc cu funcţia lor, iar salariile lor se ridică în fiecare an.

– Din întîmplare şi eu sînt tot secretară, îi spuse Lauren în timp ce treceau pe lîngă recepţie către nişte uşi masive din lemn de trandafir. Tocmai am fost vizavi la *Sinco* pentru a-mi căuta o slujbă, după care te-am întîlnit pe dumneata.

Nick deschise ambele uşi, apoi se dădu înapoi şi o pofti pe Lauren în timp ce-i studia mersul şchiopătat.

Lauren îşi dădu seama de privirea lui argintie asupra genunchilor care o usturau, iar după ce

ajunse în mijlocul încăperii, începu să studieze totul. Ce văzu o uimi.

– Bunule Dumnezeu! exclamă ea. Ce este aici, oricum?

– Acesta, începu Nick zîmbind de expresia ei total nelămurită, e biroul preşedintelui. Este printre puținele birouri complet aranjate.

Fără grai, Lauren privi cu ochi mari şi uimiți prin încăperea uriaşă. Peretele imens din fața ei era din sticlă de sus şi pînă jos şi oferea o imagine de vis a Detroit-ului noaptea cu toată splendoarea sa strălucitoare şi fantastică, întinzîndu-se pe cîteva mile distanță. Ceilalți pereți erau îmbrăcați în panouri de trandafir lustruit.

Zeci de metri pătrați de mochetă bej acoperea podeaua, iar în dreapta se găsea un frumos birou din acelaşi lemn de trandafir. Şase scaune cromate, cu spătare înalte, tapițate în verde, erau aşezate în fața biroului, iar pe partea cealaltă în birou erau trei canapele moi, cu aceeaşi tapițerie, aşezate în formă de „U"; în mijlocul lor se afla o sculptură un lemn şlefuit.

– Îți ia răsuflarea, pur şi simplu, spuse ea în şoaptă.

– Eu pregătesc ceva de băut pînă cînd Mike vine cu trusa, spuse Nick.

Lauren se întoarse privind amuțită şi mergînd spre un perete unde pipăi lemnul lucios. Un panou era rabatabil, iar în spatele acestuia se afla un băruleț luminat discret din spate. Pe rafturile din sticlă erau ordonate şiruri de pahare de cristal Waterford de toate mărimile.

Cînd nu primi nici un răspuns la oferta lui de a bea ceva, o privi peste umăr.

Ea îşi ridică ochii spre el şi văzu că încerca să ascundă ceva.

Evident că era foarte amuzat de reacţia ei de uimire la opulenţa biroului, iar această senzaţie o făcu să-şi dea seama de ceea ce pînă acum ignorase; în vreme ce ea era atrasă de frumuseţea lui masculină, el părea, evident, indiferent de prezenţa ei ca femeie. După şase ani în care suportase admiraţia bărbaţilor, fluierăturile şi privirile lor flămînde, în sfîrşit întîlnise un bărbat pe care voia cu disperare să-l impresioneze şi nu se întîmpla nimic.

Puţin tulburată şi profund dezamăgită, Lauren încercă să lase problema aceasta deoparte. Se spune că frumuseţea stă în ochii deţinătorului, dar, în aparenţă, ochii lui Nick nu aveau nimic interesat în ei cînd se uita la ea.

Acest lucru nu ar fi fost atît de îngrozitor dacă măcar nu i s-ar fi părut atît de nostimă!

– Dacă vrei să te speli, este o baie acolo, îi făcu el semn cu capul spre peretele din spatele barului.

– Unde? întrebă Lauren scurt, urmînd direcţia semnului său.

– Mergi drept înainte, iar cînd ajungi la perete apasă pe el.

Buzele lui încercau un alt zîmbet, iar Lauren îl privi disperată şi făcu ce i se spusese.

Cînd degetele îi atinseră lemnul fin de trandafir, se deschise un panou în spatele căruia, în

toată splendoarea sa, era ascunsă o cameră de baie, iar Lauren intră.

– Iată trusa de prim-ajutor, spuse cel pe care-l chema Mike şi intră în birou.

Lauren închise uşa pe jumătate, dar se opri cînd îl auzi vorbind pe un ton scăzut.

– Nick, de vreme ce sînt avocatul corporaţiei, te sfătuiesc să chemi un doctor în seara aceasta să o consulte pe fată, ca să vadă dacă nu cumva s-a lovit. Dacă nu insişti, s-ar putea ca vreun avocat să o sfătuiască să dea în judecată compania pentru că a ologit-o şi atunci să vezi cum putem plăti cîteva milioane pentru asta.

– Nu mai face atîta caz pentru nimica toată, îl auzi pe Nick replicînd. Este o fată cu ochii mari care s-a cam speriat din cauza unei căzături buclucaşe. O călătorie cu ambulanţa ar putea s-o sperie mai rău.

– Bine, renunţă Mike, oftînd. Am cam întîrziat la o întîlnire în Troy, aşa că trebuie să plec. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i da nimic tare de băut. Părinţii ei te-ar putea da în judecată pentru încercare de seducere a unei minore şi...

Simţindu-se tulburată şi jignită de cuvintele „fată cu ochi mari", Lauren închise uşa. Se încruntă întorcîndu-se spre oglinda care se afla deasupra chiuvetei, apoi îşi înăbuşi un rîs nervos.

Faţa îi era mînjită de dîre de noroi şi var, bluza îi era pe jumătate descheiată şi îi ieşise din fustă; şuviţele de păr îi atîrnau rebele pe frunte; iar blazerul îi spînzura neglijent pe umărul stîng.

Arăta, se gîndi ea, ca o caricatură a propriei

persoane, apoi rîse isteric; parcă ar fi fost o vagaboandă în zdrențe murdare.

Dintr-un oarecare motiv se trezi cu intenția de a arăta complet diferit cînd va ieşi din baie. Se dezbrăcă repede de blazer, anticipînd mirarea lui Nick cînd va rămîne şocat de înfățişarea nouă, curată şi impecabilă.

Se spălă repede pe mîini şi pe față, iar inima îi bătea cu putere spunîndu-şi că făcea asta pentru a fi ea, ultima, cea care va rîde şi nu pentru că ardea de nerăbdare ca el să o găsească atrăgătoare. Trebuia să se grăbească; dacă pierdea prea mult timp înăuntru, transformarea nu va mai fi la fel de percutantă.

Îşi scoase repede ciorapii rămînînd cu gura căscată cînd văzu gaura imensă din genunchi şi se şterse cu un prosop care-i era la îndemînă.

De îndată ce constată că era destul de curată, goli conținutul poşetei pe polița de la chiuvetă şi scoase o pereche de ciorapi de rezervă pe care îi avea din întîmplare la ea. Îi netezi pe picioare, apoi îşi scoase acul de păr aliberîndu-şi podoaba blond- şaten şi îşi perie bine părul des cu foarte mare grabă.

După ce termină, buclele rămaseră pe umeri într-o mare unduioasă şi strălucitoare, prelungindu-se pînă pe spate.

Se rujă discret, îşi dădu cu puțin fard de obraz, apoi băgă totul în poşetă şi se privi în oglindă.

Era proaspătă în obraji, iar ochii îi scînteiau de nerăbdare.

Bluza albă rămăsese puțin şifonată, dar gu-

lerul îi evidenția linia înaltă a gîtului şi-i accentua sînii frumos conturați. Mulțumită, se întoarse cu spatele la oglindă, îşi luă blazerul, poşeta, şi ieşi închizînd în spatele ei panoul cu un declic uşor.

Nick era la bar, cu spatele la ea. Fără să se întoarcă, îi spuse:

– A trebuit să dau un telefon, dar aduc imediat băuturile. Ai găsit înăuntru tot ce aveai nevoie?

– Da, mulțumesc, zise Lauren lăsînd din mînă poşeta şi jacheta.

Rămase tăcută, în picioare, lîngă canapea, şi-i urmărea mişcările rapide şi eficiente cu care lua paharele de cristal de pe raft, apoi scoase o tavă cu cuburi de gheață din congelatorul compact cu frigiderul ascuns în bar.

Îşi scosese canadiana de doc şi o azvîrlise pe un scaun. Cu fiecare mişcare a brațelor materialul subțire al cămăşii bleu se arcuia pe piele dezvăluindu-i musculatura bine clădită, umerii lați şi spatele trapezoidal.

Lauren îşi lăsă privirea să-i alunece pe linia şoldurilor înguste continuate cu nişte picioare lungi, puse în evidență de blugii pe care-i purta. Cînd îi vorbi, Lauren tresări vinovată de analiza amănunțită pe cafe o făcea şi îşi ridică ochii spre părul său negru.

– Mi-e teamă că în bar nu avem băuturi răcoritoare sau limonadă, Lauren, aşa că ți-am pregătit un pahar de tonic cu gheață.

Lauren îşi domoli un hohot de rîs cînd auzi de limonadă şi îşi împreună mîinile la spate cu demnitate. Suspansul şi aşteptarea se înălțau în su-

fletul ei cînd el luă whisky-ul, turnă într-un pahar, luă apoi şi paharul ei, şi se întoarse cu faţa. Făcu doi paşi în direcţia ei şi rămase îngheţat.

I se împreunară sprîncenele într-o expresie uimită, iar ochii i se îngustară nelămuriţi în timp ce parcurgea cu privirea cascada blond-şatenă care-i încadra chipul, căzînd într-un abandon asimetric pe umeri şi pe spate.

Se uită uimit la faţa ei remarcînd ochii de culoarea turcoazului scînteietor, surîzători şi vioi, cu care îl privea acum printre genele grele şi ondulate, nasul fin, obrajii frumos conturaţi şi buzele senzuale.

Apoi privirea îi căzu pe sînii cărnoşi, pe talia bine marcată şi pe picioarele lungi.

Lauren sperase să-l facă să o remarce ca femeie, iar acum o observase cu siguranţă. Spera să şi spună ceva frumos, dar el tăcu.

Se întoarse pe loc, merse la bar şi goli conţinutul unuia dintre pahare în chiuveta nichelată.

– Ce faci? întrebă Lauren.

Vocea lui răsună a ironie şi amuzament:

– Adaug nişte gin în apa tonică. Lauren izbucni în rîs, iar el o privi peste umăr, zîmbind uşor. Doar de curiozitate, cîţi ani ai?

– Douăzeci şi trei.

– Şi ai făcut cerere pentru un post de secretară la *Sinco* – înainte de a te arunca la picioarele noastre în această seară? accentuă el ultima parte a întrebării în timp ce adăugase puţin gin în tonicul ei.

– Da.

Aduse paharul şi îi făcu semn să se aşeze pe canapea.

– Ia loc, nu este bine să stai în picioare cu glezna ta.

– Nu mă doare, sincer, protestă ea, dar se aşeză ascultătoare.

Nick rămase în picioare în faţa ei privind-o curios.

– Şi *Sinco* ţi-a oferit vreun post?

Era atît de înalt, încît Lauren trebui să-şi lase capul mult pe spate ca să-l poată privi în ochi.

– Nu.

– Aş vrea să mă uit puţin la glezna ta, zise el. Puse paharul pe măsuţa scundă, se aşeză în genunchi şi începu să-i desfacă bareta fină a sandalei. Simpla atingere uşoară a degetelor lui pe gleznă îi trimitea fulgere de-a lungul piciorului şi se încordă şocată.

Din fericire, el nu observă reacţia ei, iar cu degetele îndemînatice îi palpa glezna, rotindu-i-o uşor.

– Şi eşti bună ca secretară?

– Fostul meu şef era de părere că da.

Cu capul încă în jos îi spuse:

– Secretarele bune au întotdeauna căutare. Biroul de personal de la *Sinco* te va contacta pînă la urmă şi-ţi va oferi un post.

– Mă îndoiesc, spuse Lauren cu un zîmbet sincer. Mi-e teamă că domnul Weatherby, şeful de personal de la *Sinco* nu mă găseşte prea strălucită, explică ea.

Nick ridică dintr-o dată capul şi ochii săi de

bărbat reflectau completa admirație pentru trăsăturile ei distinse.

– Lauren, cred că eşti la fel de strălucitoare ca o monedă nouă, şlefuită. Weatherby trebuie să fie orb.

– Desigur că este! îl tachină ea, altfel nu ar fi purtat o haină cenuşie cu cravată galbenă.

Nick rîse.

– Chiar aşa?

Lauren încuviință şi acest moment de apropiere deveni pe dată încărcat cu o profundă şi inexplicabilă candoare. Acum îi zîmbi şi recunoscu în el mai mult decît un bărbat frumos. Vedea în ochii lui un amestec de cinism, căldură şi umor; experiența cu greu dobîndită i se imprimase pe trăsăturile cizelate ale feței.

Lauren îl găsi nespus de atrăgător. Nu se putea spune că nu avea şi o putere sexuală magnetică. Fiecare centimetru al trupului său vînjos emana acest lucru, atrăgînd-o spre el.

– Nu pare umflată, comentă el aplecîndu-se încă o dată spre glezna ei. Te doare?

– Foarte puțin. Oricum, mai puțin decît demnitatea mea rănită.

– În acest caz, pînă mîine, glezna şi demnitatea ta se vor restabili complet.

Încă în genunchi, Nick o apucă de călcîi cu mîna stîngă şi se întinse să ia sandaua cu mîna dreaptă. Tocmai cînd era pe cale să i-o pună în picior se uită la ea, iar zîmbetul lui lasciv îi dădu lui Lauren un fior. O întrebă:

– Nu era parcă o poveste despre un bărbat

care căuta femeia al cărei picior se potrivea într-un condur de cristal?

Ea dădu din cap, iar ochii îi străluceau.

– Cenuşăreasa.

– Ce mi se întîmplă dacă pantoful acesta se potriveşte?

– Te vei transforma într-un broscoi chipeş, chicoti ea.

El începu să rîdă şi rămaseră cîteva clipe cu privirile unite, iar în străfundul argintiu al ochilor lui se zări o licărire, o flăcăruie a atracţiei sexuale pe care o stinse imediat. Glumele luaseră sfîrşit. Îi încheie sandaua, apoi se ridică.

Îşi luă paharul, îl bău iute şi-l puse la loc pe masă. Lauren simţi că era un semnal prematur că minutele lor împreună se apropiaseră de sfîrşit.

Îl privi cum ia telefonul din colţul măsuţei şi formează un număr din patru cifre.

– George, spuse el în receptor, sînt Nick Sinclair. Tînăra domnişoară pe care o urmăreai fiindcă încălcase proprietatea noastră şi-a revenit din căzătură. Vrei să aduci maşina de control în faţa clădirii şi să o conduci pînă la locul unde şi-a lăsat maşina? Bine, ne întîlnim jos în cinci minute.

Inima lui Lauren se opri. Cinci minute. Şi Nick nu era acela care o va conduce la maşină! Avea sentimentul disperat că nici măcar nu o va întreba unde putea să ia legătura cu ea. Acest gînd era atît de deprimant, încît îi ucise orice urmă de jenă că fusese urmărită de un paznic ceva mai devreme.

– Dumneata lucrezi pentru compania care con-

struieşte acest zgîrie-nori? întrebă ea, încercînd să amîne despărţirea şi să mai afle cîte ceva despre el.

Nick se uită impacientat la ceas.

– Da.

– Îţi place munca în construcţii?

– Îmi place să construiesc, răspunse el scurt. Sînt inginer.

– Şi vei fi trimis altundeva cînd se va termina construcţia aceasta?

– Îmi voi petrece o mare parte din timp aici, în următorii cîţiva ani, spuse el.

Lauren se ridică şi îşi luă blazerul, iar gîndurile i-o luaseră razna. Poate că, avînd peste tot sisteme computerizate, care operau încălzirea centrală şi funcţionarea lifturilor în clădirea gigantică, firma angajase un inginer pentru a se ocupa de toate aceste facilităţi.

Nu că ar fi contat prea mult pentru ea ce meserie avea el, se gîndi cu un sentiment de teamă. Oricum, probabil că nu-l va mai vedea vreodată.

– Bine, atunci îţi mulţumesc pentru tot. Sper ca preşedintele să nu descopere că ai dat o raită prin bufetul lui cu băuturi.

Nick o privi cu un zîmbet în colţul gurii.

– Au dat deja alţii raite prin acest dulap. Vor trebui să-l încuie ca să pună capăt situaţiei.

Pe drumul spre lift, Nick părea grăbit şi preocupat. Poate că avea stabilită vreo întîlnire, se gîndi Lauren. Cu vreo femeie frumoasă, cel puţin manechin, dacă te luai după aspectul său atrăgător. Desigur, poate că era însurat, dar nu purta

verighetă şi nu părea genul de om însurat.

O maşină albă cu inscripția *Global Industries – Departamentul de pază* trăsese în fața clădirii, iar un paznic în uniformă aştepta la volan. Nick o conduse spre maşină şi îi ținu portiera dechisă, iar ea se aşeză pe locul de lîngă şofer.

Încercă să o adăpostească de vîntul rece cu propriul lui trup, apoi îşi sprijini antebrațul pe capota maşinii şi se aplecă să-i vorbească prin geamul pe jumătate coborît.

– Îi cunosc pe cei de la *Sinco;* o să sun pe cineva să văd dacă Weatherby poate fi convins să se răzgîndească.

Lauren se înveseli la auzul veştii, lucru care-i dădu de înțeles că o plăcuse îndeajuns ca să încerce să intervină pentru ea, dar cînd se gîndi cum făcuse intenționat greşeli la teste, clătină din cap mîhnită.

– Nu te deranja. Nu se va răzgîndi, i-am făcut o impresie oribilă. Oricum, mulțumesc pentru intenție.

Peste zece minute Lauren plătise paznicului de la parcare şi ieşise deja cu maşina pe bulevardul scăldat de ploaie.

Încercînd să-l uite pe Nick Sinclair îşi aminti drumul pe care trebuia să meargă, după indicațiile secretarei lui Philip şi se gîndea la apropiata reîntîlnire cu familia Whithworth.

În mai puțin de jumătate de oră avea să reintre pe poarta reşedinței de la Grosse Pointe. Amintiri ale umilitorului weekend din trecut, la domiciliul lor elegant, cu paisprezece ani în urmă, îi inva-

dară memoria şi se cutremură de groază şi jenă. Prima zi nu fusese chiar atît de rea; se distrase mai mult de una singură.

Partea mai urîtă începuse după prînz, a doua zi. Carter, adolescentul familiei Whithworth apăruse în uşa camerei lui Lauren şi o anunţase că mama lui îi dăduse instrucţiuni să o scoată afară din casă, fiindcă aştepta nişte prieteni şi nu voia ca ei să o vadă pe Lauren.

Restul după-amiezei, Carter reuşise să o facă să se simtă cît se putea de nefericită, insignifiantă şi terorizată.

În afară de faptul să îi spunea „Patru ochi", fiindcă purta ochelari, se referea la tatăl ei, care preda la o universitate din Chicago, ca la „profesorul de şcoală", iar la mama ei, pianistă concertantă, ca la „cîntăreaţa de pian".

În timp ce o conducea pe Lauren într-un tur al grădinilor lor, „din greşeală" îi pusese piedică, iar ea căzuse într-un boschet de trandafiri spinoşi.

Peste o oră, după ce Lauren se schimbase de rochia evident murdară şi sfîrtecată, Carter se scuzase într-un mod lamentabil şi se oferise să-i prezinte cîinii familiei.

Părea atît de sincer şi de nerăbdător să i-i arate, încît Lauren ajunsese la concluzia că întîmplarea cu boschetul fusese chiar un accident.

– Şi eu am un cîine acasă, îi mărturisi ea cu mîndrie, grăbindu-se să ţină pasul cu el pe pajiştea tunsă care se întindea în spatele proprietăţii. O cheamă Fluffy şi este albă, adăugase ea pe cînd se apropiau de un gard în spatele căruia se

găsea adăpostul pentru cîini, încercuit de un gard de lanțuri de trei metri înălțime. Lauren se bucură cînd îi văzu pe cei doi dobermani, apoi se uită la Carter care scotea lacătul de la portiță. Cea mai bună prietenă a mea are tot un doberman. Se joacă mereu cu noi şi e tare vesel.

– Şi aceştia doi ştiu şmecherii, îi mărturisi Carter, apoi deschisese poarta şi o lăsase pe Lauren să intre prima. Ea păşise în interior fără teamă.

– Bună cățeluşilor, spuse ea cu blîndețe, apropiindu-se de animalele tăcute şi atente.

Cînd întinse mîna să le mîngîie, poarta se închise în spatele ei cu un declic, iar Carter dădu o comandă scurtă:

– Pază, băieți! Pază!

Amîndoi cîinii se încordară instantaneu şi îşi rînjiră caninii albi şi înspăimîntători, în timp ce mîrîiau feroce spre Lauren, iar aceasta îngheță.

– Carter, strigă ea dîndu-se înapoi pînă cînd se lovi cu spatele de gard. De ce fac aşa?

– Dacă aş fi cumva în locul tău nu m-aş mişca, se amuza Carter din spatele lanțurilor de împrejmuire. Dacă faci o mişcare, îți vor sări la gît şi-ți vor sfîşia vena jugulară. Spunînd aceasta țopăi vesel şi dădu să plece fluierînd.

– Nu mă lăsa aici! țipă Lauren. Te rog, nu mă lăsa aici!

Peste treizeci de minute, cînd o găsi grădinarul, nu mai striga. Scîncea înăbuşit, isteric, iar ochii îi ieşiseră din orbite privindu-i pe cei doi cîini care mîrîiau fioroşi.

– Ieşi de acolo! strigă bărbatul către ea, apoi

dechise poarta şi intră furios în țarc. Ce s-a întîmplat cu tine, de ce îi întărîți? tună el luînd-o de mînă şi tîrînd-o practic afară din împrejmuire.

După ce închise poarta, Lauren văzu că omul nu se temea deloc de ei şi reuşi să bîiguie, simțindu-şi coardele vocale ieşite din starea de paralizie de mai înainte.

– Erau gata să-mi sfîşie gîtul, şopti ea răguşit, iar lacrimile mari i se prelingeau pe obraji.

Grădinarul o privea în ochii albaştri, pietrificați de groază, şi se mai domoli.

– Nu ți-ar fi făcut nici un rău. Sînt dresați să dea alarma şi să alerteze în caz că intră vreun străin pe proprietate, speriindu-l, atîta tot. Pot face mult mai mult fără să muşte.

Lauren îşi petrecu restul după-amiezei întinsă în patul ei, punînd la cale o mulțime de moduri de a răzbuna pe Carter, dar, gîndindu-se cît de grozav ar fi să-l vadă tîrîndu-se în genunchi în fața ei cerîndu-i scuze şi îndurare, îşi dădu seama că, orice planuri şi-ar fi făcut ea în acest sens, toate ar fi fost nerealizabile.

Pînă cînd mama ei a urcat în cameră să o ia la cină, Lauren se resemnase cu faptul că va trebui să-şi reprime mîndria şi să se comporte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Nu avea nici un rost să-i povestească mamai ei despre Carter, fiindcă Gina Danner era o americancă de origine italiană şi avea acel devotament tipic italian față de familia sa, indiferent cît de distantă şi de superficială ar fi părut din afară această relație „de familie".

– Ai avut o zi bună, iubito? o întrebă mama ei în timp ce coborau scara şerpuitoare care dădea spre sufragerie.

– A fost bună, mormăi Lauren, întrebîndu-se cum îşi va înăbuşi pornirea de a-i trage lui Carter Whithworth un şut în fund.

În capătul scărilor menajera anunța că la telefon era un anume domn Robert Danner.

– Du-te înainte, îi spuse Gina fiicei sale cu zîmbetul ei blînd şi se duse către telefonul aflat pe o măsuță lîngă scări.

În pragul uşii arcuite ce dădea în sufragerie Lauren ezită. Sub un cadelabru strălucitor familia Whithworth era deja aşezată împrejurul unei mese enorme.

– Intenționat i-am spus femeii Danner să coboare la ora opt îi spunea mama lui Carter soțului ei. Acum este opt şi două minute. Dacă nu are destul bun-simț ca să fie punctuală, atunci vom mînca fără ea. Făcu un semn discret majordomului, care începu imediat să pună supa în bolurile de porțelan fin de pe masă.

– Philip, am fost cît de îngăduitoare se cuvine, continuă femeia, dar refuz să-i mai am pe aceşti sărăntoci de nimic ca oaspeți în casa mea. Îşi întoarse capul cu o frumoasă coafură către bătrîna care stătea la stînga ei. Mamă Whithworth, chestia aceasta trebuie să înceteze. Deja cred că ai adunat destule informații ca să-ți aduci la bun sfîrşit proiectul.

– Dacă ar fi fost aşa, cu siguranță nu aş mai fi avut nevoie de aceşti oameni aici. Ştiu că sînt

foarte prost crescuți și că ne-au pus la toți nervii la încercare, dar va mai trebui să-i suporți încă puțin, Carol.

Lauren rămase în pragul ușii, iar ochii îi scînteiau revoltați. Una era ca ea să fie supusă unor jigniri din partea lui Carter, dar nu le va permite acestor oameni oribili și viciați să-și bată joc de strălucitul ei tată și de frumoasa și talentata ei mamă! Mama ei o ajunse la intrarea în sufragerie.

– Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți, spuse ea, luînd-o de mînă pe Lauren.

Nici unul dintre membrii familiei Whithworth nu se învrednici să-i adreseze vreun cuvînt, ci continuară imperturbabili să-și soarbă supa din față.

Cuprinsă de o inspirație de moment, Lauren îi aruncă o privire pe furiș mamei ei, care tocmai despăturea șervetul de masă și îl punea pe genunchi. Își lăsă cu umilință capul în jos, își împreună mîinile sub bărbie și, cu o voce ca de copil, începu:

– Domnul nostru, te rugăm să binecuvîntezi aceste bucate. Te rugăm, de asemenea, să-i ierți pe oameni pentru ipocrizia lor, căci aceștia se cred mai buni decît ceilalți numai pentru că au mai mulți bani. Îți mulțumesc, Doamne! Amin! Evitînd privirea mamei sale, luă încet lingura de supă în mînă. Aceasta – pe care Lauren presupunea că o putea numi supă – era rece. Majordomul care stătea deoparte o observă cînd așeză lingura la loc.

– S-a întîmplat ceva, domnișoară?

– Supa mea este rece, explică ea, sfidîndu-i

privirea aceea trufaşă. Deja nu o mai deranja.

– Băi, dar eşti proastă! i-o trînti Carter lui Lauren care tocmai ridicase paharul cu lapte. Este o supă franţuzească şi se mănîncă rece.

Paharul îi „alunecă" din mînă lui Lauren, iar farfuria lui Carter fu împroşcată cu lapte, acesta vărsîndu-se chiar şi pe faţa de masă în dreptul lui.

– Oh, îmi pare atît de rău, spuse ea înfrîngîndu-şi un zîmbet, în timp ce Carter şi majordomul încercau să strîngă mizeria. A fost doar un accident – Carter, tu ştii doar cum au loc „accidentele", nu-i aşa? Să le spun şi celorlalţi despre „accidentele" pe care le-ai avut astăzi? Ignorîndu-i privirea ucigătoare, Lauren se întoarse cu faţa la părinţii lui: Carter a suferit o mulţime de accidente azi. „Accidental" mi-a pus piedică în timp ce-mi arăta grădina şi eu am căzut în tufele de trandafiri. Apoi, cînd îmi arăta cîinii, „accidental" m-a încuiat în ţarcul lor şi...

– Refuz să-ţi mai ascult revoltătoarele şi răuintenţionatele acuzaţii, i-o tăie scurt Carol Whithworth lui Lauren, cu chipul ei frumos şi îngheţat.

Lauren găsi curajul de a-i întîlni privirea glacială fără să clipească.

– Îmi cer scuze, doamnă, zise ea pe un ton răutăcios. Nu credeam că, dacă vorbesc despre cum mi-am petrecut ziua, pot fi considerată nepoliticoasă. Toţi membrii familiei Whithworth o priveau uluiţi, iar ea ridică lingura: Desigur, adăugă, nici eu nu ştiam că e politicos să-ţi numeşti oaspeţii „sărăntoci de nimic".

Capitolul 3

Obosită şi abătută, Lauren opri maşina în faţa casei în stil Tudor, cu trei etaje, a familiei Whithworth.

Descuie portbagajul şi scoase o valiză. Condusese douăsprezece ore încontinuu, numai ca să ajungă la întîlnirea cu Philip Whithworth din acea după-amiază. Trecuse prin două interviuri pentru slujbe, căzuse în noroi, îşi murdărise hainele şi îl cunoscuse pe cel mai irezistibil bărbat cu care se întîlnise vreodată.

Apoi, prin greşelile intenţionate făcute la testele date la *Sinco*, îşi spulberase orice şansă de a lucra alături de acesta...

A doua zi era vineri şi urma să şi-o petreacă în căutarea unui apartament.

De îndată ce va găsi unul liber, urma să plece iar la Fenster ca să-şi aducă şi restul lucrurilor. Philip nu-i spusese cînd avea nevoie de ea ca să înceapă lucrul la compania lui, dar se putea întoarce în două săptămîni să-şi ia postul în primire.

Uşa principală fu deschisă de un valet burtos, în uniformă, pe care Lauren îl recunoscu imediat ca fiind unul dintre martorii spectacolului dat de ea în sufragerie cu paisprezece ani în urmă.

– Bună seara, spuse el, dar Philip Whithworth îl întrerupse. Păşind în holul enorm, cu pardoseala de marmură, directorul executiv exclamă:

– Lauren, eram îngrijorat peste măsură din pricina ta! De ce a durat atît de mult?

O privi atît de speriat, încît Lauren se simţi jenată pentru că se preocupase de venirea ei, dar era şi mai necăjită fiindcă îl dezamăgise nedîndu-şi silinţa să obţină un post la *Sinco.*

În cîteva cuvinte îi explică apoi că anumite lucruri „Nu merseseră prea bine" la interviu.

Dădu în grabă cîteva amănunte despre căzătura pe care o suferise în faţa clădirii firmei *Global Industries* şi-l întrebă dacă mai avea timp să se schimbe înainte de cină.

Sus, în camera unde o conduse valetul, făcu repede un duş, îşi perie părul şi se schimbă într-o fustă strîmtă de culoarea piersicii şi o bluză de aceeaşi culoare.

Philip era în picioare cînd ea se apropie de intrarea cu boltă din sufragerie.

– Eşti foarte rapidă, Lauren, îi spuse el conducînd-o spre soţia lui, de a cărei personalitate

glacială şi amintea foarte bine. Carol, cred că o ţii minte pe Lauren.

În ciuda prejudecăţii ei, Lauren trebui să recunoască uimită că, păstrîndu-şi aceeaşi siluetă zveltă şi părul blond, elegant coafat, Carol Whithworth rămăsese o femeie frumoasă.

– Desigur că mi-o amintesc, spuse Carol cu un zîmbet politicos care nu se prea potrivea cu ochii ei verzui. Ce mai faci, Lauren?

– Cu siguranţă că Lauren face foarte, foarte bine, mamă, interveni Carter Whithworth zîmbind curtenitor şi veni lîngă ele. privirea lui leneşă şi scrutătoare trecu în revistă silueta ei bine formată şi ochii albaştri extrem de vioi, graţia ei feminină. Lauren rămase nepăsătoare la reîntîlnirea cu călăul ei din copilărie. Acceptă paharul de vişinată pe care Carter i-l turnă, se aşeză pe canapea şi-l privi uluită cînd văzu că se aşeză lîngă ea, în loc să stea pe scaunul lui. Te-ai schimbat, cu siguranţă, repetă el cu un zîmbet admirativ.

– Şi tu, răspunse cu prudenţă Lauren.

Carter îşi întinse foarte natural braţul pe spătarul canapelei, în spatele umerilor ei.

– După cîte îmi amintesc, nu ne-am înţeles prea bine, cugetă el.

– Nu, nu ne-am înţeles. Lauren aruncă o privire plină de subînţelesuri în direcţia lui Carol, care observase tentativa de a o curta, abordată de fiul ei; ochii îi erau goi şi de nepătruns, iar întreaga înfăţişare avea o aură de detaşare regală.

– De ce nu ne-am înţeles? insistă Carter.

– Eu... nu-mi amintesc prea bine.

– Eu da, zîmbi el. Eram nesuferit şi nepoliticos cu tine.

Lauren aprecie cu consternare sinceritatea cu care îi vorbise şi resentimentele faţă de el începură să se evapore.

– Da, aşa erai.

– Iar tu, rînji el, te-ai purtat ca o puştoaică nesuferită la cină.

Lauren se lumină la faţă şi, clătinînd uşor din cap, răspunse:

– Da, ai dreptate. Astfel avusese loc o tentativă de armistiţiu. Carter se uită la valetul care tocmai intrase pe uşă, apoi se ridică în picioare şi-i oferi braţul lui Lauren.

– Cina este gata. Mergem?

Tocmai terminaseră şi ultimul fel, cînd valetul intră în sufragerie.

– Mă scuzaţi, dar domnişoara Danner este aşteptată la telefon de către un domn Weatherby, de la *Sinco Electronics Company*.

Philip Whithworth izbucni în rîs.

– Adu telefonul la masă, te rog, Higgins.

Covorbirea fu scurtă, fiindcă Lauren asculta mai mult decît vorbea.

După ce închise telefonul, se ridică uimită şi se uită zîmbind la Philip.

– Haide, spuse el, spune-ne. Carol şi Carter ştiu foarte bine ce vrei să faci ca să mă ajuţi.

Lauren rămase puţin derutată cînd află că şi cei doi erau în cunoştinţă de cauză despre viitorul ei în clandestinitate, dar le spuse:

– Se pare că bărbatul care m-a ajutat azi, cînd am căzut, are un prieten foarte influent la *Sinco.* Acest prețios prieten l-a sunat pe domnul Weatherby acum cîteva minute şi, drept rezultat, domnul Weatherby şi-a amintit de un post de secretară pe care-l consideră potrivit pentru mine. Mîine mă duc la interviu.

– Ți-a spus cu cine vei avea interviul?

– Parcă spunea că este vorba de un anume domn Williams.

– Jim Williams, murmură Philip, zîmbind larg. Să fiu al naibii.

la scurt timp după asta, Carter plecă în camera lui, iar Carol se duse la culcare. Philip o rugă pe Lauren să mai rămînă în sufragerie cu el.

– E posibil ca Williams să-ți spună să începi lucrul imediat, începu el după ce toți părăsiseră camera. Nu vrem să existe nici un obstacol în calea obținerii acestui post. Cît de repede te poți duce acasă şi să te întorci cu lucrurile ca apoi să începi imediat?

– Nu pot să plec pînă nu-mi găsesc un apartament aici, îi aminti Lauren.

– Da, ai dreptate, fu el de acord. Se gîndi cîteva clipe, apoi spuse: Ştii, acum cîțiva ani am cumpărat un apartament pe Bloomfield pentru o mătuşă de-a mea. Stă în Europa de cîteva luni deja şi intenționează să mai rămînă acolo încă un an. Ar fi o plăcere pentru mine să stai în apartamentul ei.

– Nu..., nu aş putea, spuse Lauren repede. Deja ai făcut prea multe pentru mine; nu pot să

accept să-mi găseşti şi o locuinţă.

– Insist, spuse cu blîndeţe şi hotărîre. Oricum, mi-ai face un serviciu, fiindcă a trebuit să-i plătesc paznicului complexului de apartamente o sumă frumuşică în fiecare lună numai ca să aibă grijă de el. Astfel am economisi amîndoi nişte bani.

Lauren se trăgea involuntar de mîneca bluzei. Tatăl ei avea nevoie de fiecare bănuţ pe care ea i-l putea trimite, şi asta cît mai repede.

Dacă nu ar cheltui bani cu chiria, i-ar putea trimite şi pe aceştia. Tulburată şi nesigură, îl privi pe Philip, dar acesta scosese deja un stilou şi o foaie de hîrtie din buzunarul de la haină şi scria ceva.

– Iată adresa şi numărul de telefon ale apartamentului, zise el şi-i dădu foaia. Cînd vei completa documentele de angajare mîine, la *Sinco,* dă-le şi această informaţie. Astfel nimeni nu va face nici o legătură între mine şi tine.

Un presentiment ciudat îi dădu fiori lui Lauren amintindu-şi de rolul dublu pe care îl avea de jucat dacă urma să lucreze pentru *Sinco.*

Mintea începu să tragă semnale de alarmă pentru omenire.

Nu, nu putea să facă aşa ceva. Tot ce va putea face era să încerce să afle numele persoanei trădătoare care-l spiona pe Philip la firmă. Văzută din acest unghi, misiunea ei nu numai că era justificată, dar devenea şi onorabilă.

O clipă se simţi chiar virtuoasă – pînă ce-şi reaminti sieşi de adevăratul motiv pentru care devenise atît de nerăbdătoare să lucreze la *Sinco:*

Nick Sinclair lucra chiar vizavi de ea şi căuta o ocazie să fie aproape de el.

Glasul lui Philip îi întrerupse şirul gîndurilor.

– Dacă mîine ţi se va oferi un post de secretară la *Sinco,* acceptă-l şi pleacă imediat în Missouri. Dacă pînă mîine la prînz nu am nici o veste de la tine, voi şti că ai primit postul şi voi aranja să ţi se pregătească apartamentul într-o săptămînă.

Capitolul 4

A doua zi de dimineață, la ora unsprezece şi cincizeci de minute, Lauren fu norocoasă şi găsi un loc de parcare chiar peste drum de birourile *Sinco,* în fața clădirii firmei *Global Industries*.

Cu un ameastec de teamă şi presentiment, coborî din maşină, îşi netezi fusta bej, îşi aranjă blazerul de aceeaşi culoare şi traversă, îndreptîndu-se spre domnul Weatherby.

În ciuda zîmbetului acestuia formal şi neprimitor, domnul Weatherby era vădit iritat.

– Zău, domnişoară Danner, o primi el în biroul său, ați fi putut să economisiți destul timp de-al dumneavoastră, de-al meu şi al cîtorva altor persoane, dacă mi-ați fi spus pur şi simplu ieri, cînd ați venit, că sînteți prietenă cu domnul Sinclair.

– Domnul Sinclair v-a sunat să vă spună că sînt prietenă cu el? întrebă Lauren miratã.

– Nu, zise Weatherby, încercînd să-şi ascundă enervarea. Domnul Sinclair l-a sunat pe preşedintele firmei noastre, domnul Sampson. Acesta l-a sunat pe vicepreşedintele executiv, care l-a sunat pe vicepreşedintele administrativ, care la rîndul său a vorbit cu şeful meu. Aseară şeful meu mi-a dat telefon acasă şi m-a anunţat că am ofensat şi am judecat-o greşit pe o domnişoară Danner, care este da fapt foarte strălucită şi, pe deasupra, prietenă personală a domnului Sinclair. Apoi mi-a închis telefonul.

Lauren nu putea să creadă că stîrnise o asemenea furtună.

– Îmi pare nespus de rău că v-am pricinuit atîtea necazuri, zise ea cu remuşcare. Nu a fost în întregime vina dumneavoastră – totuşi, am picat la teste.

El dădu din cap cu totul de acord.

– I-am spus şefului meu că nu ştiaţi cu care capăt al creionului trebuia să scrieţi, dar mi-a răspuns că lui nu-i pasă dacă bateţi la maşină cu degetele de la picioare. Smulgîndu-se de pe scaunul pe care stătea, adăugă: Vă rog să veniţi cu mine, vă duc la domnul Williams. Este vicepreşedintele nostru executiv, iar secretara lui pleacă în California. Vrea să daţi un interviu pentru postul acesteia.

– Domnul Williams este vicepreşedintele executiv care l-a sunat pe vicepreşedintele administrativ, care l-a sunat pe...

Lauren începu să se bîlbîie.

– Exact, o întrerupse domnul Weatherby.

Lauren îl urmă copleşită de ideea neplăcută că deşi o detesta, domnul Williams îi va oferi postul fiindcă fusese intimidat de superiorul său. Peste cîteva minute renunță la această idee preconcepută. James Williams era un bărbat la vreo treizeci de ani şi avea aerul că, dată fiind autoritatea lui, nu va permite nimănui să-l considere ca pe o marionetă.

Îşi ridică privirea de pe hîrtiile pe care le citea cînd domnul Weatherby intrase cu Lauren în biroul său şi dădu din cap spre un fotoliu din piele din fața mesei sale imense de lucru.

– Luați loc, i se adresă lui Lauren, iar lui Weatherby îi spuse telegrafic: Închide uşa după ce ieşi.

Lauren făcu după cum i se indicase şi aşteptă pînă ce Jim Williams se ridică şi veni lîngă birou. Se sprijini de el şi, împreunîndu-şi brațele la piept, o privi pătrunzător pe Lauren din cap pînă-n picioare.

– Deci dumneata eşti Lauren Danner? întrebă el distant.

– Da, recunoscu Lauren. Mi-e teamă că da.

Chipul bărbatului se lumină de un surîs care-i domoli pe dată trăsăturile dure, tipice pentru un om de afaceri.

– După această remarcă înțeleg că ştii ce balamuc ai cauzat aseară?

– Da, oftă Lauren. În cele mai neplăcute şi înfiorătoare detalii.

– Poți să-mi spui pe litere cum se scrie „înfiorătoare"?

– Da, răspunse ea uimită.

– Cît de repede bați la mașină – cînd nu ești sub tensiunea unei probe?

Lauren roși.

– Cam o sută de cuvinte pe minut.

– Steno?

– Da.

Fără să-și dezlipească privirea de pe fața ei întinse mîna pe birou și luă un creion și o planșetă cu foi, apoi i le dădu în mînă spunîndu-i:

– Scrie, te rog, ce-ți voi dicta. Lauren îl privi înmărmurită, apoi își reveni și începu să scrie după dictarea lui rapidă: „Dragă domnișoară Danner, ca asistentă administrativă a mea, vei avea de îndeplinit o sumedenie de îndatoriri secretariale și va trebui să lucrezi eficient și discret ca legătură a mea directă cu personalul din subordinea mea. În toate circumstanțele vei adera la politica de firmă, indiferent de gradul dumitale de apropiere cu domnul Nick Sinclair. Peste cîteva săptămîni ne vom muta în clădirea cea nouă, iar dacă vei încerca să profiți de legătura dumitale cu domnul Sinclair, fie prin nerespectarea îndatoririlor, fie prin desconsiderarea regulamentului de comportament față de restul angajaților, te voi concedia pe loc și te voi conduce personal spre ieșire. Dacă, pe de altă parte, vei arăta interes și inițiativă, te voi delega cu cît de multă responsabilitate vei dori să accepți și căreia îi vei putea face față. Dacă toate aceste puncte vor întruni aprobarea dumitale, te vei pre-

zenta la biroul meu peste două săptămîni, începînd de luni, la ora 9:00 a.m.". Ai întrebări, Lauren?

Lauren îşi ridică ochii spre el.

– Vreți să spuneți că am obținut postul?

– Depinde dacă vei putea dactilografia mesajul dictat fără greşeli şi într-un timp destul de scurt.

Lauren era prea uluită de oferta lui lipsită de orice îndoială şi de sentimentul că o să facă greşeli de dactilografie, aşa că se întoarse de la maşina de scris şi intră în biroul lui ezitînd.

– Iată mesajul, domnule Williams.

El privi foaia, apoi se uită la ea.

– Foarte rapid. Cum de a crezut Weatherby că eşti o încuiată?

– Eu i-am creat această impresie, spuse Lauren cu precauție.

– Vrei să-mi povesteşti şi mie cum s-a întîmplat?

– Nu cred. A fost o'... simplă neînțelegere.

– Foarte bine, s-o lăsăm aşa. Acum, ai mai vrea să discutăm despre ceva? Da, cu siguranță, despre salariul dumitale.

Îi menționă că va avea un salariu de douăzeci de mii de dolari pe an, mai puțin decît îi oferise Philip, dar acesta îi promisese să-i plătească diferența.

– Ei, primeşti postul?

– Da, spuse Lauren zîmbind cu timiditate. Da şi nu. Aş dori să lucrez pentru dumneavoastră, desigur, fiindcă am sentimentul că aş avea multe de învățat. Dar nu doresc postul pe care mi-l ofe-

riți, dacă singurul motiv pe care îl aveți în vedere pentru mine este că... că...

– Îl cunoşti pe Nick Sinclair?

Lauren dădu din cap afirmativ.

– Nick nu are nici un amestec în treaba asta. Îl cunosc de mulți ani şi sîntem prieteni buni. Oricum, prietenia nu se amestecă în problemele de afaceri. Nick are slujba lui, iar eu pe a mea. Nu intenționez să-ți spun cum îşi face el meseria şi nu țin cont de influența lui asupra alegerii de către mine a unei secretare.

– Atunci de ce v-ați hotărît să-mi acordați acest interviu? Mai ales că am căzut la probe?

Ochii bărbatului licăriră.

– Ah, asta era. Păi, de fapt, fosta mea secretară, pentru care am un deosebit respect, l-a scos din minți pe Weatherby din primul moment. Cînd am auzit ieri că o tînără în căutarea unui post de secretară nu s-a certat cu el m-am gîndit că poate eşti o Theresa numărul doi. Nu eşti, dar cred că vom lucra bine împreună, Lauren.

– Vă mulțumesc, domnule Williams. Ne vedem de luni în două săptămîni.

– Poți să-mi spui Jim.

Lauren zîmbi şi-i strînse mîna întinsă amabil.

– În acest caz, spune-mi Lauren.

– Cred că am făcut-o deja.

– Da.

Jim schiță un zîmbet.

– Foarte bine pentru tine, nu te lăsa intimidată de mine.

Lauren ieşi din clădirea întunecoasă la lumina

orbitoare a soarelui dintr-o frumoasă zi de august. Cînd aştepta culoarea verde la semafor, atenţia îi fu involuntar atrasă de clădirea firmei *Global Industries*, de peste drum. Oare Nick era acolo şi lucra? se gîndi ea. De-abia aştepta să-l revadă.

Semaforul arăta acum verde, iar ea traversă bulevardul larg spre maşina parcată. Dacă Nick ar fi dorit să o revadă, cu siguranţă că i-ar fi cerut numărul de telefon.

Poate că era timid. Timid! Lauren clătină din cap amuzată şi puse mîna pe mînerul portierei. Nick Sinclair nu era nicidecum timid!

Cu ochii lui şi farmecul languros probabil că era obişnuit cu femeile care luau iniţiativa şi-l invitau undeva...

Uşile de sticlă ale clădirii se deschiseră larg şi inima lui Lauren se opri în loc cînd Nick apăru afară. Într-o clipă de efuziune Lauren se gîndi că o văzuse lîngă maşină şi că venea spre ea, dar el o luă dreapta şi se îndreptă către colţul clădirii.

– Nick! strigă ea involuntar. Nick!

El privi peste umăr, iar Lauren îi făcu semn cu mîna, grozav de fericită cînd îl văzu îndreptîndu-se către ea cu paşi repezi.

– Ghici unde am fost? zîmbi ea.

În ochii lui verzui licărea o scînteie plăcută cînd îi văzu părul blond, lucios, prins într-un coc elegant, apoi costumul bej, bluza de mătase şi sandalele maron-roşcat.

– Ai dat o probă pentru spectacolul cu prezentatoare de modă Bonwit Teler? o tachină el zîmbind.

Lauren radie la auzul complimentului, dar îşi ţinu firea.

– Nu, vin de peste drum, de la *Sinco Electronics* şi mi-a fost oferită o slujbă – mulţumită ţie. El păru că nu remarcă referinţa la ajutorul lui.

– Şi ai acceptat-o?

– Am acceptat-o! Salariul este nemaipomenit; domnul pentru care voi lucra este grozav, iar postul pare interesant şi promiţător.

– Deci eşti mulţumită?

Lauren dădu afirmativ din cap... apoi aşteptă, sperînd că o va invita undeva. Însă el păşi şi-i deschise portiera ca să se urce în maşină.

– Nick, zise ea înainte ca fărîma de curaj să o părăsească definitiv. Vreau să sărbătoresc. Dacă ştii undeva un local bun unde se pot servi sandvişuri şi ceva rece de băut, te invit la prînz.

O clipă nespus de lungă Nick ezită, apoi zîmbi radios.

– Este cea mai bună ofertă pe care am primit-o astăzi.

Nick se urcă la volan. La o distanţă de cîteva blocuri ieşi de pe bulevardul Jefferson şi trase maşina într-o parcare din spatele unei clădiri mici, proaspăt renovate, din cărămidă, cu trei etaje. Pe firma de la uşa din spate, făcută din lemn negru, era încrustat cu auriu un nume simplu: *La Tony.* În interior, era o lumină difuză care se împrăştia în sala restaurantului cu podele din lemn de stejar, cu mese lustruite şi curate, cu vase din alamă şi farfurii ornamentale agăţate într-un aranjament discret pe pereţii de cărămidă.

Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele cu vitralii colorate, iar fețele de masă dintr-un material în carouri alb cu roşu completau atmosfera intimă a localului. Un chelner care stătea la uşă îl salută politicos pe Nick.

– Bună dimineața, spuse el, apoi îi conduse spre singura masă liberă. Nick îi ținu scaunul lui Lauren, iar ea îi privi pe ceilalți consumatori. Era printre puținele femei din restaurant, dar bărbații prezenți erau oameni de categorii foarte diferite. Majoritatea lor purtau costum şi cravată, iar trei dintre ei, printre care şi Nick, pantaloni obişnuiți şi cămăşi sport.

Apăru un chelner mai bătrîn la masa lor, îl salută pe Nick cu respect, dar bătîndu-l amical pe umăr:

– Ce bine-mi pare că te văd, prietene, spuse, apoi le dădu amîndorura două meniuri cu coperți tari, din piele.

– Luăm specialitatea casei, Tony, i se adresă Nick, iar cînd Lauren îl privi încurcată, adăugă: Specialitatea sînt sandvişuri franțuzeşti cu sos – dacă eşti de acord?

De vreme ce ea îl invitase la masă, Lauren se gîndi că o întreabă dacă poate comanda ceva mai scump decît un sandviş obişnuit.

– Te rog, comandă orice preferi, insistă ea cu grație. Sărbătorim angajarea mea şi pot să-mi permit orice fel de meniu.

– Crezi că o să-ți placă să locuieşti în Detroit? întrebă el după ce Tony, care era proprietarul, după toate probabilitățile, plecă. Cred că e o mare

schimbare pentru o tînără care vine dintr-un orăşel din Missouri.

O tînără care vine dintr-un orăşel? Lauren rămase contrariată. De obicei nu dădea această impresie nimănui.

– De fapt, am locuit într-o suburbie din Chicago pînă la moartea mamei mele, cînd aveam doisprezece ani. După aceea m-am mutat împreună cu tatăl meu în Fenster, Missouri – oraşul unde a crescut el. A obţinut un post de profesor la şcoala unde a învăţat cînd era copil. Deci, precum vezi, nu sînt chiar o „tînără dintr-un orăşel", totuşi.

Nick nu-şi schimbă expresia feţei.

– Ai fost singurul copil la părinţi?

– Da, dar tata s-a recăsătorit cînd eu aveam vîrsta de treisprezece ani. Datorită mamei mele vitrege m-am ales şi cu o soră vitregă, cu doi ani mai mare decît mine, şi cu un frate vitreg, cu un an mai în vîrstă.

Parcă percepînd tonul dezgustat al explicaţiei cînd îi pomeni despre fratele vitreg, o întrebă:

– Credeam că fetiţelor le-ar plăcea ideea de a avea un frate mai mare. Ţie nu?

Lauren îşi reprimă un zîmbet.

– Oh, mi-a plăcut mult ideea cu un frate mai mare. Din nefericire, la acea vreme nu-mi plăcea de Lenny. Ne-am urît reciproc din prima clipă. El mă tachina la nesfîrşit, mă trăgea de cozi şi-mi fura banii din dormitor. M-am răzbunat pe el spunîndu-le tuturor celor din oraş că este homosexual – lucru pe care nu l-a crezut nimeni, fiindcă

pînă la urmă s-a dovedit că era un desfrînat!

Nick începu să rîdă, iar Lauren observă că, atunci cînd zîmbea, la colțurile ochilor îi apăreau mici riduri. În contrast cu tenul măsliniu al pielii, ochii erau de o culoare argintiu-metalică. Pe sub sprîncenele negre şi genele arcuite şi dese, se vedeau doi ochi licărind de inteligență şi umor, iar buzele cărnoase şi trandafirii exprimau o senzualitate masculină debordantă.

Lauren simți aceleaşi impulsuri care o înfioraseră şi cu o seară înainte şi îşi plecă uşor privirea emoționată pe linia robustă a gîtului.

– Dar sora ta vitregă? întrebă Nick. Ce fel de fată era?

– Minunată. Nu trebuia decît să meargă pe stradă şi băieții înnebuneau după ea.

– A încercat să-ți fure vreun prieten?

Lauren surîse amuzată şi-l privi în ochi.

– Nu prea avea ce prieteni să-mi fure – cel puțin pînă la vîrsta de şaptesprezece ani.

Nick îşi ridică o sprînceană neîncrezător, iar ochii i se plimbau acum pe liniile perfecte ale feței ei studiindu-i ochii de culoarea turcoazului strălucitor care se distingeau de sub genele lungi şi stufoase, apoi se opriră pe părul de culoarea mierii.

Razele de soare care pătrundeau prin fereastra din dreptul mesei îi scăldau obrajii într-o lumină blîndă.

– Îmi vine greu să te cred, spuse el în cele din urmă.

– Crede-mă pe cuvînt, e adevărat, se confesă

Lauren, alungîndu-i complimentul cu un zîmbet. Îşi amintea clar că era o fată timidă, iar amintirile nu erau prea triste, dar nu le putea acorda prea mare importanță acum, mai ales că, pe atunci, ca şi acum, nu punea mare preț pe frumusețea exterioară.

Tony aşeză două farfurii pe fața de masă albroşie şi în fiecare dintre ele se găsea o bucată crocantă de pîine franțuzească, tăiată pe lungime, la mijlocul căreia aburea o bucată de friptură de vacă apetisantă. Lîngă fiecare farfurie aşeză un bol cu suc de vacă.

– Este delicios, încercați-l, o sfătui el. Lauren gustă şi spuse încîntată:

– Da, e foarte bun.

– Mă bucur, aprecie el, iar obrajii rotunzi pe care se profila o mustață îngrijită radiau de un zîmbet patern. Atunci îl lăsați pe Nick să plătească! Are mai mulți bani decît dumneavoastră. Bunicul lui mi-a împrumutat bani ca să cumpăr acest local, mărturisi el, apoi plecă grăbit să dojenească un picolo.

Au mîncat în tăcere, iar din cînd în cînd Lauren punea întrebări despre restaurant şi proprietarul acestuia.

Din cît de puține amănunte îi oferea Nick despre el, reuşi să afle că familia lui şi cea a lui Tony fuseseră foarte apropiate de trei generații. Cîndva tatăl lui Nick lucrase pentru tatăl lui Tony, totuşi situația lui financiară s-a dezechilibrat, iar bunicul lui Nick i-a oferit o sumă considerabilă drept împrumut lui Tony.

Cînd tocmai terminaseră de mîncat, Tony veni la masa lor să ia farfuriile. Lauren se gîndi că serviciul la acest restaurant era desăvîrşit. Stătuseră numai treizeci de minute, spre dezamăgirea ei, în vreme ce sperase să petreacă în compania lui Nick cel puţin o oră.

– Acum ce-aţi zice de un desert? întrebă Tony cu privirea fixată pe Lauren. Pentru dumneavoastră am canoli – sau specialitatea mea, spumoni. La mine nu veţi mînca spumoni pe care-l cumpăraţi de la magazin, spuse el mîndru. Este adevărat. Îngheţată de mai multe feluri şi culori, aranjată straturi-straturi. Iar înăuntru pun...

– Bucăţi de fructe şi multă nucă, îl completă Lauren zîmbind. Aşa îl făcea mama.

Tony rămase cu gura căscată şi o privi mai atent. După cîteva minute dădu din cap hotărît.

– Sînteţi italiancă! exclamă cu un zîmbet, fermecat.

– Numai pe jumătate, îl corectă Lauren. Cealaltă jumătate este irlandeză.

În numai zece secunde Tony scosese de la ea numele, acela al mamei sale şi al familiei acesteia, şi află că se muta la Detroit unde nu cunoştea pe nimeni.

Lauren regretă că nu putu să-i pomenească de Philip Whithworth, dar, de vreme de Nick îi cunoştea pe cei de la *Sinco,* se gîndise că nu trebuia să rişte o confesiune despre legătura ei cu Philip de faţă cu el.

Îl asculta pe Tony rîzînd bucuroasă. Trecuse mult timp de cînd nu mai fusese în Chicago, la

verii ei, şi era foarte plăcut să asculte accentul italian, atît de bine cunoscut.

– Lauren, dacă cumva ai nevoie de ceva, vino la mine, o sfătui Tony bătînd-o uşor pe umăr, la fel ca pe Nick. O tînără frumoasă într-un oraş mare are nevoie de nişte rude la care să apeleze cînd dă de vreun necaz. Aici vei găsi întotdeauna ceva de mîncare – o masă bună, italienească, o lămuri el. Ce spui de spumoni acum?

Lauren se uită pe rînd la Nick, apoi la Tony care aştepta nerăbdător.

– Mi-aş dori o porţie de spumoni, spuse ea pofticioasă, neluînd în seamă protestele stomacului plin, voind să prelungească prînzul. Tony surîse, iar Nick îi făcu cu ochiul, conspirativ.

– Lauren este o fată în creştere, Tony.

Lauren se înnegri la faţă de exasperare şi tulburare la auzul cuvintelor lui şi o clipă trasă cu degetul un cerc pe masă, puţin nervoasă.

– Nick, pot să te întreb ceva? zise ea şoptind.

– Desigur.

Atunci îşi încrucişă braţele pe masă şi-l privi cu săgeţi de foc.

– De ce vorbeşti despre mine de parcă aş fi o adolescentă naivă?

Nick strînse din buze reţinîndu-şi un zîmbet.

– Nu mi-am dat seama că fac asta. Cred, însă, că trebuie să-mi amintesc meeu că eşti tînără, că vii dintr-un orăşel din Missouri şi că, probabil, eşti foarte naivă.

Lauren rămase stupefiată de răspunsul lui.

– Sînt femeie în toată firea şi faptul că am

crescut într-un orăşel nu are nimic de-a face cu asta! Se opri, Tony le servi înghețata, iar cînd acesta se întoarse cu spatele adăugă iritată: Şi nu ştiu ce ți-a dat de înțeles că aş fi naivă, dar nu sînt.

Zîmbetul ironic din ochii lui Nick dispăru imediat şi, sprijinindu-se de spătarul scaunului, o studie apreciativ.

– Nu eşti?

– Nu, nu sînt.

– În acest caz, atacă el perfid, ce planuri ai pentru weekend-ul ăsta?

Inima lui Lauren bătea mai tare ca oricînd, de încîntare, dar întrebă precaută:

– La ce te gîndeşti?

– La o petrecere. Cîțiva prieteni de-ai mei dau o petrecere la ei acasă, lîngă Harbor Springs. Voiam să plec spre ei cînd ne-am întîlnit astăzi. De aici se fac aproximativ cinci ore cu maşina şi ne vom întoarce duminică.

Lauren intenționase să plece direct la Fenster în acea după- amiază. Pe de altă parte, drumul dura o zi cu maşina la dus şi o zi la întoarcere, deci putea să-şi facă bagajele în mai puțin de o săptămînă. Mai avea două săptămîni pînă ce va începe serviciul, deci nu se punea problema de timp şi voia cu disperare să plece cu Nick.

– Eşti sigur că prietenii tăi nu vor avea nimic împotrivă dacă vin cu tine?

– Nu, de ce ar avea? Oricum se aşteptau să vin însoțit.

– În cazul acesta, mi-ar face plăcere să vin,

zîmbi Lauren. Practic, valiza mea e deja în portbagajul maşinii.

Nick se uită după Tony şi-i făcu semn să aducă nota de plată. Acesta i-o aduse şi o puse pe masă în faţa lui, dar Lauren o acoperi cu mîna şi, hotărîtă, o trase spre ea.

– Eu fac cinste cu prînzul, declară ea, ascunzîndu-şi cu greutate şocul cînd văzu totalul – suma era cam piperată pentru cît mîncaseră. Îşi căută portofelul, dar Nick scoase cîteva bancnote şi le puse pe masă, iar ea privi uimită cum Tony le adună. Văzîndu-i dezamăgirea, Tony o ciupi uşor de bărbie, de parcă ar fi fost o fetiţă de opt ani.

– Să mai vii pe aici, Laurie. Pentru tine se va găsi întotdeauna o masă liberă şi ceva bun de mîncare.

– La preţurile acestea, îl tachină ea, sînt surprinsă că mesele sînt ocupate.

Tony se aplecă la urechea ei.

– Mesele mele nu sînt niciodată neocupate. De fapt, nici măcar nu poţi face o rezervare dinainte, dacă nu ai numele pe lista mea. Îi voi spune lui Rico să treacă şi numele tău pe lista noastră. Ridică mîna spre trei băieţi tineri şi deosebit de chipeşi, bruneţi, iar aceştia veniră imediat la masa lor. Erau îmbrăcaţi în chelneri. Aceştia sînt fii mei, îi prezentă Tony cu mîndrie. Ricco, Dominic şi Joe. Ricco, să treci pe listă numele lui Laurie.

– Nu, te rog nu te deranja, îi replică Lauren prompt.

Tony nu o băgă în seamă.

– O tînără şi frumoasă italiancă precum eşti tu are nevoie de o familie care să o apere şi să o îndrume într-un oraş mare ca Detroit-ul. Să vii la noi în vizită – locuim deasupra restaurantului. Ricco, Dominic – comandă Tony cu glas sever – cînd va veni Laurie, să fiţi cu ochii pe ea, Joe, tu să fii cu ochii pe Ricco şi pe Dominic! Tony îi explică lui Lauren: Joe este însurat.

Abţinîndu-se cu greu să nu rîdă, Lauren îi privi pe cei patru „gardieni" numiţi cu recunoştinţă în ochi.

– Eu pe cine ar trebui să fiu cu ochii? întrebă ea în glumă.

La unison cele patru feţe bronzate ale italienilor se întoarseră acuzator spre Nick, care stătea tolănit pe scaunul lui şi îi privea pe toţi cu un aer teribil de amuzat.

– Lauren mi-a spus că poate să-şi poarte singură de grijă, zise el, apoi se ridică. Îi anunţă că trebuie să dea un telefon, iar, în timp ce se duse la aparat, Lauren merse în capătul holului la toaletă. Cînd ieşi îi recunoscu spatele vînjos şi umerii atletici cum stătea la telefonul de la intrare. Vocea baritonală se auzea de-abia perceptibil, dar un cuvînt ajunse pînă la ea, clar ca un clopoţel de alarmă: „Ericka".

Ce moment nepotrivit să vorbească la telefon cu altă femeie, se gîndi Lauren. Oare aşa era? Spusese că gazdele îl aşteptau cu cineva, deci el aranjase să meargă cu o prietenă cu mult timp înainte. Deci contramanda o întîlnire!

Nick se urcă în maşina ei sport, model *Pontiac*

Trans Am, porni motorul, apoi privi becul de avertizare a cărui lumină roşie se aprinsese pe bord.

– Nu cred să fie vreo problemă cu generatorul, îi explică precipitat Lauren. Pe drum m-am oprit şi am făcut o verificare la un service. Nu i-a găsit nimic în neregulă, cred că poate fi doar un scurtcircuit la lumina de avertizare. Maşina nu are decît şase luni.

– Hai să o luăm spre nord să vedem cum merge, propuse Nick după o scurtă pauză. Astfel nu vei fi singură pe autostrada spre Missouri, în caz că generatorul se va strica.

– Minunat, acceptă ea.

– Mai spune-mi cîte ceva despre tine şi familia ta, începu el după ce ieşiră din parcare.

Lauren se uita în faţă, încercînd să-şi mascheze emoţia. Firava pînză de păianjen a decepţiei pe care o ţesuse pînă atunci se mărea deja şi se complica. De vreme ce Nick cunoştea oameni de la *Sinco,* iar ea omisese intenţionat să scrie pe cerere diploma de colegiu absolvit, acum ezita să-i spună că în ultimii cinci ani terminase colegiul. Privea prin parbriz minunata clădire din sticlă a Renaissance Center-ului şi oftă.

Deşi era sinceră în felul ei, îl minţise deja în privinţa vîrstei, fiindcă de-abia peste trei săptămîni urma să împlinească douăzeci şi trei de ani. Îi mai spusese lui Nick că nu avea prieteni, nici rude în Detroit. Acum avea de gînd să „uite" cu grijă de ultimii cinci ani din viaţa ei.

– Am pus o întrebare prea grea? glumi Nick.

Zîmbetul lui făcu minuni asupra ei.

Inima începu să-i bată cu putere. Ar fi dorit să ridice mîna şi să traseze cu degetul conturul acelor buze senzuale. Gulerul cămăşii lui era descheiat la gît, iar ea ar fi simţit nevoia să-i atingă firele de păr aspre şi ondulate care ieşeau din adîncul V de deasupra celui de-al treilea nasture. Mirosul îmbietor al coloniei lui îi frămînta simţurile, invitînd-o să se apropie.

– Nu ar fi prea multe de spus. Fratele meu vitreg, Lenny, are acum douăzeci şi patru de ani, e căsătorit şi are familia lui. Sora mea vitregă, Melissa, are douăzeci şi cinci şi s-a măritat în aprilie. Soţul ei este mecanic şi lucrează pentru un distribuitor de la firma Pontiac, de unde am cumpărat această maşină.

– Dar tatăl tău şi mama ta vitregă?

– Tata este profesor. Este strălucit şi deştept. Mama mea vitregă este foarte cumsecade şi îl iubeşte mult.

– Dacă tatăl tău este profesor, sînt uimit că nu te-a îndrumat spre un colegiu şi că te lasă să lucrezi ca secretară.

– Ba a încercat, zise Lauren tangenţial, mulţumită că Nick era preocupat doar cu schimbarea benzilor de circulaţie şi că era atent la o curbă destul de strînsă, la capătul căreia intrau pe autostrada Interstate 75. Drumul drept îl ducea chiar prin centrul oraşului, apoi peisajul se schimbă de la zonele industriale, unde se vedeau mici grupuri de locuinţe, supermagazine şi porţiuni cu case mult mai înstărite. Dar hainele tale de schimb? întrebă ea. Nu ai nevoie să-ţi faci valiza?

– Nu. Îmi țin niște haine într-o casă din Harbor Springs.

Adierea care pătrundea prin geamul coborît îi ciufulea părul aspru, de culoarea cafelei. Deşi era tuns şi pieptănat întins pe părți, îl avea destul de lung ca să-i atingă marginea gulerului de la cămaşă, îndeajuns de lung, reflecta Lauren visătoare, încît degetele unei femei să poată trece prin el.

Degetele ei.

Îşi dezlipi ochii de pe profilul lui şi îşi puse pe nas ochelarii de soare, apoi îşi întoarse capul spre peisajul care trecea vijelios pe marginea şoselei. De-abia remarcă terminarea zonei suburbane şi apariția întinderilor de cîmp deschis.

Cu siguranță că Nick radia experiență sexuală şi o virilitate care nu-l înşela niciodată. Chiar şi acum Lauren sesiza infima distanță dintre coapsa lui musculoasă şi pulpa ei şi felul în care umerii lui puternici păreau că o domină. Toate amănuntele înfățişării lui exterioare şi felul în care o privea o avertizau că acest bărbat ar putea fi foarte periculos pentru liniştea ei sufletească.

Periculos? Acceptul invitației de a pleca departe cu el la sfîrşit de săptămînă fusese un gest necugetat din partea ei – la fel cum necugetată era şi atracția inexplicabilă pe care o simțea față de el. Şi acesta era un sentiment absurd şi tulburător, recunoscu în sinea ei.

Dar era oare periculos? Dacă Nick era un ucigaş maniac care intenționa să o omoare, să-i mutileze corpul, apoi să o îngroape în pădure? Dacă

ar fi făcut aşa, nimeni nu ar fi ştiut vreodată ce se întîmplase cu ea, fiindcă nimeni nu ştia că era cu el – cu excepţia lui Tony şi a fiilor lui, iar Nick ar fi putut spune că, pur şi simplu, o ştia plecată în Missouri. Ar fi fost crezut, practic, Nick ar fi scăpat de pedeapsa pentru crimă.

Lauren aruncă o privire piezişă spre profilul lui perfect desenat, apoi zîmbi. Instinctul ei despre oameni nu o dezamăgise niciodată pînă atunci şi ştia tot din instinct, că nu era în pericol fizic.

Următoarele trei ore trecură într-o atmosferă încîntătoare. Maşina înghiţea milele parcurse, iar briza înmiresmată le mîngîia feţele şi le răscolea părul în timp ce ei vorbeau ca doi prieteni despre toate şi despre nimic.

Lauren observă că Nick vorbea destul de evaziv despre el, în afară de faptul că tatăl său murise cînd Nick avea doar patru ani şi că bunicii lui care îl crescuseră muriseră în urmă cu cîţiva ani.

Se opriră în oraşul Grayling, despre care Nick spunea că se găseşte la o oră şi jumătate de mers cu maşina faţă de destinaţia lor, care era Harbor Springs. Nick intră într-o băcănie, iar cînd ieşi, Lauren văzu că ducea în mîini două cuti de Coca-cola şi un pachet de ţigări. După ce mai merseră vreo cîteva mile opri iar la o măsuţă dintr-o parcare şi coborîră amîndoi.

– Nu-i aşa că e o zi minunată? Lauren îşi lăsă capul pe spate şi privi dantela de norişori pluitind deasupra capetelor, pe cerul de un albastru strălucitor. Nick o urmărea cu o expresie blîndă. Neluîndu-i în seamă atitudinea blazată spuse: Acasă

cerul nu pare niciodată atît de albastru şi e mult mai cald. Cred că asta se întîmplă din cauză că Missouri este mult mai la sud.

Nick deschise cutiile de Coca şi-i dădu ei una. Se aşeză la un capăt al mesei, iar Lauren încercă să înnoade conversaţia de acolo de unde o întreruperă cu cîteva minute în urmă.

– Spuneai că tatăl tău a murit cînd aveai patru ani şi că te-au crescut bunicii tăi. Ce s-a întîmplat cu mama ta?

– Nimic, răspunse el. Îşi puse o ţigară între buze, aprinse un chibrit făcîndu-şi palmele căuş, ca o apărătoare ca să-şi poată aprinde ţigara. Cînd se aplecă în faţă, Lauren privea desimea părului negru care-i împodobea capul, apoi îl privi în ochi.

– Nick, de ce nu-ţi place să vorbeşti despre tine?

El făcu ochii mici din pricina fumului care ieşea din ţigară.

– Să vorbesc? Doar am vorbit despre atîtea preţ de o sută de mile.

– Dar nu despre ceva personal. Ce s-a întîmplat cu mama ta?

Nick rîse.

– Ţi-a spus cineva că ai ochii incredibili de frumoşi?

– Da, dar ocoleşti întrebarea mea?

– Ştii că eşti vorbăreaţă? continuă el neluîndu-i în seamă remarca.

– Ceea ce nu este surprinzător, fiindcă tata e profesor de engleză, după cum ştii deja. Lauren oftă, exasperată de intenţionatele lui ocolişuri.

Nick îşi ridică ochii spre cer şi rămase cu privirea pierdută peste copaci şi peste şoseaua pustie, apoi se uită la Lauren.

– Nici nu mi-am dat seama cît de crispat eram în urmă cu trei ore, apoi am început să mă relaxez cu adevărat. Aveam nevoie de o ieşire ca aceasta.

– Ai lucrat mult?

– În ultimele două luni aproape şaptezeci de ore pe săptămînă.

Ochii ei expresivi se umplură de înţelegere, iar Nick îi zîmbi – era acel zîmbet cald şi îmbătător care-i întetea lui Lauren bătăile inimii.

– Ştii că eşti o companie foarte odihnitoare? întrebă el calm.

Lauren nu putea spune că se simţea flatată de remarcă, de vreme ce ea îl considera electrizant, iar el o găsea odihnitoare.

– Îţi mulţumesc, voi încerca să nu te adorm pînă ce ajungem la Harbor Springs.

– Poţi să mă adormi... după ce vom ajunge acolo, îi sugeră el.

Inima lui Lauren izbea cu putere în coaste.

– Vreau să spun că sper să nu te fi plictisit.

– Crede-mă, nu m-ai plictisit. Vocea lui deveni joasă şi senzuală. De fapt, voiam să fac ceva încă de aseară, cînd m-am întors spre tine cu paharul de tonic şi te-am văzut stînd acolo, încercînd să nu rîzi de şocul pe care mi l-ai provocat.

Chiar şi în starea ei de nervozitate, Lauren ştia că avea de gînd să o sărute. Îi luă cutia de Cola

din mîna moale şi o puse încet pe masa din spate, apoi o trase cu un gest senzual între pulpele lui. Şoldul ei se atinse de coapsa lui musculoasă trimiţîndu-i un fior alarmant prin întreg sistemul nervos. Mîinile lui se ridicară încet pe braţele ei pînă ce o cuprinse de umeri.

Neajutorată, privea cum buzele lui moi coborau duios spre gura ei. O acoperi cu un sărut provocator şi lasciv, care-i tăia răsuflarea. Lauren ţinea cu disperare de puterea ei de discernămînt, dar, cînd el îşi strecură limba printre buzele primitoare, pierdu bătălia.

Cu un geamăt abia perceptibil se lipi de el şi primi flacăra dintre buzele lui. Nick răspunse imediat. O strînse în braţe apăsînd-o de pieptul său, iar buzele flămînde se înfruptară din dulceaţa gurii ei. Lauren simţea că explodează; corpul i se arcui tensionat, iar mîinile i se ridicară involuntar mîngîindu-i gîtul, alunecînd prin deschizătura cămăşii şi îi dezmierdă părul de pe piept aşteptînd continuarea sărutului pasional.

După ce Nick îşi dezlipi buzele de ale ei, Lauren se simţi ameţită de sărutare şi, în abandonul total, tremurînd de o frămîntare interioară, îşi sprijini fruntea pe umărul lui.

Buzele lui calde îi şterseră obrazul pînă la tîmplă, lîncezind, apoi coborînd spre spate, unde îi muşcă uşor lobul urechii. Îi şopti pe un ton guturai:

– Cred că trebuie să-mi cer scuze, Lauren.

Ea îl privi. Ochii aceia verde-metalic o cutremurau cu intensitatea pasiunii radiate, pleoapele

îi păreau grele şi, cu toate că zîmbea, surîsul era mai mult autocompătimitor.

– De ce trebuie să-mi ceri scuze?

Mîna lui alunecă pe spatele ei într-o mîngîiere duioasă.

– Fiindcă, în ciuda asigurării pe care mi-ai dat-o că nu eşti naivă, îmi era teamă cu cîteva minute în urmă că weekend-ul acesta va fi destul de greu pentru tine – şi că ar putea reprezenta ceva mai mult decît te aşteptaseşi.

Încă vrăjită de sărutare, Lauren întrebă:

– Iar acum ce crezi?

– Cred, murmură el, că acest weekend ar putea fi ceva mai mult decît mă aşteptasem eu. Îi privi ochii scînteietori şi albaştri, iar ai săi începură să se întunece pe sub pleoapele grele.

Mai cred că, dacă vei continua să mă priveşti astfel, vom avea o întîrziere de două ore la Harbor Springs. Privirea îi alunecă plină de înţeles către un motel de peste şosea, dar, înainte ca Lauren să intre cu adevărat în panică, întinse mîna şi îi aranjă ochelarii de soare pe nas. Ochii aceşti m-ar putea fermeca, spuse el cu umor.

O luă de mînă şi o conduse spre maşină.

Lauren se prăbuşi pe banchetă, de parcă ar fi ieşit chiar atunci dintr-un ciclon devastator. Motorul maşinii prinse viaţă, iar ea se forţă să gîndească înţelept şi să se relaxeze.

Avea două probleme delicate în faţa ei; prima era că Nick avea de gînd să se culce cu ea în acest weekend. În mintea lui concluzia era deja o evidenţă.

Desigur, ar putea să spună nu cînd va veni timpul, dar cea de-a doua problemă era că nu ştia sigur dacă voia să spună nu.

Niciodată nu se simţise atît de atrasă de un bărbat, sau atît de emoţionată de un sărut. Niciodată pînă atunci nu-şi dorise cu pasiune să facă dragoste cu un bărbat.

Privi mîinile puternice şi pricepute ale lui Nick, odihnindu-se pe volan, şi îi privi profilul sculptat şi perfect. Era atît de atrăgător şi de viril, încît probabil că femeile se uitau numai la el şi se culcau imediat cu acest bărbat, fără ca să aştepte din partea lui o implicare emoţională. Cu siguranţă că ea nu era o cucerire chiar atît de uşoară. Sau era? Lauren zîmbi ştrengăreşte şi întoarse capul spre fereastră.

Toţi spuneau că era inteligentă şi sensibilă, totuşi, iat-o aici, plănuind să-l facă pe Nick Sinclair să se îndrăgostească de ea... fiindcă ştia prea bine că ea se îndrăgostise deja de el.

– Lauren, în partea mea călătoria a devenit cam monotonă. La ce te gîndeşti?

Tulburată puternic de gîndurile asupra destinului ei, Lauren se întoarse cu faţa la el şi zîmbind clătină uşor din cap.

– Dacă ţi-aş spune, te-ai speria de moarte.

Capitolul 5

Lauren admira panorama de un albastru sclipitor a lacului Michigan, ale cărui valuri de umflau şi spumegau ca nişte munți albi, apoi se prăbuşeau pe plaja de nisip.

– Ajungem în cîteva minute, îi zise Nick după ce vină de pe autostradă pe un drum campestru bine întreținut care şerpuia printre dune de nisip şi pîlcuri de pini.

Peste cîteva minute drumul cotea din nou la stînga spre o şosea asfaltată nemarcată. Pe cel puțin o milă distanță drumul vălurea grațios printre siluetele frasinilor ale căror ramuri grele erau pline de ghirlande de fructe portocalii.

Lauren privea peisajul ordonat pe ambele părți ale şoselei şi se gîndea că acea cabană lîngă lac

pe care şi-o imaginase iniţial, cînd Nick o invitase în weekend, nu va fi deloc aşa cum credea ea. Peisajul care o întîmpină, după ce ieşiră din zona împestriţată cu umbrele roşietice ale soarelui, o luă pe nepregătite. Nick opri maşina un spatele unui şir lung de maşini scumpe.

La distanţă, pe fundalul unei faleze abrupte, se întindea o clădire modernă, cu trei etaje, toată din sticlă ornamentată. Sute de metri de gazon verde strălucitor şi lucios; pe care se găseau măsuţe cu umbrele colorate, urcau în pantă către o plajă. Chelneri în jachete albastre duceau tăvile strecurîndu-se printre cei cel puţin o sută de invitaţi aşezaţi pe şezlonguri în jurul unei piscine de forma unui rinichi uriaş. Stăteau de vorbă şi rîdeau în grupuri animate pe iarbă sau se plimbau pe nisip.

Siluetele zvelte ale iahturilor albe străluceau pe fundalul unui cer roşiatic-auriu şi se balansau pe suprafaţa unduioasă a apei.

Lauren văzu că oaspeţii nu erau deloc impresionaţi şi păreau nepăsători faţă de lacul minunat care pe alocuri avea o adîncime de trei metri. Nu le păsa nici că o furtună iscată din senin ar fi putut mătura cu furia ei toată suprafaţa de douăzeci şi două de mile pătrate a lacului.

Nick coborî din maşină şi veni să-i deschidă portiera. Lauren merse alături de el printre şirul colorat de maşini sport, sau de curse, de proveniență străină, printre limuzinele luxoase ale invitaţilor. Ajungînd la capătul gazonului se opri şi îi studie pe oamenii printre care trebuia să se ame-

stece. Pe lîngă numeroase staruri de cinema binecunoscute, văzu şi cîteva fizionomii familiare – feţe pe care le văzuse frecvent în articole din reviste, aparţinînd celor cunoscuţi pe plan internaţional şi celor putred de bogaţi.

Se uită la Nick care căuta parcă pe cineva cu privirea prin mulţime. Nu părea nici impresionat, nici intimidat de această adunare opulentă, de frumuseţe şi bogăţie; părea mai degrabă iritat. Cînd vorbi era clar că expresia enervată a feţei se reflecta în tonul vocii.

– Îmi pare rău, Lauren. dacă ştiam că „mica adunare" a lui Tracy va fi astfel, nu te-aş fi adus cu mine. Va fi aglomerat, frenetic şi gălăgios.

Deşi nu se simţea în largul ei înconjurată de oameni atît de faimoşi, reuşi să arboreze un aer de nonşalanţă şi-i zîmbi dezinvolt.

– Poate că, dacă avem puţin noroc, nimeni nu va observa că sîntem aici.

– Nu te baza pe asta, o avertiză el sec. Merseră de-a lungul gazonului pe care erau plantaţi copaci imenşi. Cînd ajunseră în faţa unui băruleţ care stătea la dispoziţia musafirilor, Nick se duse în spatele tăbliei lungi. Lauren nici nu sesiză că el pregătea ceva de băut şi admiră împrejurimile. Privirea i se opri pe un grup care părea foarte animat de conversaţia în toi. O roşcată superbă se uită în direcţia lor şi-l văzu pe Nick. Cu un zîmbet care-i încununa trăsăturile perfect, tînăra îşi lăsă prietenii şi veni repede spre Nick şi Lauren, iar pantalonii largi pe care îi purta îi fluturau în jurul gleznelor.

– Nick, dragule! spuse ea rîzînd, apoi îşi puse o mînă pe braţul lui şi-l sărută.

Nick puse la loc sticla de lichior şi o cuprinse politicos cu ambele mîini pe după mijloc, sărutînd-o la rîndul său.

După ce scena luă sfîrşit, Lauren observă că roşcata nu-şi dezlipise mîna de pe braţul lui şi zîmbea graţioasă privind-l în ochii verzui.

– Toată lumea se întreba dacă ne vei dezamăgi şi nu vei veni, spuse ea. Dar eu ştiam că vei fi aici, fiindcă la tine la birou, telefonul suna întruna fără răspuns. Toată după-amiaza servitorii şi ceilalţi au primit mesaje pentru tine. Ea cine e? întrebă radioasă, retrăgîndu-şi în sfîrşit mîna, apoi făcu un pas înapoi şi o privi pe Lauren cu o vădită curiozitate.

– Lauren, ea e Barbara Leonardos, făcu Nick prezentările.

– Spune-mi Bebe – ca toţi ceilalţi. Tînăra se întoarse cu faţa la Nick şi continuă, de parcă Lauren nu ar fi fost de faţă: Credeam că vii cu Erika.

– Zău? rîse Nick ironic. Iar eu credeam că eşti la Roma cu Alex.

– Am fost, mărturisi Bebe, dar voiam să te vedem.

Peste cîteva minute, după ce femeia plecă, Nick îi explică:

– Bebe este...

– Ştiu cine este, spuse Lauren încet, începînd să nu pară afectată. Barbara Leonardos era preferata revistelor de modă şi a redactorilor de articole mondene, o moştenitoare a unui magnat al

petrolului măritată cu un industriaş grec. I-am văzut fotografiile în revistele de modă în ziare de zeci de ori.

Nick îi dădu paharul cu băutura pregătită, îl luă pe al lui şi făcu semn cu capul spre un cuplu care se plimba trecînd pe lîngă ei, mînă în mînă.

– Îi recunoşti pe vreunul din cei doi?

– Nu, recunoscu Lauren. Nu mi se par cunoscuți.

Nick zîmbi.

– În acest caz, hai să ți-i prezint. Ei sînt gazdele noastre şi buni prieteni de-ai mei.

Făcîndu-şi curaj pentru inevitabilul şir de prezentări, Lauren o studie pe frumoasa brunetă, în jur de treizeci de ani, şi pe bărbatul masiv de lîngă ea, care bătea spre şaizeci.

– Nick! Femeia rîdea încîntată şi se aruncă în brațele lui Nick sfidînd paharul din mîna lui, apoi îl sărută cu aceeaşi familiaritate şi intimitate entuziastă cu care făcuse gestul şi Bebe. Nu te-am văzut de luni de zile! îl dojeni ea, apoi se dădu înapoi. Ce ai mai făcut?

– Unii dintre noi sînt încă obligați să muncească pentru existență, îi răspunse Nick zîmbind afectuos. O luă pe Lauren de mînă şi o trase în cercul de amici. Lauren, vreau să ți le prezint pe gazdele noastre, Tracy şi George Middleton.

– Lauren, sînt încîntată să te cunosc, spuse Tracy, apoi îl întrebă pe Nick: De ce stați singuri? Nimeni nu va şti că sînteți aici.

– Motiv pentru care tocmai ne găsim în acel loc, îi spuse Nick scurt.

Tracy începu să rîdă.

– Ştiu că ţi-am promis că va fi o reuniune restrînsă. Dar îţi jur că nu ştiam precis că toţi cei pe care i-am invitat vor veni. Nici nu-ţi poţi imagina ce probleme am avut.

Îşi ridică privirea spre cerul purpuriu, apoi privi peste umăr. Urmărind-o, Lauren văzu că aproape toţi musafirii se îndreptau spre casă, sau spre dig, unde bărci cu motor îi aşteptau să-i ducă la iahturile personale. Chelnerii începuseră să aranjeze mesele sub un umbrar imens, în dungi, iar în jurul piscinei se aprindeau torţe.

Muzicanţii îşi aduceau instrumentele spre o scenă turnantă, care fusese instalată într-un colţ al piscinei.

– Se pregătesc toţii pentru cină, anunţă Tracy. Voi doi veniţi la Cove să vă schimbaţi sau aţi adus hainele cu voi aici?

Lauren începu să filozofeze. Să se schimbe pentru cină? Nu avea absolut nimic care să fie măcar cît de cît adecvat pentru o cină protocolară!

Neluînd în seamă strîngerea de mînă disperată a lui Lauren, Nick spuse:

– Lauren se va schimba aici. Eu mă duc la Cove să mă schimb şi să văd ce mesaje urgente am primit.

Tracy îi zîmbi lui Lauren.

– Casa e ticsită; poţi să te schimbi în camera noastră, iar George se va duce în altă încăpere să se îmbrace. Mergem? îi invită ea şi se întoarse cu spatele.

Nick privi chipul speriat al lui Lauren şi înțelese.

– Cred că Lauren vrea să-mi spună ceva. Mergeți înainte, vine şi ea imediat.

După ce perechea se îndepărtă la o distanță unde nu se mai auzea conversația lor, Lauren spuse disperată:

– Nick, nu am nimic potrivit să mă îmbrac. Tu cu ce te schimbi?

– Am nişte haine la Cove, iar pentru tine cred că putem găsi o rochie, de asemenea, o asigură el calm. Ți-o voi trimite aici şi o vei găsi în camera lui Tracy pînă ce te pregăteşti tu.

În casă lumea vorbea animat şi se agitau cu toții. Din cele douăzeci de încăperi se auzeau rîsete şi conversații vesele, la toate cele trei etaje, în timp ce servitorii forfoteau în toate direcțiile cu haine proaspăt călcate, aşezate cu grijă pe brațe şi cu pahare de băutură în mîini.

Nick îl opri pe unul dintre valeți şi întrebă dacă avusese mesaje telefonice. Le primi imediat pe o notiță, iar el se întoarse către Lauren zîmbind:

– Ne întîlnim afară într-o oră. Crezi că te vei descurca fără mine atîta timp?

– Sigur că da, îl asigură Lauren. Nu te grăbi.

– Eşti absolut sigură?

Căutînd să-i întîlnească privirea, ochii săi verzi o făcură pe Lauren să nu-şi mai ştie numele, dar dădu afirmativ din cap. După ce plecă o văzu pe Bebe Leonardos privind-o cu o curiozitate ieşită din comun. Lauren îşi reveni pe dată din reveria ei şi-i spuse:

– Există undeva un telefon? Aş vrea să sun acasă.

– Sigur. Unde, acasă? întrebă Bebe cu un aer distrat.

– În Fenster, Missouri, o informă Lauren urmînd-o într-un birou luxos din spatele casei.

– Fenster? pufni Bebe, de parcă asocia numele oraşului cu un miros neplăcut. Apoi plecă închizînd uşa..

Convorbirea, cu taxă inversă, cu tatăl său nu dură mult, fiindcă amîndoi îşi dădeau seama de costul ei. Acesta rîse mîndru şi uimit cînd auzi de noul ei post şi de salariul acordat, şi răsuflă uşurat cînd îi spuse că Philip Whithworth insistase la Lauren să locuiască în apartamentul mătuşii lui, pe gratis. Nu-i spuse de înţelegerea cu Philip fiindcă nu voia să-l neliniştească. Dorinţa ei era ca el să ştie că povara lui financiară fusese oarecum diminuată.

După ce termină de vorbit, Lauren deschise uşa pe jumătate, dar se opri auzind rîsul colorat al unei femei care complimenta pe cineva în capătul holului.

– Bebe, iubito, arăţi minunat; nu te-am mai văzut de secole. Ştiai că Nick Sinclair trebuie să vină şi el la petrecere?

– Dar a venit, răspunse Bebe. Am vorbit deja cu el.

– Slavă Domnului că a venit! rîse cealaltă femeie. Carlton m-a tîrît aici de pe o plajă splendidă din Bermuda numai pentru că voia să vorbească despre o afacere cu Nick.

– Carlton va trebui să stea la rînd, spuse Bebe cu indiferență. Alex şi cu mine sîntem aici tot pentru Nick. Vrea să discute cu el despre construcția unui lanț internațional de hoteluri. A încercat să-l contacteze pe Nick la telefon de la Roma două săptămîni, dar acesta nu l-a sunat, aşa că am sosit astăzi cu avionul.

– Nu am văzut-o pe Erika, spuse cealaltă femeie.

– Fiindcă Nick nu a venit cu ea – stai puțin să vezi pe cine a adus în loc.

Vocea cultivată a lui Bebe se transformă într-un hohot de rîs batjocoritor, iar Lauren îngheță. Apoi mai auzi:

– Nu-ți va veni să crezi! Are în jur de optsprezece ani şi provine de la o fermă din Missouri. Înainte de a o părăsi numai pentru o oră, Nick a trebuit să o întrebe dacă se va simți singură... Vocile se stinseră pe măsură ce interlocutoarele se îndepărtară. Atacul verbal al lui Bebe o uimi şi o enervă pe Lauren, dar deschise uşa încet şi ieşi pe culoar.

Aşezată în fața toaletei lui Tracy, o oră mai tîrziu, Lauren îşi perie părul bogat pînă ce podoaba capilară de culoarea mierii se aşează în bucle încadrîndu-i chipul, apoi căzîndu-i liber pe spate. Se dădu cu fard de obraz, se rujă, după care puse în poşetă trusa de machiaj.

Pînă acum Nick trebuia să fi venit şi cu siguranță că o aştepta lîngă piscină. Acest gînd aduse o brumă de fericire în ochii ei de culoarea turcoazului.

Se apropie de oglindă şi îşi puse cerceii de aur neprețuiți, care aparținuseră mamei ei. Terminîndu-şi toaleta, se dădu înapoi un pas ca să studieze efectul rochiei, pe care Nick i-o trimisese în timp ce ea se afla sub duş.

Materialul moale îi scotea în evidență sînii voluptuoşi, iar mînecile strîmte şi lungi îi acopereau brațele pînă la încheietura mîinii şi erau încheiate cu nasturi mici în spatele antebrațului. Cureaua cu centură aurie îi punea în relief linia taliei prin croială, astfel încît toate sinuozitățile siluetei ei feminine erau etalate ca nişte tentații din cap pînă în picioare, de la decolteul drept, pe toată lungimea drapajului pînă la glezne, în jurul cărora avea legate cureluşele sandalelor aurii împrumutate de Tracy.

– Perfect! o admiră Tracy. Întoarce-te să vedem cum arăți de la spate. Lauren o ascultă şi se răsuci. Cum se poate ca o persoană care arată atît de ingenuă din față să fie atît de tulburătoare, privită din spate? întrebă gazda ei, admirîndu-i spatele gol şi bronzat, care era dezgolit aproape pînă la linia taliei. Ei, acum coborîm?

În timp ce mergeau pe balcon, Lauren auzea prin ferestrele deschise clipocitul apei în piscină. Vocile femeilor care rîdeau se amestecau cu acelea baritonale ale bărbaților care conversau, iar murmurul general se desfăşura pe fundalul discret al muzicii orchestrale.

La cîteva minute după ce ieşise în curtea interioară, Tracy fu luată cu asalt de un grup de prieteni, iar Lauren rămse singură. Îşi lungi gîtul într-o

încercare de a-l zări pe Nick. Mai făcu doi paşi şi-l văzu stînd în mijlocul unui grup numeros, într-un capăt al piscinei.

Păstrîndu-l în raza vizuală datorită înălţimii sale, se strecură cu grijă printre oaspeţi, chelneri, torţe, măsuţe şi umbrele, ocolind piscina. Cînd se apropie de Nick, acesta era absorbit într-o conversaţie animată.

Părea că ascultă cu atenţie ce i se spune, dar, din cînd în cînd, îşi ridica privirea peste mulţime, căutînd parcă pe cineva.

Pe ea o căuta, se gîndi Lauren zîmbind în sinea ei. Simţind parcă apropierea ei, îşi ridică capul, iar ochii li se întîlniră în aglomeraţie. Cu un gest subit, care nu părea deloc politicos, dădu din cap spre cei cu care discuta şi, fără un cuvînt, ieşi din mijmocul lor. Cînd un alt grup de oameni îi făcu loc să treacă, Lauren avu ocazia să-l vadă din cap pînă-n picioare şi i se tăie răsuflarea. Purta un smoking negru care dădea perfect pe el şi părea făcut de un croitor excelent. Albul strălucitor al cămăşii contrasta cu tenul său măsliniu şi cu cravata neagră înnodată artistic, iar felul în care purta ţinuta elegantă emana uşurinţa unui bărbat obişnuit cu astfel de haine. Lauren se simţi mîndră de el şi nu încercă să-şi mascheze admiraţia cînd, în sfîrşit, acesta veni lîngă ea.

– Ţi-a spus cineva vreodată cît de frumos eşti? întrebă ea în şoaptă.

Un zîmbet ştrengăresc i se contură la colţurile buzelor.

– Ce-ai crede dacă ţi-aş spune că nu?

– Aş crede că vrei să pari modest, rîse Lauren.

– Atunci ce ar trebui să fac acum? o tachină el.

– Presupun că ar trebui să te arăți puțin jenat şi copleşit de compliment.

– Nu mă simt chiar atît de uşor jenat şi copleşit.

– În acest caz, ar trebui să mă compleşeşti şi tu spunîndu-mi cum arăt eu, făcu ea o aluzie directă. Se răsuci încet, ca să nu atragă atenția celorlalți oaspeți şi efectul fu imediat. Lumina roşiatică a torțelor dansa prin părul ei auriu, iar după ce se întoarse iar cu fața la el, văzu că ochii lui Nick se plimbau de pe obrajii ei luminați intens, pe ochii aceia albaştri, pe buzele strălucitoare, apoi coborîră pe liniile arcuite ale siluetei. Ei? îl tachină ea acum. Ce părere ai?

Verdele intens al ochilor lui părea aprins de o flacără fierbinte, dar, în loc să-i spună ceva, îşi mai plimbă o dată privirea pîrjolitoare de sus şi pînă jos. Ezită, apoi spuse abrupt:

– Cred că rochia îți vine perfect.

Lauren izbucni în rîs.

– Să nu laşi pe nimeni să-ți spună vreodată că ştii să faci complimente, fiindcă nu ştii.

– Chiar aşa? Rîse cu o privire pasionată. În aces caz, o să-ți spun exact ce cred; cred că eşti nemaipomenit de frumoasă şi că ai farmecul de a arăta ca o tînără deosebit de sexy şi de sofisticată şi în acelaşi timp acela de a avea un aer angelic, de fetiță. Aş fi vrut mai mult ca orice să nu fim țintuiți aici, cu încă o sută de persoane în următoarele cîteva ore, fiindcă de cîte ori mă uit

la tine devin... nespus de nerăbdător... să aflu cum te vei simți în brațele mele la noapte.

Tenul alb al lui Lauren deveni purpuriu. Nu era chiar atît de angelică, iar ea înțelese ce voia să spună fraza cu: „nespus de nerăbdător". Își luă ochii pe pe surîsul lui puțin ironic. Iar acum, îi admira pe musafirii care se urcaseră pe iahturile lor luminate ca niște brazi de Crăciun. Totuși, nu vedea altceva decît trupul musculos și zvelt al lui Nick. De ce fusese oare atît de direct? Poate că își închipuia că nu se culcase cu nimeni pînă la el și încerca intenționat să-i dea o stare de panică. Oare conta pentru el că era virgină?

Judecînd după atitudinea lui sinceră despre sex, se părea că nu exista nimic despre care el să nu știe sau să nu fi făcut. În privința femeilor, Lauren se îndoia că în trupul extrem de viril al lui Nick mai rămăsese o fărîmă de inocență. Chiar și așa, Lauren presupunea că nu avea de gînd să seducă și să se culce cu o virgină.

Desigur că această virgină din fața lui ar fi dorit foarte mult să fie „sedusă" de el, dar nu atît de curînd, mai ales cu atît de puțin efort din partea lui. Îl va mai lăsa să aștepte pînă ce va ține cu adevărat la ea. Așa ar fi trebuit, însă nu era prea sigură că va proceda în consecință.

Luîndu-i bărbia între degetul mare și arătător, cu un gest moale, Nick îi întoarse fața către el, obligînd-o să-l privească în ochii aceia îndrăciți.

– Dacă sînt atît de frumos, de ce nu te uiți la mine?

– Am făcut o prostie că ți-am spus asta, își

ceru ea scuze cu demnitate – şi...

– A fost o mare exagerare, zîmbi el, luîndu-şi mîna de pe bărbia ei, dar mi-a plăcut. Oricum, dacă te interesează – vocea îi deveni guturală – nimeni nu mi-a spus aşa ceva pînă acum. Îşi ridică privirea fiindcă se auzi strigat de cineva, dar se prefăcu că nu aude.

O luă de braţ şi o conduse către umbrarul de pe gazon unde chelnerii serveau *hors d'oeuvres* fierbinţi şi reci. Hai să mănînci şi să bei ceva.

În următoarele cinci minute se mai auzi strigat de vreo şase persoane. Văzînd că nu poate scăpa, deşi era enervat, spuse:

– Oricît de mult mi-aş dori să petrec această seară numai cu tine, va trebui să vorbim şi cu ceilalţi. Nu voi mai putea face mult pe surdul şi pe mutul.

– Înţeleg, zise Lauren impresionată. Sînt foarte bogaţi şi răsfăţaţi şi cred că dacă lucrezi pentru ei eşti proprietatea lor.

Nick îşi împreună sprîncenele surprins.

– De ce crezi că lucrez pentru ei?

– Din întîmplare am auzit-o pe Bebe Leonardos spunîndu-i cuiva că soţul ei a venit tocmai de la Roma fiindcă voia să discute ceva cu tine despre construcţia unor hoteluri internaţionale. Cealaltă femeie i-a răspuns că soţul ei, Carlton, a venit să vorbească tot despre o afacere cu tine.

Nick se uită iritat la toţi cei prezenţi, de parcă fiecare dintre ei ar fi reprezentat o ameninţare la liniştea lui personală.

– Am venit la petrecerea asta fiindcă două luni

încheiate am muncit ca un cîine, iar acum voiam să mă relaxez, măcar la sfîrşit de săptămînă, spuse el iritat.

– Dacă într-adevăr nu vrei să discuți cu nimeni despre afaceri, nu văd de ce ar trebui să o faci.

– Cînd oamenii vin de la mii de kilometri distanță ca să vorbească numai cu tine, să ştii că pot fi foarte insistenți, răspunse el aruncînd o privire piezişă adunării. Şi, dacă am ghicit bine, cred că mai sînt cel puțin alți patru oameni care au venit tot pentru asta.

– Lasă-i în seama mea, spuse Lauren cu un zîmbet fermecător. Am să-i reții eu.

– Cum aşa? zîmbi el. Cum ai de gînd să faci asta?

Pe sub genele bogate, ochii lui Lauren licăreau.

– De fiecare dată cînd va începe cineva să discute despre afaceri cu tine, te voi întreba ceva şi îți voi atrage atenția.

Ochii lui Nick se opriră pe buzele ei.

– Nu cred că va fi greu – mereu îmi distragi atenția.

În următoarele trei ore, Lauren făcu întocmai cum promisese. Cu o strălucitoare inteligență, care l-ar fi făcut invidios şi pe Napoleon Bonaparte, reuşi să-l smulgă pe Nick din cel puțin zece discuții despre afaceri.

În clipa în care conversațiile deveneau prea încîlcite, ea le întrerupea amintindu-i pe un ton dulce că îi promisese să-i aducă ceva de băut, sau să se plimbe cu ea, sau să-i arate împreju-

rimile, în fine, orice îi trecea prin minte în momentul respectiv.

Nick îi făcea pe plac, urmărindu-i tacticile abile cu un amestec de admirație sinceră şi amuzament mascat. Cu paharul în mîna stîngă şi cu cealaltă în jurul taliei ei o ținea aproape de el, ca pe un scut personal. Pe măsură ce seara se consuma şi băutura curgea, conversațiile deveneau mai animate, rîsetele mai însuflețite şi glumele mai deocheate. De asemenea, bărbații care doreau să discute cu Nick deveneau mai insistenți.

– Nu-i aşa că vrei să te mai mişti puțin ca să-ți dezmorțeşti picioarele? o întrebă Nick şoptit cînd se depărtară de un proprietar de iaht, roşu la față, care voia ca Nick să-i spună tot ce se putea şti despre o companie petrolieră din Oklahoma.

Lauren sorbea cel de-al treilea pahar de băutură servită după cină, care avea gustul şi consistența malțului cu ciocolată, dar îşi dădea seama că era mai tare decît îşi închipuise ea.

– Sigur că da, am picioare perfecte, îl înştiință ea veselă, apoi se întoarse ca să vadă şase musafiri exuberanți care jucau o partidă de tenis la dublu, pe acelaşi teren. Una dintre femei, o stea de cinema franțuzoaică, îşi scosese fusta şi rămăsese doar cu lenjeria de corp, din dantelă neagră şi cu pantofi cu tocuri înalte, iar în partea de sus cu o bluziță din bănuți argintii.

Nick îi luă lui Lauren paharul gol din mînă şi îl puse pe o masă de lîngă ei.

– Nu vrei să ne plimbăm pe plajă?

Pe unul dintre iahturile luminate feeric era o

petrecere în toi. Acum rămăseseră amîndoi pe plajă ascultînd muzica şi rîsetele celor de pe iaht, privind luna strălucitoare reflectată pe pînza liniştită a lacului.

– Hai să dansăm, spuse Nick, iar Lauren se apropie ascultătoare de el simţindu-i căldura învăluitoare a braţelor puternice.

Îşi lipi obrazul de materialul fin al hainei lui şi se legănau amîndoi pe ritmul unei melodii lente conştientizînd balansul picioarelor lui într-o mişcare intimă între ale ei.

De cînd se trezise în dimineaţa aceasta trecuse printr-un interviu cu domnul Weatherby, unul cu Jim Williams, prînzul cu Nick, un drum lung cu maşina, iar acum se afla la o petrecere unde băuse mai mult decît obişnuia.

În aceeaşi zi trecuse printr-o stare de tensiune, apoi prin cea de aşteptare, speranţă şi pasiune, iar acum petrecea weekend-ul cu bărbatul viselor ei. Căluşeii ameţitori ai senzaţiilor puternice pe care le resimţise făcuseră deja un cerc complet; se simţea obosită, dar ameţită într-un mod plăcut.

Gîndurile îi zburau spre vedeta de cinema şi rîse încet:

– Dacă aş fi fost în locul femeii aceleia care joacă tenis, mi-aş fi lăsat fusta pe mine şi mi-aş fi scos pantofii. Şi ştii de ce?

– Ca să poţi juca mai bine? murmură Nick dîndu-i uşor la o parte părul de pe tîmplă.

– Nu, nici măcar nu ştiu să joc tenis. Îşi ridică faţa spre el şi-i mărturisi: Motivul pentru care aş

păstra fusta pe mine este acela că sînt modestă. Sau inhibată? Ei, oricum, sînt ori una, ori alta. Îşi sprijini obrazul pe pieptul lui musculos. Nick îi suflă în păr, apoi o mîngîie pe spatele gol, apropiind-o şi mai mult de trupul lui. De fapt, continuă ea visătoare, nu sînt nici modestă, nici inhibată. Sînt produsul ciudat al unei educaţii semipuritane şi al uneia liberale. Ceea ce înseamnă că mie mi se pare greşit să fac ceea ce alţii pot face în deplină libertate. E logic ce spun?

Nick nu-i luă în seamă întrebarea şi-i puse el una:

– Lauren, oare te-ai îmbătat puţin?

– Nu sînt sigură.

– Nu te îmbăta, îi comandă el.

Deşi vorbise încet, rămînea un ordin căruia trebuia să i se supună. Încercînd să protesteze împotriva atitudinii lui poruncitoare, Lauren îşi ridică uşor capul, iar buzele ei îi atraseră atenţia.

– Nici să nu-ţi treacă prin minte, murmură el. Apoi deschise gura şi o sărută trimiţîndu-i acele spirale prin corp care o înfiorară şi făcură ca totul să dispară în întuneric şi să rămînă numai buzele lui senzuale încleştate ademenitor, poruncitor, de ale ei. Nick îşi răsfiră degetele prin părul ei bogat şi o cuprinse de ceafă, explorînd cu limba, mîngîind căldura din gura ei, retrăgîndu-se pentru ca apoi să se avînte iarăşi, pînă ce Lauren răspunse chemării lui.

Acum buzele lor erau contopite într-o ameţitoare înlănţuire sincronă care le aţîţa dorinţa deja aprinsă între ei. Lauren simţi crescînd pasiunea

lui care-i trimise fiori în tot trupul, înfierbîntîndu-l. Corpurile lor îşi uniră forţele şi demolară bruma de control rămasă. Pe negîndite, Lauren se încordă arzînd să-l facă să simtă plăcerea îmbrăţişării, iar braţele lui se înlănţuiră în jurul şodurilor arcuite apăsînd-o tot mai puternic de pulpele lui vînjoase.

Nick îşi trecu buzele peste obrazul ei şi îi şopti cu pasiune:

– Doamnă, nu săruţi ca o puritană, îi spuse sărutînd-o iar.

Încet, presiunea buzelor lui slăbi, apoi dispăru. Lauren tremura de teamă şi de excitare şi îşi sprijini fruntea de umărul său. Se cufundase prea repede în abisul extazului şi căzuse prea adînc ca să mai poată scăpa. Cuvintele lui îi confirmară teama.

– Hai să mergem la Cove. O mîngîie pe umeri, apoi o eliberă din strînsoare. Uită-te la mine, zise el blînd. Lauren îşi ridică ochii albaştri, acum speriaţi. Te doresc, Lauren.

Fraza simplă, directă, îi trimise flăcări în inimă.

– Ştiu, şopti ea ezitînd. Mă bucur.

Ochii lui zîmbeau aprobator la adresa candorii ei şi o mîngîie duios pe obraz, apoi pe tîmplă şi pe cap.

– Şi... insistă el.

Lauren înghiţi în sec neputînd să-i întîlnească privirea sau să-l mintă.

– Şi eu te doresc, recunoscu ea tremurînd. Degetele lui mai alunecară o dată prin părul ei des, trăgîndu-i capul către buzele însetate.

– În acest caz, murmură el, de ce mai stăm aici?

– Hei, Nick! La mică distanță se auzi o voce cunoscută, ca o bubuitură în momente de liniște apăsătoare. Tu eşti?

Lauren se dezlipi de el dîndu-se înapoi de parcă fusese surprinsă într-o postură jenantă, apoi fu pe cale să izbucnească în rîs, dar Nick o trase aproape şi spuse încet:

– Sinclair a plecat acum cîteva ore.

– Zău? Chiar aşa? Oare de ce? se întrebă vocea masculină apropiindu-se cu curiozitate de ei în întuneric.

– A găsit ceva mai bun de făcut, glumi Nick.

– Da, văd şi eu, recunoscu bărbatul amuzat. După ce şi-a identificat prada, acum părea că nu vrea să priceapă aluzia şi să plece. Cu un zîmbet jovial pe față, ieşi din umbră, iar statura sa masivă şi tenul oacheş îi amintiră lui Lauren de un ursuleț de pluş. Haina smoking-ului îi era descheiată, iar cămaşa de seară avea cîțiva nasturi descheiați la gît, cravata atîrnîndu-i la gît, de asemenea deznodată. Arăta... adorabil, concluzionă Lauren, iar Nick i-l prezentă pe intrus ca fiind Dave Numbers.

– Ce mai faceți domnule Numbers? îl salută ea politicos.

– Mulțumesc, bine, domnişoară, răspunse el zîmbind amabil. Se întoarse către Nick şi-i spuse: Pe iahtul lui Middleton se joacă „Douăzeci şi unu". Bebe Leonardos tocmai a pus douăzeci şi cinci de mii de dolari. Tracy Middleton dă trei mii la o

aruncare, iar George a risipit deja patru asemenea aruncări, în două mîini. Sorții ca acest lucru să se întîmple sînt patru mii la unu. Şansele ca să se întîmple de două ori ar fi cam...

Păstrîndu-şi zîmbetul curtenitor pe față, Lauren îşi sprijini capul de pieptul lui Nick şi îi căută căldura trupului, făcîndu-se că-l ascultă pe Dave Numbers care făcea socoteala rezultatelor de pînă atunci ale jocului în desfăşurare. Nu numai că îi era frig, dar i se făcuse somn, iar mîngîierea ascendentă, apoi descendentă a mîinii lui Nick pe spatele ei avea un efect aproape hipnotic. Căscă o dată şi încă o dată, iar peste cîteva minute i se închiseră ochii.

– Am reuşit să o adorm pe domnişoara ta, Nick, se scuză Numbers în mijlocul citării şanselor de cîştig la un meci de fotbal care avea să urmeze.

Lauren deschise ochii şi încercă să zîmbească, dar Nick îi observă fața somnoroasă şi zîmbi.

– Cred că Lauren vrea să se culce. Bărbatul o privi, apoi îi făcu cu ochiul lui Nick.

– Norocosule. Îi făcu semn cu mîna, apoi se întoarse şi plecă spre casă.

– Îmi place de domnul Numbers, comentă ea.

Nick o privi amuzat cu coada ochiului.

– De fapt numele lui este Mason. Numbers este doar porecla.

– E foarte priceput la cifre, remarcă Lauren admirativ. Şi e foarte drăguț. E prietenos şi...

– E agent de pariuri, o informă Nick.

– Ce e? Lauren fu foarte mirată.

În ciuda orei înaintate, luminile ardeau în toată casa, iar petrecerea era în toi.

– Oamenii aceştia nu dorm niciodată? întrebă Lauren cînd Nick deschise uşa de la intrare, iar rîsetele zgomotoase explodară în jurul lor.

– Dacă au ce face, nu, răspunse el cuprinzînd cu privirea ce se petrecea înăuntru. Întrebă un servitor în ce cameră se putea duce Lauren, apoi o conduse pe scări. În seara aceasta mă duc la Cove. Mîine vom petrece mai mult timp – doar noi doi. Deschise uşa camerei lui Lauren şi adăugă: Cheile maşinii tale sînt la majordom. Nu trebuie decît să o ţii spre nord pe şosea şi să mergi două mile, apoi o iei pe prima la stînga. Cove se găseşte la capătul şoselei şi e oricum singura casă de acolo – nu se poate să nu o vezi. Te aştept la unsprezece.

Presupunerea lui îndrăzneaţă că va dori să vină la el, la Cove, şi să facă orice va dori el, o amuză teribil pe Lauren.

– Nu ar trebui să mă întrebi dacă vreau să fiu singură cu tine?

Nick rîse pe sub mustaţă. Zîmbi de parcă ar fi avut de-a face cu un copil de nouă ani.

– Dacă nu vrei, poţi să o iei spre sud pe şosea şi de acolo ajungi în Missouri.

O îmbrăţişă sărutînd-o tandru.

– Ne vedem la unsprezece.

Ofensată, Lauren îi dădu o replică tăioasă:

– Dacă nu mă hotărăsc să plec în Missouri.

Cînd el plecă, Lauren se aşeză pe pat, iar buzele i se luminară de un zîmbet. Cum era posibil

ca un bărbat să fie atît de sigur pe sine şi atît de arogant, dar în acelaşi timp atît de frumos? Lauren fusese prea ocupată cu studiul, cu slujba şi cu muzica ei ca să mai aibă timp şi pentru bărbaţi, dar devenise matură. Ştia ce vrea şi îl dorea pe Nick. El întruchipa exact idealul masculin – era puternic, blînd, inteligent, înţelept – şi avea simţul umorului. Era frumos şi sexy...

Lauren strînse perna la piept, lipindu-şi faţa de materialul moale, de parcă şi-ar fi atins-o de cămaşa lui. Acest bărbat juca rolul seducţiei, dar ea voia să-l facă să ţină la ea, voia să-l cîştige. Dacă va reuşi să-l facă să ţină la ea, dacă va reuşi să devină o persoană specială pentru el, va trebui să fie altfel decît celelalte femei pe care le cunoscuse el.

Se lăsă pe spate şi privi în tavan. Era prea sigur pe el, concluzionă Lauren. De exemplu, ştia precis că va veni la Cove. O doză mică de incertitudine îl va putea face să-şi piardă echilibrul şi ar fi în favoarea ei. Deci, va trebui să întîrzie destul ca să-l facă să creadă că nu va veni. Unsprezece şi jumătate va fi o oră perfectă – pînă la acea oră se va gîndi că nu mai vine, dar nu ar avea timp nici să plece altundeva.

Cu perna încă în braţe şi cu zîmbetul pe buze, Lauren adormi. Căzu într-un somn profund al acelei stări de linişte şi bucurie nemărginită a femeii care ştia că l-a găsit pe bărbatul al cărui destin trebuia să se unească neapărat cu al ei.

Capitolul 6

Conform planului ei de a ajunge la Cove mai tîrziu, Lauren ceru cheile majordomului, ieşi din casă la unsprezece şi douăzeci, se duse la maşină şi constată că alte şase automobile îl blocaseră pe al ei.

Pînă ce proprietarii au fost identificaţi, cheile găsite şi maşinile mutate, se făcuse deja unsprezece patruzeci şi cinci, iar Lauren devenise agitată.

Strîngea volanul cînd scoase maşina pe şosea. Se gîndea că poate nu o va mai aştepta...

La două mile depărtare de reşedinţa familiei Middleton văzu un drum lateral şi un indicator cu numele „Cove", făcu virajul şi conduse cu viteză pe asfaltul înclinat, speriind iepurii şi veverițele care săreau printre copaci de o parte şi de alta a

şoselei. O casă în formă de „L“ se zărea la capătul şoselei, cu o structură spectaculoasă din sticlă şi lemn de cedru, cu vedere spre Oceanul Pacific. Lauren opri maşina brusc lîngă casă, îşi luă repede poşeta şi merse grăbită pe aleea pietruită care ducea spre uşa principală.

Sună şi aşteptă, mai sună o dată şi aşteptă mai mult. Cînd apăsă butonul soneriei a treia oară ştia deja că nu-i va răspunde nimeni. Nu era nimeni acasă. Se întoarse către gazonul aranjat şi tuns cu grijă.

Nu avea rost să se ducă la uşa din spate, fiindcă locuinţa era construită chiar pe marginea unei stînci, iar în spate nu era nimic altceva decît o cădere în gol de la o înălţime de cîteva zeci de metri în apă şi o punte din lemn de cedru suspendată în aer.

Nick nu mai avusese răbdare să o aştepte, se gîndi ea cu amărăciune. Cînd văzuse că nu a ajuns la ora stabilită; probabil că se gîndise că a plecat spre Missouri. Nick nu avea maşină şi probabil că plecase undeva cu proprietarul acestei locuinţe splendide.

Lauren merse înapoi pe alee simţindu-se stingherită şi îi venea să plîngă. Nu se putea aşeza pe trepte ca să-l aştepte pe Nick, în speranţa că va veni să doarmă la noapte acolo, dar nici să se întoarcă la Middletoni, de vreme ce fusese musafira lor pentru o noapte.

Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă în acest joc cu un bărbat care-i ştia desigur foarte bine regulile.

Din pricina maşinaţiunilor ei, acum urma să-şi petreacă această minunată zi în maşină spre Missouri.

Lauren simţi un nod în gît, deschise portiera maşinii şi lăsă poşeta pe bancheta şoferului. Se opri să mai privească o dată frumuseţea sălbatică a peisajului şi ochii i se opriră pe nişte trepte cioplite în stînca abruptă dintr-o parte, iar dedesubt auzi un sunet ciudat, metalic.

Treptele probabil că duceau spre copacii deşi sau spre plajă – şi acolo se afla cineva. Inima îi bătea cu putere, dar avu curajul să coboare.

Se opri pe ultima treaptă, uimită de bucurie şi liniştită, fiindcă zări silueta zveltă, binecunoscută a lui Nick. Îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi de tenis, stătea aplecat şi lucra la motorul bărcii, trasă pe plajă.

Cîteva minute Lauren îl privi, iar ochii îi erau fermecaţi de lăţimea umerilor lui, de braţele musculoase şi de spatele perfect, bronzat, care lucea în lumina soarelui ca un bust din bronz.

Pe cînd ea îl admira, el se opri din lucru şi se uită la ceas. Lăsă braţul în jos şi se uită undeva în dreapta lui.

Stătea atît de nemişcat, încît Lauren îşi dezlipi ochii de pe profilul său şi-i urmări privirea. Cînd văzu ce făcuse Nick, simţi un val de afecţiune prin tot corpul.

Nick aşternuse nişte pături pe nisip şi pusese o umbrelă imensă de soare între ele. Pe o faţă de masă albă aşezase farfurii de porţelan, boluri de cristal şi tacîmuri de argint.

Trei coşuri pentru picnic erau adăpostite într-o parte, iar de sub capacul unuia dintre ele se zărea o sticlă de vin.

Probabil că făcuse cîteva drumuri pe scări, în sus şi în jos, se gîndi Lauren. Ţinînd cont că în urmă cu cîteva minute se gîndise că lui nu-i păsase deloc de întîrzierea ei şi plecase, această dovadă de afecţiune şi de grijă însemna totuşi că îl interesa persoana ei, şi gestul o emoţionă.

Nu o emoţiona în acel fel, îşi aminti ea imediat, încercînd fără rezultat să-şi ascundă un zîmbet. De fapt nu admira decît o scenă pregătită cu măiestrie pentru propria ei seducţie... Încercare de seducţie, se corectă ea, zîmbind.

Netezindu-şi gulerul bluzei de catifea asortată cu pantalonii scurţi, se hotărî să îl salute cu o replică interesantă. Desigur că Nick se va purta normal şi va pretinde că nici nu observase întîrzierea ei. Cu acest scenariu în minte avansă spre el. Din nefericire nu găsi nimic deosebit de spus:

– Bună, strigă ea veselă.

În poziţia ghemuită în care se afla, Nick se răsuci, cu cheia fixă în mînă. Îşi sprijini braţul pe genunchi şi o privi rece, pătrunzător.

– Ai întîrziat, spuse el.

Era cu totul altceva decît sperase ea, aşa că trebui să-şi şteargă zîmbetul de pe buze.

– Credeai că nu voi veni? întrebă ea cu nevinovăţie.

El îşi ridică sprîncenele sardonic.

– Nu puteam să-mi închipui asta?

Nu era o întrebare, ci o acuzație ironică, iar Lauren avu intenția să nege. Dar dădu din cap şi schiță un zîmbet nevinovat.

– Ba da, recunoscu ea suav şi îi privi ochii verzi şi reci care se întoarseră spre ea cu vădit interes. Erai dezamăgit?

Într-o clipă regretă ce-l întrebase, fiindcă ştia că Nick nu-i putea răspunde în doi peri.

– Da, foarte, recunoscu el calm.

O căldură înăbuşitoare o învălui pe Lauren cînd o privi cu ochii aceia magnetizanți şi verzi, iar Nick puse cheia jos şi se ridică încet. Lauren făcu un pas înapoi.

– Lauren?

– Da? înghiți ea în sec.

– Vrei să mîncăm întîi?

– Întîi? şopti ea. Înainte de ce?

– Înainte de a pleca cu barca, răspunse el, privind-o cu uimire.

– Oh, plecăm cu barca! Izbucni în rîs. Da, mulțumesc, aş dori să mănînc mai întîi. Şi de-abia aştept să plecăm pe mare.

Capitolul 7

Lauren nu mai avusese în viața ei o zi atît de frumoasă ca aceasta,

În cele două ore de cînd plecaseră de la Cove se legase o prietenie deosebită între ei – era o camaraderie spontană bazată pe discuții şi veselie împărtăşită, accentuate de tăceri lungi, odihnitoare.

Cerul albastru, strălucitor, era pudrat cu nori pufoşi şi albi, iar vîntul umfla pînzele ducînd barca precum o săgeată pe apă.

Lauren privea un pescăruş care țipa deasupra capului ei, apoi îl văzu pe Nick la cîrmă zîmbindu-i.

Zîmbi şi ea, apoi îşi ridică iar capul spre seninul cerului bucurîndu-se de soarele care îi scălda obrajii, odihnindu-se sub căldura răcorită de vînt,

sub ochii admirativi ai lui Nick, pe care-i ştia aţintiţi asupra ei.

– Am putea arunca ancora aici, apoi putem face o baie sau să pescuim. Ţi-ar plăcea? întrebă Nick.

– Sigur că da. Lauren îl privi cum se ridică şi mînuieşte vela.

– Va trebui să prindem nişte bibani şi ceva păstrăvi pentru cină, spuse peste cîteva minute, după ce aruncă două undiţe. Se poate prinde şi somon aici, dar avem nevoie de momeli artificiale.

Lauren mersese de multe ori cu tatăl ei la pescuit pe malurile fluviului Missouri, dar nu pescuise niciodată dintr-o barcă.

Nu avea nici cea mai mică idee ce erau momelile artificiale şi nici alte scule, dar avea de gînd să afle. Dacă bărbatului pe care-l iubea îi place să pescuiască din barcă, voia să-i placă şi ei acest lucru.

– Am prins unul, strigă Nick peste o jumătate de oră cînd undiţa începuse să se agite la suprafaţă. Lauren lăsă undiţa ei şi veni la celălalt capăt al bărcii începînd să strige şi ea:

– Ţine bine! Ridică undiţa. Nu lăsa firul să se înmoaie. Scapă – eliberează piedica.

– Doamne, ce ştii să comanzi! zîmbi Nick, iar ea îşi dădu seama că el ştia bine ce are de făcut. Peste cîteva minute se lăsa pe spate şi prindea bibanul într-o plasă. Ca un băieţandru mîndru de prada lui i-l arătă lui Lauren şi aşteptă cuvintele de laudă. Ei, ce părere ai de el?

După o scurtă privire la chipul acela cu tră-

sături perfecte, Lauren simți cum înfloreşte iubirea ei pentru el. Eşti minunat, se gîndi ea.

– E grozav, spuse Lauren cu glas tare. În acel moment de activitate şi preocupare, Lauren luă cea mai rapidă decizie din viața ei. Nick îi cîştigase deja inima; în seara aceea se cuvenea să-i cucerească şi trupul.

Soarele apunea cu o vîlvătaie purpurie cînd Nick ridică vela şi porniră înapoi spre Cove. Lauren simți din nou privirea lui asupră-i, cînd stătea la cîrmă, cu fața spre ea.

Se răcorise, iar ea îşi trase genunchii spre piept, apoi îi înconjură cu brațele.

Problema asupra modului cum îşi vor petrece noaptea era deja rezolvată în mintea ei, dar avea îndoieli asupra luării unei decizii atît de irevocabile cu un bărbat pe care-l adora, dar despre care ştia atît de puțin.

– La ce te gîndeşti? întrebă Nick.

– La cît de puține lucruri cunosc despre tine.

– Ce ai vrea să ştii?

Era începutul pe care Lauren îl aşteptase cu nerăbdare.

– Da, păi, pentru început, aş vrea să ştiu cum de-i cunoşti pe Middletoni şi pe toți cei de la petrecere?

Parcă amînînd răspunsul, Nick scoase o țigară din pachet şi o aşeză între buze. Aprinse un chibrit şi îşi făcu palmele căuş ca să nu se stingă flacăra.

– Tracy şi cu mine am crescut împreună, fi-

indcă eram vecini, începu el suflînd în chibrit după ce aprinse țigara. Locuiam aproape de restaurantul lui Tony.

Lauren era uimită. Restaurantul lui Tony se afla într-un loc central, nou renovat din vecinătate. În urmă cu cincisprezece sau douăzeci de ani, cînd Nick şi Tracy creşteau în aceste locuri, îşi închipuia că zona nu fusese atît de agreabilă.

Nick privea schimbarea culorii obrajilor ei şi ghici la ce se gîndea.

– Tracy s-a măritat cu George, care are aproape de două ori vîrsta ei, pentru a scăpa de vecinii ciudați din cartier.

Precaută, Lauren aduse vorba despre subiectul pe care Nick îl evitase mai devreme şi care o interesa cel mai mult.

– Nick, spuneai că tatăl tău a murit cînd aveai patru ani şi că te-au crescut bunicii. Dar ce s-a întîmplat cu mama ta?

– Nimic. S-a întors la părinții ei după o zi de la înmormîntarea tatei.

Cam ciudată era indiferența lui care o alertă pe Lauren şi o făcu să-l privească straniu. Chipul său frumos nu înregistra nici un semn emoțional.

Era prea neutru, prea insensibil, se gîndi ea. Nu voia să pară indiscretă, dar se îndrăgostise de un bărbat enigmatic, provocator şi pasionat şi trebuia să-l înțeleagă. Ezită, apoi întrebă:

– Mama ta nu te-a luat cu ea?

Tonul lui Nick o avertiza că nu-i plăcea direcția pe care o luase conversația, dar îi răspunse:

– Mama era o frumoasă şi bogată domnişoară

din Grosse Pointe şi l-a cunoscut pe tata cînd el s-a dus în vizită la familia ei să repare instalaţia electrică. Peste şase săptămîni l-a părăsit pe logodnicul ei bogat şi s-a măritat cu tatăl meu, care avea mîndrie cu carul, dar nici o leţcaie. Se pare că a regretat asta imediat. Tata a insistat să trăiască amîndoi din ce cîştiga el, iar ea l-a urît din acet motiv. Afacerea lui începuse să meargă chiar bine, dar ea îşi disprețuia viaţa şi pe el.

– Atunci de ce nu l-a părăsit?

– După spusele bunicului, răspunse Nick sec, era o parte a tatei pe care ea o considera irezistibilă.

– Iar tu semeni cu tatăl tău? întrebă Lauren impulsiv.

– Aproape, mi s-a spus. De ce?

– Aşa, nu contează, zise Lauren. Dar avea sentimentul că înțelesese cît de irezistibil putuse să fie tatăl său pentru mama sa. Continuă povestea, te rog.

– Nu mai sînt multe de zis. După înmormîntarea tatei ea a anunțat că intenționa să uite viaţa de mizerie pe care o dusese şi s-a mutat în casa părinților ei din Grosse Pointe. Aparent eu făceam parte din acea viaţă pe care voia să o uite, de vreme ce m-a lăsat în grija bunicilor. După trei luni s-a măritat cu fostul ei logodnic, iar peste un an a apărut al doilea fiu – fratele meu vitreg.

– Dar a mai venit să te vadă, nu?

– Nu.

Lauren era îngrozită de ideea unei mame care îşi abandonează copilul ca să locuiască în bo-

găție la o distanță de cîteva mile de el. Grosse Pointe era orașul unde locuia familia Whithworth și era aproape de locul unde copilărise Nick.

– Vrei să spui că... nu ai mai văzut-o după aceea?

– O vedeam din cînd în cînd, dar din întîmplare. Într-o seară s-a oprit cu mașina la benzinăria unde lucram eu.

– Și ce a spus? vru ea să știe.

– Mi-a spus să verific uleiul, răspunse Nick imperturbabil.

În ciuda atitudinii sale de indiferență, Lauren nu-și putea imagina că la vîrsta aceea fusese la fel de invulnerabil.

Cu siguranță că felul în care se purtase mama lui, de parcă el nici nu ar fi existat, îl duruse foarte mult.

– Doar atît ți-a spus? întrebă ea timid.

Nedîndu-și seama că Lauren nu împărtășea umbra de umor din povestirea lui, spuse:

– Nu, cred că m-a rugat să-i verific și presiunea în cauciucuri.

Lauren rămase tăcută; dar în suflet simți o durere. Lacrimile i se iviră la colțurile ochilor și își ridică ușor capul către cer ca să le ascundă, prefăcîndu-se că admiră dantela de nori care plutea în razele lunii.

– Lauren? strigă el.

– Hmmm? făcu ea, privind insistent luna.

Nick se aplecă înainte, îi luă ușor bărbia cu un gest tandru și îi întoarse fața către el. Îi privi neîncrezător ochii înlăcrimați.

– Plîngi! exclamă înmărmurit.

Lauren făcu un gest în aer cu mîna.

– Nu mă lua în seamă, şi la filme plîng.

Nick izbucni în rîs şi o trase pe genunchii săi. Lauren avu un sentiment matern şi la acest impuls interior îl mîngîie pe păr.

– Cred, spuse ea cu glas tremurat, că în timp ce tu creşteai, fratele tău primea tot felul de lucruri pe care tu le puteai avea doar în vis. Maşini noi şi altele.

Nick zîmbi şi o privi în ochii albaştri, senini.

– Am avut nişte bunici minunaţi şi crede-mă pe cuvînt că nu am rămas cu nici o cicatrice emoţională după cele întîmplate cu mama.

– Ba cum să nu, oricine ar fi rămas cu aşa ceva! Te-a părăsit şi sub ochii tăi şi-a concentrat atenţia asupra fratelui tău...

– Opreşte-te, o tachină el, sau mă faci şi pe mine să plîng.

Lauren spuse cu resemnare:

– Plîngeam pentru băieţelul care erai atunci, nu pentru bărbatul de acum. În ciuda tuturor celor întîmplate, nu datorită acestora, ai devenit un bărbat puternic şi independent. De fapt, de compătimit este fratele tău vitreg.

Nick chicoti.

– Ai dreptate, e un măgar.

Lauren nu-i aprecie umorul.

– Vreau să spun că tu ai reuşit de unul singur, fără părinţi bogaţi care să te susţină. Astfel eşti mult mai important decît el.

– De aceea sînt mai important? glumi el. Me-

reu am crezut că datorez totul genelor mele. Vezi, tatăl şi bunicul meu au fost amîndoi înalți...

– Nick, eu vorbesc serios!

– Scuză-mă.

– Cînd erai tînăr, cred că ai visat să ajungi la fel de bogat şi de plin de succes ca soțul mamei tale şi fiul ei.

– Mai bogat, confirmă Nick. Şi mai plin de succes.

– Deci ai mers la colegiu, apoi ți-ai luat diploma de inginer, conchise Lauren. Apoi ce ai făcut?

– Voiam să încep propria-mi afacere, dar nu aveam bani destui.

– Ce păcat! îl compătimi Lauren.

– Şi acum gata cu povestea vieții mele, puse el capăt subiectului. Aproape că am ajuns.

Capitolul 8

Apropierea care se născuse între ei în timp ce navigau spre casă continua să-i lege şi în timpul cinei la lumina lămpii de pe punte, suspendată de catarg.

– Nu te deranja, îi spuse Nick cînd o văzu că intenționează să strîngă farfuriile şi paharele de pe masă. Menajera va strînge totul mîine dimineață. Luă o sticlă de Grand Marnier şi turnă în două păhărele. Îi dădu unul lui Lauren, apoi se lăsă pe spătarul scaunului. Duse paharul la buze şi o privi peste marginea acestuia.

Lauren mîngîia marginea paharului său încercînd să disimuleze atmosfera de aşteptare care plutea în aer.

Timpul se scurgea alene; Nick rezolvase pro-

blema hranei fizice, iar acum se pregătea pentru înfrîngerea foamei sexuale care pusese stăpînire pe amîndoi.

Lauren vedea, după felul în care ochii lui alunecau peste silueta ei aşezată la capătul opus al mesei şi percepea intimitatea zîmbetului care îi traversa buzele cînd îi vorbi.

Ridică paharul şi sorbi din licoarea cu gust de portocale. Urma momentul cînd trebuia să o ducă înăuntru. Se uită la el cum îşi aprinse o ţigară. În lumina difuză a lămpii, trăsăturile lui fine şi umbrite o făcură să se predea. Simţi un fior de răcoare şi de anticipaţie pe şira spinării.

– Ţi-e frig? întrebă el în şoaptă.

Lauren dădu negativ din cap, de teamă să nu-i propună să intre. Apoi îşi dădu seama că o văzuse tremurînd şi adăugă:

– La început mi-a fost frig, dar acum s-a făcut atît de frumos afară, încît nu-mi vine să intru imediat.

Peste cîteva minute, Nick aruncă ţigara şi trase scaunul său de lîngă masă. Inima lui Lauren tresări. Bău şi ea paharul pînă la fund şi i-l dădu.

– Aş mai vrea puţin. Văzu cum o privea uşor surprins, dar mai turnă Grand Marnier în amîndouă paharele, apoi se reinstală pe scaun, privind-o cu atenţie.

Lauren era încă nepregătită să-i întîlnească privirea sau să se ascundă de ea. Se ridică, zîmbi, apoi se duse pînă la capătul punţii şi privi pe întinderea bleumarin a lacului către luminile licărind pe dealuri.

Voia să-i facă pe plac, dar se temea că nu va reuşi în această seară. Nick părea atît de viril şi alarmant de exeperimentat, încît virginitatea şi lipsa ei de experienţă i s-ar fi putut părea supărătoare.

Se auzi un scrîşnet de scaun pe podeaua din lemn, iar Lauren simţi apropierea lui; se opri chiar în spatele ei.

Îşi puse mîinile pe umerii ei, iar ea tresări:

– Ţi-e frig, murmură el trăgîndu-i spatele şi lipindu-l de pieptul lui, apoi o cuprinse cu braţele ca să o încălzească. E mai bine aşa? o întrebă cu buzele în părul ei.

Senzaţia atingerii coapselor lui de ale ei o lăsă fără grai. Dădu din cap şi începu să tremure fără să se poată stăpîni.

– Tremuri. Îşi coborî mîinile peste mijlocul ei şi o răsuci spre casă. Hai să intrăm la căldură.

Lauren era atît de nervoasă, încît nu realiză că uşile glisante de sticlă, prin care o conduse Nick, nu duceau în sufragerie, iar cînd păşi înăuntru se trezi într-un dormitor minunat, decorat în nuanţe de cafeniu, alb şi maron. Se opri şi zări în mijloc un pat dublu, imens. Îl auzi pe Nick închizînd uşile transparente cu un declic, care anunţă parcă o sentinţă şi îngheţă.

Nick o cuprinse iar de mijloc şi îi trase trupul tensionat spre el.

Cu cealaltă mînă îi dădea la o parte părul mătăsos de la ceafă, eliberîndu-i gîtul.

Lauren începu să respire precipitat cînd buzele lui îi mîngîiară pielea catifelată şi sensibilă din

spatele urechii, iar mîinile alunecau pe coapse, în sus.

– Nick, protestă Lauren subit. Eu... eu nu mă simt deloc obosită.

– Bine, şopti el, iar cu limba îi urmări forma urechii. Oricum, să ştii că vor mai trece cîteva ore pînă cînd te voi lăsa să dormi.

– Voiam să spun că... Lauren nu reuşi să continue fraza, căci limba lui se avîntă în urechea ei trimiţîndu-i raze ca un curent electric prin tot trupul. Se lăsă pe spate şi simţi cum pasiunea creştea şi în corpul lui Nick, cînd se atingea de trupul ei. Ceea ce voiam să spun, îşi drese ea glasul, este că încă nu sînt pregătită...

Vocea lui guturală avu acţiunea unui afrodisiac asupra lui Lauren.

– Te-am aşteptat o veşnicie, Lauren. Nu-mi cere să mai aştept.

Înţelesul acelor cuvinte îi spulberă şi ultimele dubii în privinţa tăriei sentimentelor ei pentru ea şi asupra celor ce urmau să se întîmple. Nu încercă să îi oprească mîinile care începuseră să-i alunece pe sub bluză, dar după ce o scoase de pe umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el, inima începu să-i bată sălbatic.

– Priveşte-mă, spuse Nick cu un geamăt profund. Lauren încercă să-şi ridice ochii spre el, dar nu reuşi. Îi venea să înghită în sec.

Nick îi luă uşor capul cu ambele mîini şi îi ridică obrajii făcînd-o să-l privească direct în ochii aceia fermecători şi verzi. O să facem acest lucru împreună, şopti el. Îi luă mîna şi o lipi de pieptul

său. Descheie-mi cămaşa, îi spuse blînd. Pe undeva, în vîrtejul tulburător din mintea ta, Lauren înţelese că Nick credea că ezită din cauză că posibilii ei foşti-iubiţi mai neexperimentaţi, nu o învăţaseră preludiile unei nopţi de dragoste, iar acum încerca el să o instruiască.

Lauren îşi plecă genele lungi, lăsîndu-i umbre subţiri pe obrajii ei de culoarea trandafirului, apoi începu cu gesturi stîngace să-i descheie nasturii. Simţea un amestec de panică şi bucurie şi nici nu- şi dădu seama cînd el îi desfăcu capsa sutienului dn dantelă.

Calmă, descheia nasture cu nasture, iar plăcerea încetinirii gesturilor îl aduseră pe Nick pe culmea excitării.

Lăsă degetele să mînuiască materialul pe care îl îndepărta uşor, dezvăluindu-i pectoralii şi pielea de culoarea aramei. Era atît de bine clădit şi putea să-l atingă în voie, se gîndea Lauren, intoxicată de prezenţa lui, încît nici nu simţi cînd îi dădu uşor bretelele jos de pe umeri.

– Atinge-mă, spuse Nick gutural.

Lauren nu avu nevoie să mai fie invitată o dată. Mînată de iubire şi instinct, îşi trecu degetele printre firele de păr de pe pieptul său, apoi se aplecă să sărute carnea tare. Nick simţi un fior fierbinte la atingerea buzelor ei şi începu să-i mîngîie încet ceafa dezgolită şi fină, apoi îi ridică senzual capul.

O clipă o privi cu ochi flămînzi şi se aplecă spre gura ei. Avea buzele dulci şi i le tatona, la început atigîndu-le uşor, trasîndu-le forma. Lau-

ren întredeschise gura, iar Nick începu să plonjeze în adîncimile fierbinți, căutînd cu limba, apăsînd-o pe a ei. Lauren se pierdu cu totul. Se arcui în strînsoarea lui şi începu să-l mîngîie din nou pe piept.

Flacăra din privirea lui îi topea raţiunea şi dorința lui se reflecta acum în profunzimile albastre. Trase adînc aer în piept, căutînd să-şi tempereze pasiunea, dar pierdu bătălia.

– Doamne, cum te doresc! spuse el înfiorat, apoi îşi strivi buzele de ale ei, depărtîndu-i-le cu limba care trimitea flăcări fierbinți prin întreaga ei fiinţă.

Lauren gemu şi se contopi cu coapsele lui. Nick îi mîngîie sînii, spatele, apoi coborî cu mîinile făcînd-o să simtă cu pulpele vîlvătaia bărbăției lui care dogorea ca un cărbune încins.

O ridică în braţe devorîndu-i buzele şi o aşează pe pat, lungindu-se peste ea, acoperind-o în întregime cu trupul lui puternic. Îi învălui sînii goi cu palmele, îi mîngîie sfîrcurile pînă cînd acestea deveniră pietroase, apoi îşi lipi buzele de ele.

Revenind spre buzele ei, reuşi să le desfacă, în timp ce mîinile experimentate explorau şi provocau simţurile ei deja aflate în taifunul plăcerilor senzuale, adăugînd caleidoscopului pulsatoriu extazul necunoscut încă.

Se ridică pe coate, iar Lauren simţi ceva profund în sistemul ei nervos care se pregătise să-l primească. În momentul în care Nick ridică genunchiul forţîndu-i pulpele să se depărteze, Lauren avu o tresărire rigidă şi strînse picioarele.

– Nick, stai!...

Bick admonestă refuzul ei cu numai două cuvinte:

– Lauren, nu!

Durerea din glasul lui îi zdruncină zidul de rezistență şi atunci îl cuprinse şi ea cu brațele peste umerii puternici şi înfrînse rezistența coapselor care începură să cedeze, invitîndu-l înăuntru. Nick se avîntă cu totul, îngropîndu-se în moliciunea ademenitoare cu o forță care îi dădu lui Lauren o secundă de durere ascuțită, uitată imediat ce începu să pulseze în interiorul ei lent, apăsat, dar chinuitor de plăcut.

– Te-am aşteptat doar cîteva zile, dar parcă a trecut o veşnicie, gîfîi el şi începu să sporească tempoul mişcărilor sacadate, lipindu-se de ea, atingîndu-i apogeul, pînă ce Lauren explodă extatic cutremurîndu-se. Nick mai plonjă o dată cu putere, apoi prinse din urmă torentul sălbatic şi dulce al uitării de sine în momentele de culme pe care ea deja o resimțea...

Coborînd visătoare din euforia neclară în care plutea fericită şi mulțumită, Lauren conştientiză pentru prima dată fluxul cald ce o pătrundea din trupul lui Nick şi-i simți greutatea trupului pe abdomen. În vreme ce zăcea în extaz, mintea îi fu înceţoşată de o nelinişte tulburătoare. Încercă să o alunge, ca să nu se evapore binecuvîntarea momentului, dar era prea tîrziu. Îşi aminti că Nick o strînsese în brațe, iar trupul său se avîntase într-al ei şi-i spusese: „Te-am aşteptat numai cîteva zile, dar parcă a trecut o veşnicie“.

Satisfacția de moment lăsă locul realității dure. Interpretase greşit cuvintele lui Nick despre aşteptarea timp de o veşnicie. Ce voia el să spună era că aceste cîteva zile în care aşteptase să facă dragoste cu ea îi păruseră o eternitate. Nu putea să-şi schimbe sentimentele față de el, dar o făcu să se simtă altfel.

Oare observase că fusese fecioară? Cum va reacționa? Dacă o va întreba de ce se hotărîse să facă dragoste cu el? Deocamdată nu-i putea spune adevărul – că era îndrăgostită de el şi că voia ca şi el să o iubească.

Se hotărî că trebuia să evite subiectul cu totul. Deschise ochii. Nick stătea pe o parte, sprijinit într-un cot, privind-o insistent. Părea tulburat, îndoit şi chiar amuzat... Observase. Judecînd după expresia feței, avea de gînd să discute cu ea.

Lauren se ridică în grabă, cu spatele la el. Întinse mîna după cămaşa lui aruncată la piciorul patului şi se îmbrăcă repede cu ea, încercînd să-şi ascundă goliciunea.

– Aş vrea nişte cafea, şopti ea, căutînd o scuză care să o scape de întrebările lui. Mă duc s-o prepar. Se ridică din pat şi-l privi, apoi roşi cînd ochii lui coborîră de-a lungul picioarelor ei lungi.

Niciodată pînă în acel moment nu fusese mai nesigură pe ea ca acum, cînd se afla goală, acoperită numai de cămaşa lui largă.

– Nu... nu te superi că ți-am luat cămaşa? întrebă ea jucîndu-se cu butonii.

– Nu mă deranjează deloc, Lauren, răspunse el serios, dar se vedea că îşi stăpîneşte rîsul. Pe

Lauren o enervă figura lui amuzată şi mîinile începură să-i tremure. Se concentră să-şi suflece mînecile şi zise:

– Cum îți place?

– Exact aşa cum am făcut-o mai devreme.

Ochii i se opriră pe figura lui şi roşi mai evident.

– Nu, îl corectă ea cu o mişcare bruscă a capului. Mă refer la cafea.

– Neagră.

– Vrei... vrei şi tu?

– Ce? întrebă el sugestiv, zîmbind cu subînțeles.

– Nişte cafea!

– Da, mulțumesc.

– Pentru ce? îl tachină ea, apoi se răsuci pe călcîie şi plecă înainte ca el să mai spună ceva.

În ciuda bravadei cu care părăsise dormitorul, se simțea în pragul plînsului cînd intră în bucătărie şi aprinse lumina. Nick începuse să rîdă, iar ea nu se aşteptase la o asemenea reacție din partea lui. Fusese chiar atît de stîngace şi de nepriceputǎ?

Îl auzi intrînd în bucătărie şi se adăposti vederii lui cu linguriţa în mînă, punînd concentrată cafea în vasul cafetierei.

– De ce sînt dulapurile goale? În afară de ceea ce am mîncat la cină, nu mai e nimic înăuntru.

– Fiindcă această casă a fost vîndută, răspunse Nick. Îşi puse mîinile pe mijlocul ei şi o trase către el, iar ea simți marginea pantalonilor atingîndu-i picioarele. De ce nu mi-ai spus? o întrebă direct.

– Ce să-ți spun? pară Lauren.

– Ştii foarte bine ce.

Lauren privi într-o parte, peste chiuvetă.

– De fapt, am uitat.

– Greşit, o corectă Nick. Mai încearcă o dată.

– Fiindcă nu a venit vorba despre asta, spuse ea ridicînd indiferentă din umeri. Şi fiindcă nu credeam că vei observa.

– Sigur că nu a venit vorba, spuse el sec, fiindcă o virgină de douăzeci şi trei de ani, în zilele noastre şi la o asemenea vîrstă e o raritate. Iar o fecioară de douăzeci şi trei de ani care arată ca tine este şi mai rară. Cît despre restul, ei, asta se vedea clar.

Lauren se întoarse cu fața spre el.

– Dar înainte de... acel moment, nu ți-ai dat seama că eu... nu am... înainte?

– Nu mi-am dat seama că eşti fecioară decît după ce a fost prea tîrziu pentru amîndoi. O cuprinse cu brațele şi spuse: Dar tu ar fi trebuit să-mi spui dinainte.

– Dacă ți-aş fi spus, te-ai fi răzgîndit? întrebă Lauren mulțumită de tonul lui şi de felul în care o strîngea.

– Nu, dar aş fi fost mai blînd cu tine. Se lăsă pe spate şi o privi uimit. De ce să mă fi răzgîndit?

– Nu ştiu, mormăi Lauren indispusă. Mă gîndeam că... mă rog, ai anumite rezerve despre... despre...

– Despre ce? rîse el îngăduitor. Despre a „fura" ceva ce va aparține viitorului tău soț? Nu fi copil. Doar nu ar avea pretenția să fii virgină; bărbații nu

mai prețuiesc virginitatea. Nu ne așteptăm ca o femeie să fie fără experiență. Și noi ne-am emancipat, să știi. Tu, Lauren, ai aceleași dorințe fizice ca și mine, și ai dreptul să ți le satisfaci cu cine dorești.

Lauren își plecă privirea către medalionul de aur atîrnat pe un lanț gros în jurul gîtului lui și-l întrebă:

– Ai ținut vreodată cu adevărat la vreuna dintre femeile din viața ta?

– La unele din ele, da.

– Și nu te-a deranjat că au avut relații sexuale și cu alți bărbați?

– Sigur că nu.

– Mi se pare... o atitudine... foarte rece.

Nick clipi de cîteva ori și privirea i se scurse pe sînii ei.

– Dacă ți-am dat impresia de răceală, cred că ar trebui să ne întoarcem în dormitor.

Lauren se întrebă dacă îi tălmăcea intenționat cuvintele, numai ca să evite subiectul. Dacă ar fi ținut la acele femei, nu ar fi trebuit să se simtă mai posesiv cu ele?

Dacă ținea cu adevărat la ea, nu trebuia să se bucure că fusese singurul bărbat cu care făcuse dragoste? Lauren își ridică ochii albaștri, acum îngrijorați.

– Nick?

El privi frumusețea firavă pe care o ținea în brațe. Chipul ei era înrămat de buclele aurii, gura îi era dulce și senzuală, iar sînii tari îl atingeau apetisant pe pieptul gol.

– Ce? murmură el, apoi gura i se deschise flămîndă şi o sărută apăsat reducînd-o la tăcere.

După răsăritul soarelui Lauren se trezi şi văzu părul negru al lui Nick pe perna de lîngă ea. Cu un zîmbet visător, satisfăcută, închise ochii şi se cufundă din nou în somnul dulce al epuizării fizice. Nu se trezi decît mai tîrziu, după ce Nick puse o cană de cafea pe noptieră, lîngă ea, şi se aşeză pe marginea patului.

– Bună dimineaţa, spuse ea, dar zîmbetul i se risipi de pe buze cînd văzu că era deja proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu nişte pantaloni cenuşii şi o cămaşă de aceeaşi culoare, descheiată la gît. S-a întîmplat ceva? întrebă ea strîngînd cearceaful la piept şi ridicîndu-se în capul oaselor. Se simţea jenată că era goală în vreme ce el era complet îmbrăcat, dar Nick nu remarcă reacţia ei. Nici măcar nu părea să observe că e dezbrăcată.

– Lauren, mi-e teamă că va trebui să ne scurtăm şederea aici. Un... asociat de-al meu într-o afacere m-a sunat de dimineaţă şi va sosi într-o oră. O să mă întorc cu altceva în oraş.

Lauren era foarte dezamăgită, dar, peste patruzeci de minute, cînd Nick o conducea spre maşină, dezamăgirea ei se transformă într-o alarmă tulburătoare. Iubitul pasional şi blînd din noaptea trecută dispăruse.

Acum Nick era tot prietenos, dar rece, şi o trata de parcă ar fi petrecut o seară plăcută, dar nesemnificativă, jucînd cărţi, în loc de noaptea de dragoste apusă. Sau aşa se poartă bărbaţii de

obicei după? Era poate, prea sensibilă, se decise Lauren, oprindu-se lîngă maşină şi întorcîndu-se cu fața spre el. Spera să o ia în brațe şi să o sărute de rămas bun. El îşi puse însă mîinile în buzunare, o privi distrat şi-i spuse:

– Lauren, ai luat nişte măsuri ca să previi consecințele nopții trecute?

Sarcină! Lauren simți că-i iau foc obrajii şi dădu negativ din cap. Simțea că răspunsul el îl neliniştește, dar vocea lui rămase calmă şi calculată.

– Dacă se va întîmpla cumva ceva, vreau să mă anunți. Nu încerca să te descurci singură. Îmi promiți că mă vei înştiința?

Lauren era prea tulburată ca să mai poată vorbi. Încuviință, iar el îi deschise portiera. Înainte ca ea să intre în marşarier, Nick se îndrepta deja spre casă.

Lauren privi ceasul de pe bord în timp ce conducea prin întinderile nesfîrşite de cîmpuri din Indiana. „Dacă vor fi urmări, vreau să mă anunți". Vreau să mă anunți... aceste ultime cuvinte i se rostogoleau continuu în minte.

Ieri, cînd vorbiseră despre mutarea ei la Detroit, reuşise să-l informeze în treacăt că se va întoarce vineri şi că, pînă atunci, telefonul va fi pus pe numele ei. Nick ar putea să dea de ea vineri ridicînd doar receptorul şi rugînd telefonista să-i caute numărul în catalog, iar el ştia asta prea bine. De ce îi dăduse de înțeles că nu ar mai vorbi cu ea, decît dacă ar avea nevoie să-l caute şi să-i spună că este însărcinată?

Într-un fel, Lauren se simțea de parcă fusese folosită, apoi aruncată. Cît timp rîseseră împreună şi ajunseseră să se cunoască mai bine unul pe celălalt se simțise atît de aproape de el – cu siguranță că şi el se simțea apropiat de ea. Nu putea să treacă peste ea şi să o uite.

Îl iubea pe Nick şi ştia că şi el o place. Poate că deja începuse să o iubească... Poate că de aceea devenise retras şi rece în dimineața aceasta! După treizeci şi patru de ani de independență şi după ce fusese respins de propria mamă, Nick nu se putea simți dependent de o femeie cînd venea vorba de fericirea lui. Cu cît simțea că ține mai mult la cineva, cu atît mai mult probabil că încerca să-i opună rezistență, se gîndi Lauren.

Cerul era brăzdat de o răsărit rozaliu, iar Lauren trecea peste fluviul Mississippi şi intra în statul Missouri. Era obosită, dar optimistă. Cînd se întoarse la Detroit, vineri, ştia că Nick o va suna. Cu siguranță că va putea rezista pînă sîmbătă, sau duminică, dar nu mai mult de atît.

Capitolul 9

Lauren rămase optimistă pe toată durata zilelor cînd îşi împachetă lucrurile, iar joi dimineaţă optimismul ei înflori în timp ce-şi lua rămas bun de la tatăl său şi mama vitregă, după care porni spre Michigan.

După indicaţiile precise date de Philip Whithworth îi fu uşor să localizeze comunitatea suburbiei Bloomfield Hill în aceeaşi seară. I se părea destul de straniu că va trebui să locuiască acolo. Case frumoase peste tot. Ferme spectaculoase contruite din piatră şi sticlă se întindeau dincolo de şoseaua mărginită de copaci, ascunzîndu-se pe fundalul peisajului uluitor: vile în stilul Tudor se învecinau cu reşedinţe în stil colonial cu imense coloane albe din perioada georgiană.

Se făcuse ora zece noaptea cînd se opri la porțile unui complex de apartamente încîntătoare în stil spaniol. Portarul veni şi o privi prin geamul coborît al maşinii. Cînd Lauren îşi spuse numele, acesta zise:

– Domnul Whithworth a sosit acum o jumătate de oră, domnişoară. Apoi îi arătă lui Lauren care era strada pe care trebuia să meargă, o salută politicos cu mîna la şapcă şi adăugă: Înțeleg să sînteți nou- venită în această zonă. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să mă anunțați.

Lauren uită de oboseala care o cuprinsese cînd se opri în fața unei curți superbe cu o arcadă la intrare pe care văzu numărul 175. Philip îi promisese că se va întâlni cu ea să-i arate apartamentul şi văzu Cadillac-ul acestuia parcat pe aleea ce ducea spre garajul personal.

– Ei, ce părere ai? o întrebă el peste o jumătate de oră, după ce făcură turul complet al aprtamentului luxos.

– Cred că e minunat, spuse Lauren ducîndu-şi una dintre valize în dormitor, unde în spatele unei oglinzi pe tot peretele se găsea un dulap pentru haine. Deschise uşa mascată şi îl privi pe Philip. Ce să fac cu hainele acestea?

Dulapul acesta şi toate celelalte pe care le mai deschise erau pline cu costume elegante şi rochii din materiale fine, mătase şi crep. Lauren recunoscu cîteva etichete ale caselor de modă celebre, iar multe dintre ele păreau aduse chiar de la Paris.

O mare parte dintre haine aveau încă etiche-

tole pe ele şi era clar că nu fuseseră îmbrăcate.

– Mătuşa ta are un gust deosebit pentru îmbrăcăminte, foarte tineresc, comentă Lauren.

– Mătuşa mea este o cumpărătoare înnăscută, îi explică Philip. O să sun la o societate caritabilă să-i rog să ia toate lucrurile.

Lauren mîngîie un blazer din catifea rubinie şi privi eticheta care era agăţată de mînecă. Nu numai că femeia avea gusturi moderne la haine, dar purta şi aceeaşi măsură ca Lauren.

– Philip, îmi dai voie să cumpăr şi eu cîteva modele din acestea?

El ridică din umeri.

– Opreşte ce-ţi place, iar pe celelalte dă-le; mă scuteşti de o grijă.

Pornise în jos pe scări către sufragerie, iar Lauren stinse luminile şi-l urmă.

– Dar aceste haine sînt foarte scumpe...

– Ştiu cît costă, o întrerupse el furios. Eu le-am plătit. Ia ce vrei... sînt ale tale.

După ce o ajută să-şi care şi restul bagajelor din maşină se întoarse şi dădu să iasă.

– Apropo, spuse el, oprindu-se cu mîna pe clanţa uşii. Soţia mea nu ştie că am cumpărat această locuinţă oentru mătuşa mea. Carol crede că rudele mele au pretenţii financiare de la mine, aşa că nu i-am spus de casă. Ţi-aş fi îndatorat dacă nu i-ai pomeni nimic.

– Nu, sigur că nu-i voi spune, promise Lauren.

După ce plecă Philip privi întreg apartamentul cu luxul etalat în noua locuinţă; admiră antichităţile de calitate şi mobilierul tapiţat cu mătase.

Apartamentul arăta de parcă ar fi fost aranjat pentru o prezentare într-o revistă. Imaginea hainelor originale agățate pe umeraşe în dulapul din dormitor i se întipăriseră în memorie. „Soția mea nu ştie că am cumpărat apartamentul acesta pentru mătuşa mea, aşa că ți-aş rămîne îndatorat dacă nu i-ai pomeni de el..."

Lauren zîmbi şi mai privi o dată în camera elegantă, apoi dădu din cap. Nu era vorba de mătuşa lui, ci de amantă! În trecutul nu prea îndepărtat Philip Whithworth avusese cu siguranță o amantă. Lauren lăsă problema deoparte; nu era treaba ei.

Merse la telefon, oftînd uşurată cînd auzi tonul. Funcționa. Mîine va fi vineri şi Nick ar putea să sune.

A doua zi dimineață, devreme, se afla în fața mesei din bucătărie şi scria o listă cu cumpărături. În afară de alimentele de bază avea nevoie de cîteva articole speciale pentru vizitele lui Nick: coniac şi Grand Marnier. Îşi luă poşeta şi privi telefonul. Gîndul că era posibil ca el să nu sune era deja alungat din minte, dar acum ieşise la suprafață.

Nick o dorise cu pasiune la Harbor Springs; fusese clar. Măcar dacă nu altceva, dorința sexuală trebuia să-l aducă înapoi la ea.

Două ore mai tîrziu veni cu sacoşele de la cumpărături. Îşi petrecu restul zilei alegînd toalete din şifoniere, probîndu-le şi separîndu-le pe cele care nu i se potriveau şi trebuiau modificate. Nick

nu sunase pînă ce se făcuse ora de culcare, dar se consolă cu gîndul că o va suna sigur mîine, adică sîmbătă.

A treia zi despachetă valizele şi rămase lîngă telefon. Duminică se aşeză la birou şi făcu nişte calcule pentru a vedea cum putea trimite cît mai mulţi bani. Lenny şi Melissa erau şi ei de ajutor, dar la rîndul lor aveau de achitat ipoteci şi alte obligaţii financiare pe care ea nu le avea.

Prima de zece mii de dolari promisă de Philip era tentantă. Dacă ar fi reuşit să afle numele acelui trădător, sau să afle ceva ce ar fi de un real folos companiei lui Whithworth... Lauren se feri de ultima variantă. Dacă-i dădea lui Philip nişte informaţii confidenţiale, atunci însemna că nu era şi ea decît o spioană.

În afară de datoriile părinţilor mai avea de plătit curentul electric, telefonul, hrana.

Trebuia să achite maşina şi asigurarea acesteia... Lista cu plăţile părea interminabilă.

Luni văzu la un magazin o lînă de culoarea ochilor lui Nick şi se hotărî să o cumpere ca să-i tricoteze un pulover. Îşi spunea că i-l va face cadou de Crăciun fratelui ei vitreg, dar ştia că îl tricotează pentru Nick...

Următoarea duminică seara, cînd îşi pregătea hainele pe care urma să le poarte la birou în prima zi de muncă îşi spuse în sinea ei că mîine el va telefona – o va suna la noua slujbă pentru a-i ura noroc.

Capitolul 10

– Ei? Eşti gata să-ţi dai demisia? Glumi cu ea noul ei şef, Jim Williams, la ora cinci a doua zi după-amiază. Sau crezi că mai rămîi?

Lauren stătea la birou în faţa lui, cu carneţelul de notiţe pline de însemnări, Nick nu o sunase să-i ureze noroc în prima zi, dar fusese atît de ocupată, încît nu avusese prea mult timp să se simtă nefericită.

– Cred, spuse Lauren zîmbind, că se lucrează precum cu o moară cu dumneata.

El zîmbi, parcă cerîndu-şi scuze.

– Lucrez atît de bine cu tine încît, după ce ai stat aici o oră, am şi uitat că eşti nouă.

Lauren zîmbi la auzul complimentului. Era adevărat, lucrau bine împreună.

– Ce părere ai de restul colectivului? întrebă el, iar înainte ca Lauren să-i răspundă, adăugă: Bărbații din birouri au ajuns la un consens că am cea mai frumoasă secretară din corporație. Toată ziua am răspuns doar la întrebări asupra persoanei tale.

– Ce fel de întrebări?

– Despre starea ta civilă mai ales, dacă eşti căsătorită, logodită sau disponibilă. Îşi ridică sprîncenele întrebător şi zise: Eşti disponibilă, Lauren?

– Pentru ce? contracară ea, dar avu un sentiment ciudat că întrebarea viza direct relația ei cu Nick. Se ridică şi răspunse repede: Vrei să termini dictarea pînă plecăm?

– Nu, mîine dimineață e perfect.

Ori îşi închipuise ea, ori întrebările lui Jim erau puse mai mult din partea lui decît din curiozitatea celorlalți, se gîndi Lauren cînd porni spre biroul ei. Desigur că nu-i putea trece prin gînd să o invite undeva.

După cîte aflase la prînz în acea zi, Lauren ştia că trei dintre secretarele lui Jim făcuseră greşeala de a cădea în plasa charismaticului sex-appeal al lui Jim, iar el le transferase urgent la alte departamente.

După bîrfele care circulau, Jim era o persoană bine cotată în sfera socialului, bogat şi liber, dar nu credea în amestecul afacerilor cu plăcerile.

Era desigur chipeş, se gîndi Lauren dezinteresată. Înalt, blond, cu părul bogat şi ochi calzi, căprui.

Lauren privi la ceas şi încuie repede biroul.

Dacă va suna Nick, era sigură că o va face în această seară. O va întreba cum fusese prima zi la birou.

Dacă nici acum nu va da un semn de viață, după două săptămîni şi o zi, era clar că nu avea nici o intenție de a o mai suna vreodată. I se făcu rău cînd se gîndi.

Merse acasă cît de repede îi permise traficul aglomerat. Era şase şi un sfert cînd intră grăbită în apartament.

Îşi pregăti un sandviş, porni televizorul, apoi se aşeză grăbită pe canapeaua capitonată cu mătase în dungi alb-albastre şi privi lung către telefon. Îl implora să sune.

La nouă şi jumătate urcă, făcu un duş, lăsînd uşa dormitorului deschisă, ca să audă telefonul dacă suna. La zece se urcă în pat. Nick nu o va suna. Vreodată.

Închise ochii plini de lacrimi şi cu ochii minții îi văzu chipul bronzat.

Îşi amintea dorința scrisă cu litere de foc în privirea lui verzuie cînd se uitase în ochii ei şi îi auzi vocra profundă şi arzătoare cînd îi spunea: „Te doresc, Lauren".

Cu siguranță că nu o mai dorea. Lauren îşi lipi obrazul de pernă şi lacrimi fierbinți umeziră materialul fin al aşternutului.

A doua zi de dimineață Lauren se avîntă în treburile companiei cu mai multă hotărîre, decît cu succes.

Făcu o mulțime de greşeli de ortografie cînd

bătu la maşină, deconectă două convorbiri telefonice ale lui Jim şi rătăci un dosar important.

La prînz trecu în plimbare pe lîngă clădirea *Global Industries,* sperînd ca Nick să apară. Încercarea se dovedi nereuşită şi, ce era mai grav, îşi sacrificase şi bruma de mîndrie rămasă după cutremurul sufletesc.

Cam asta înseamnă eliberarea sexuală a femeilor! se gîndi ea cu zădărnicie în acea după-amiază în timp ce punea o coală de hîrtie în maşina de scris.

Nu putea să pună problema sexului cu dezinvoltură. S-ar fi simţit tulburată şi dezamăgită dacă nu s-ar fi culcat cu Nick, dar măcar nu ar fi avut senzaţia că fusese folosită şi azvîrlită apoi.

– Ai avut o zi grea? o întrebă Jim mai tîrziu după ce îi adusese un raport pe care trebuise să-l rebată de două ori înainte de a fi corect.

– Da, îmi pare rău, spuse Lauren. Nu mi se întîmplă des, adăugă ea cu ceea ce se voia să fie un zîmbet liniştitor.

– Nu-ţi face probleme, ni se întîmplă tuturor, remarcă el, semnîndu-se pe marginea colii. Se uită la ceas, apoi se ridică. Trebuie să duc raportul în biroul controlorului din clădirea nouă.

Ei se refereau la clădirea *Global Industries* ca la „clădirea nouă", deci Lauren ştia precis la ce se putea aştepta.

– Ai văzut spaţiul pe care îl vom ocupa acolo?

Lauren zîmbi nereuşit.

– Nu încă; ştiu doar că luni dimineaţă va trebui să ne prezentăm acolo.

– Corect, spuse el ridicînd absent din umeri. *Sinco* este una dintre filialele cele mai mici şi mai nepotrivite ale lui *Global Industries,* dar birourile noastre sînt impresionante. Înainte să pleci, zise dîndu-i lui Lauren o frîntură ruptă dintr-un ziar, arată-i asta lui Susan Brook de la biroul de relaţii cu publicul şi întreab-o dacă a văzut-o. Dacă nu are numărul, spune-i că poate păstra bucata pentru a o pune la dosarul ei. Se întoarse cu spatele şi porni spre biroul său. Cred că vei pleca pînă mă întorc eu. Îţi urez o seară plăcută. Cîteva minute mai tîrziu, Lauren se îndrepta neliniştită spre biroul de relaţii cu publicul. Dădu din cap şi le zîmbi celor pe lîngă ale căror birouri trecea, dar mintea îi zbura la Nick. Cum putea ea să uite briza fluturîndu-i părul brun atunci cînd a prins peştele acela caraghios? Sau cum arăta în smoking?

Înfrîngîndu-şi dezamăgirea îi zîmbi lui Susan Brook cînd îi înmînă bucata de ziar pe care Jim o rupsese din ziar.

– Jim m-a rugat să-ţi dau asta. Dacă nu o ai, spune că poţi păstra copia pentru dosarul tău.

Susan despături ziarul şi-l privi.

– Nu am văzut-o pe asta. Zîmbind, trase un sertar şi scoase din el un dosar voluminos, plin cu reviste şi tăieturi din ziare. Plăcerea mea este să păstrez toate datele la zi, spuse ea rîzînd, apoi deschise dosarul. Uite, nu e asta cea mai tare adunătură de masculi pe care ai văzut-o vreodată?

Privirea lui Lauren se desprinse de pe zîmbe-

tul voios al lui Susan şi se opri pe zîmbetul distant al unui bărbat privind în obiectiv, pe coperta revistei *Newsday*. Şocată, îngheţă şi întinse mîna spre revistă.

– Ia tot dosarul cu tine şi răsfoieşte-l în voie, îi sugeră Susan amuzată, neştiind în ce stare se găsea Lauren.

– Mulţumesc, spuse ea cu glas tremurat.

Se grăbi înapoi spre biroul lui Jim, închise uşa, se aşeză pe un scaun şi deschise dosarul. Mîinile transpirate lăsau urme pe coperta lucioasă a revistei *Newsday* cînd trasă cu degetul linia arcuită a sprîncenelor arogante ale lui Nick, apoi aceea a buzelor care schiţau un zîmbet ironic, acelaşi zîmbet de pe buzele care le devoraseră pe ale ei.

Sub fotografie era scris: *„J. Nicholas Sinclair, preşedinte şi fondator al lui Global Industries"*. Nu-i venea să creadă ce vede; mintea refuza să accepte.

Puse revista deoparte şi despături cu grijă pagina de ziar ruptă de Jim. Era datată în urmă cu două săptămîni – adică atunci cînd Nick o trimisese acasă de la Harbor Springs fiindcă „un asociat în afaceri" venea la el.

Titlul era scris cu litere de tipar: *„Vulturii financiari şi fluturaşii lor se adună pentru cinci zile de plăceri la o petrecere în Harbor Springs"*.

Întreaga pagină era acoperită cu fotografii şi comentarii despre petrecere.

În centru se afla un instantaneu cu Nick stînd întins pe puntea de cedru de la casa din Cove, cu braţele în jurul unei blonde răpitoare care nu fu-

sese la petrecere cînd mersese Lauren.

Deasupra scria: *„Industriaşul din Detroit, J. Nicholas Sinclair şi partenera lui de demult, Ericka Moran, acasă la domnişoara Moran, lîngă Harbor Springs"*.

Partenera de demult... acasă la domnişoara Moran...

Durerea îi sfîşia inima lui Lauren, tăind-o la sînge. Nick o dusese acasă la prietena lui şi făcuseră dragoste în patul acesteia!

– Oh, Dumnezeule! zise cu glas tare, iar ochii i se umplură de lacrimi usturătoare. Făcuse dragoste cu ea, dar apoi o alungase fiindcă prietena se hotărîse să se reunească grupului din Harbor Springs.

Parcă încercînd să-şi prelungească chinul, Lauren citi tot ce scria pe pagină, apoi luă numărul din *Newsday* şi citi întregul articol scris pe opt pagini. După ce termină, revista îi alunecă printre degete şi căzu.

Nu este de mirare că Bebe Leonardos fusese atît de ostilă!

După relatarea din revistă, Nick şi Bebe fuseseră cîndva mediatizaţi pentru o legătură fierbinte care durase pînă ce Nick o părăsise pe Bebe pentru o stea a cinematografului francez – aceeaşi femeie care juca tenis cu pantofi cu tocuri înalte în seara aceea, la Harbor Springs...

Un rîs isteric clocotea în inima lui Lauren. În vreme ce ea era în drum spre Missouri, el făcea amor cu amanta lui.

Cît timp ea stătuse lîngă telefon zi şi noapte,

toată săptămîna trecută, tricotîndu-i un pulover, el participase la un bal de caritate în Palm Springs, cu Ericka.

Simți cum umilința îi aruncă un val care-i exploda prin corp, înecînd-o. Umerii i se cutremurară în suspine convulsive, apoi îşi sprijini mîiniie pe biroul lui Jim şi îşi îngropă obrajii în palme. Plîngea pentru prostia ei, pentru iluziile spulberate şi visurile destrămate.

Ruşinea îi trimitea torente de lacrimi în ochi – făcuse dragoste cu un bărbat pe care îl cunoştea numai de patru zile – şi nici măcar nu-i ştia bine numele! Dacă nu ar fi avut puțin noroc, acum ar fi putut rămîne chiar însărcinată!

Îşi aminti mînia resimțită cînd auzise că mama lui l-a abandonat atunci cînd era copil şi începu să plîngă mai tare. Ar fi trebuit să-l înece, mai bine!

– Lauren? se auzi vocea lui Jim. Lauren îşi ridică brusc capul printre suspine. Ce s-a întîmplat? întrebă el alarmat.

Înghițindu-şi necazul, încercă să-l privească. Genele bogate erau presărate cu mărgăritare de lacrimi, iar ochii albaştri îi licăreau umeziți.

– Credeam că... se opri să-şi tragă sufletul. Credeam că e doar un inginer care doreşte să-şi facă o afacere a lui, într-o zi. Iar el m-a lăsat să cred asta! izbucni ea în plîns. Aşa a făcut!

Mila din privirea lui Jim deveni insuportabilă pentru ea. Se ridică:

– Pot să ies de aici fără să fiu văzută de nimeni? Vreau să spun, au plecat toți acasă?

– Da, dar nu poți conduce în starea aceasta. Te conduc eu...

– Nu, spuse ea brusc. Sînt bine acum! Pot să conduc.

– Eşti sigură?

Reuşi să-şi revină, dar glasul îi era tot tremurat.

– Absolut, am fost puțin şocată şi m-am simțit rănită doar.

Jim făcu un semn indiferent spre dosar.

– Ai terminat cu dosarul?

– Nu l-am citit pe tot, spuse distrată.

Jim luă revista de pe jos, o puse în dosar, îl închise şi îl întinse spre ea. Lauren îl luă cu un gest mecanic, apoi plecă.

Se gîndea că va mai plînge cînd va ajunge la maşină, dar se abținu.

Nu mai plînse nici pe parcursul celor trei ore pe care le petrecu citind dosarul. Nu mai rămăseseră lacrimi în inima ei.

Lauren îşi parcă maşina în locul unde pe o tăbliță scria: *„Rezervat pentru angajații Sinco"*.

După cele citite în noaptea din ajun, numele *Sinco* căpătase o altă semnificație: *Sinclair Electronic Components*.

Firma luase ființă, conform datelor din *The Wall Street Journal*, în urmă cu doisprezece ani, fondată de Matthew Sinclair şi nepotul său, Nick, într-un garaj din spatele restaurantului lui Tony.

Îşi parcă maşina, luă dosarul despre J. Nicholas Sinclair de pe bancheta de lîngă şofer şi co-

borî. Nick îşi construise un imperiu financiar, iar acum îl păstra în viaţă angajînd spioni la firmele concurente.

Evident, era la fel de lipsit de scrupule în tranzacţiile sale financiare, pe cît era de neloial în viaţa particulară, se gîndi ea îngrozită.

Femeile din birou îi zîmbiră salutînd-o, iar Lauren se simţea vinovată fiindcă avea de jucat un rol în distrugerea companiei la care ele erau angajate. Nu, nu era vorba să o distrugă, se corectă pe cînd îşi punea poşeta în sertar.

Dacă *Sinco* era capabilă să supravieţuiască, atunci cu siguranţă că va putea face faţă competitorilor şi contractelor acestora. Altminteri, trebuia să piară înainte de a-i distruge pe concurenţii cinstiţi, firme ca aceea a lui Philip Whithworth.

Se opri în faţa biroului lui Jim. El ştia că *Sinco* angaja spioni? Avea impresia că el nu ştie. Nu-l putea crede în stare de a accepta aşa ceva.

– Îţi mulţumesc că mi-ai permis să iau dosarul acasă, spuse ea intrînd în biroul lui.

Privirea lui se ridică de pe nişte rapoarte pe care le studia către faţa ei palidă şi gravă.

– Cum te simţi în dimineaţa aceasta? întrebă el calm.

Lauren îşi puse mîinile în buzunarele adînci ale fustei.

– Mă simt jenată. Şi puţin prostită.

– Fără să intrăm în detalii jenante, poţi să-mi dai o idee despre ce ţi-a făcut Nick de te-a rănit astfel? Cu siguranţă că nu plîngeai numai pentru că ai descoperit că este bogat şi că are succes?

Lauren simți un pumnal în inimă amintindu-şi cît de disponibilă fusese contribuind la propria ei seducție. Îi datora lui Jim o explicație pentru comportarea isterică de ieri şi vorbi cu un ton care mima indiferența:

– Fiindcă am crezut că nu e decît un simplu inginer i-am spus şi am făcut anumite lucruri de care mi-e ruşine să-mi amintesc acum.

– Înțeleg, spuse Jim, reflectînd. Şi ce ai de gînd să faci?

– Vreau să mă pun pe treabă şi să învăț tot ce se poate învăța, spuse ea cu sinceritate amară.

– Voiam să spun, ce vei face cînd te vei întîlni cu Nick?

– Nu vreau să-l mai văd vreodată, cît timp voi trăi! răspunse ea cu hotărîre.

Un zîmbet ascuns i se strecură pe buze lui Jim, dar îi vorbi solemn:

– Lauren, sîmbăta viitoare se dă o petrecere în restaurantul de deasupra clădirii *Global Industries.* Toți directorii executivi de la diferite firme sînt invitați cu secretarele lor. Scopul acestei petreceri este acela de a ne reuni pe toți aceia care am lucrat în clădiri separate în trecut, iar acum vom avea ocazia să ne cunoaştem. Vei avea posibilitatea să le cunoşti pe secretarele cu care vei colabora în viitor şi, de asemenea, pe şefii acestora. Nick este gazda.

– Dacă nu te superi, aş prefera să nu merg, spuse Lauren tăios.

– Ba mă supăr.

Era încercuită. Jim nu era genul de şef care

să-i permită să amestece viața personală cu problemele de serviciu, o știa prea bine.

Dacă își va pierde postul nu va ști niciodată dacă Nick plătea spioni la firma lui Philip Whithworth.

– Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să dai ochii cu Nick, încercă Jim să o convingă.

Nu ar fi mai bine să se întîmple sîmbătă, cînd vei fi pregătită pentru așa ceva? Cînd văzu că Lauren tot mai ezită îi spuse decisiv: Vin să te iau la șapte și jumătate.

Capitolul 11

Lui Lauren îi tremurau mîinile cînd se ruja, după care îşi dădu cu fard de obraz. Se uită la ceas; Jim urma să sosească peste cincisprezece minute.

Merse către unul dintre dulapurile cu oglinzi, scoase de acolo o rochie vaporoasă din şifon, aceea pe care o alesese în cursul zilei, după ce le încercase pe toate celelalte rochii de seară.

Acum, că ştia ce ticălos arogant şi lipsit de scupule era Nick, spera că nu i se va mai părea tot atît de atrăgător.

Îşi trase fermoarul rochiei şi se încălţă cu nişte sandale aurii. Chiar şi în această situaţie, mîndria ei zdruncinată îi cerea să arate strălucitoare în această seară.

Închise dulapul şi făcu un pas înapoi ca să-şi vadă imaginea completă în oglindă.

Valurile de şifon de culoarea piersicii îi cădeau în nuanţe pastelate pe şolduri, iar corsajul era făcut din fîşii încrucişate care-i acopereau sînii şi urcau pe piept, încheindu-se cu bretele subţiri care se legau la ceafă, lăsîndu-i braţele, umerii şi partea din spate complet descoperite.

Încercă să se simtă bine aşa cum arăta, dar nu putea. Nu se putea bucura de ţinuta deosebită cînd trebuia să se întîlnească cu bărbatul care o sedusese cu uşurinţă, apoi îi sugerase să-l sune ea dacă rămînea însărcinată; multimilionarul pe care ea îl invitase la prînz şi pe care îl asigurase că-şi poate permite să comande orice din meniu.

Ţinînd cont de cinismul lui Nick, era uimitor că nu o lăsase chiar să plătească masa, se gîndi Lauren, căutînd prin caseta cu bijuterii cerceii preţioşi care-i aparţinuseră mamei sale.

Se opri şi făcu o repetiţie mentală a felului cum avea să se poarte cu el în această seară. Din pricina celor întîmplate, Nick putea să se aştepte să o vadă furioasă şi dezamăgită, dar ea nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l lăsa să vadă aşa ceva.

Va încerca să-l convingă că weekend-ul lor la Harbor Springs nu fusese altceva decît o escapadă nevinovată şi distractivă pentru ea, la fel cum era evident că fusese pentru el.

Cu nici un chip nu intenţiona să-l trateze cu răceală, fiindcă prin aceasta i-ar fi arătat că încă ţine la el şi că e supărată.

Nici dacă ar fi ucis-o nu ar fi reacționat altfel decît cu prietenie şi detaşare – acelaşi gen de amiciție pe care i-o arăta şi portarului sau paznicului de la firmă.

Asta urma să-l dezechilibreze, se hotărî Lauren, căutînd încă cerceii mamei sale. Dar unde puteau fi? se întrebă ea neliniştită. Nu se putea să-i fi pierdut – era întotdeauna foarte atentă cu ei. Era singura amintire de la mama ei.

Îi purtase la petrecerea de la Harbor Springs, îşi aminti... şi a doua zi la Cove. Iar în acea seară, în patul lui Nick, cînd el o sărutase pe ureche, el i-i scosese, fiindcă îi stăteau în cale...

Cerceii mamei sale se aflau undeva prin patul amantei lui Nick! Lauren se sprijini de dulap, iar capul i se lăsă în jos de furie şi supărare.

Amanta lui Nick probabil că găsise cerceii de la mama ei.

Se auzi soneria de la uşă, iar ea se îndreptă brusc. Trase adînc aer în piept şi coborî să deschidă.

Jim stătea în prag, iar înfățişarea lui emana cu fiecare centimetru ținuta unui director executiv în costum negru şi cravată.

– Intră, te rog, îl invită Lauren. El păşi în hol şi Lauren adăugă: Mă duc să-mi iau poşeta şi plecăm. Sau doreşti ceva de băut înainte? Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, se întoarse către el: S-a întîmplat ceva?

Jim o admira în întregime şi rămase uluit de părul ei de culoarea mierii, care i se revărsa în cascade pe umeri.

Se opri cu ochii asupra siluetei frumos conturate în rochia seducătoare de şifon, apoi se uită la picioarele lungi şi suple.

– Aparent, nimic, spuse el zîmbind.

– Vrei să bei ceva? repetă Lauren surprinsă, nicidecum insultată de aprecierea evident masculină.

– Eu nu, doar dacă vrei tu să-ţi faci puţin curaj înainte de a da ochii cu Nick.

Lauren dădu negativ din cap.

– Nu-mi trebuie curaj. Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Jim îi aruncă o privire amuzată şi o pofti în Jaguar-ul lui verde-închis.

– Înţeleg că vrei să-l convingi că nu mai ai interese romantice cu el, nu-i aşa?

Lauren avea sentimentul ciudat că Jim nu putea fi păcălit de aparenţa ei indiferenţă – doar fusese martor cînd plîngea în biroul său.

– Exact, recunoscu ea.

– În acest caz, spuse Jim schimbînd viteza, lasă-mă să-ţi dau un sfat dezinteresat. Ar fi bine să discuţi cîteva minute despre petrecere, sau despre noua ta slujbă, apoi, cu un zîmbet deosebit de fermecător, să te scuzi şi să te îndrepţi spre altcineva – spre mine chiar, dacă voi fi prin preajma ta, ceea ce voi şi încerca.

Lauren se uită la el cu un zîmbet îndatoritor.

– Îţi mulţumesc, spuse. Se simţea mai calmă şi mai stăpînă pe sine deja.

Cînd uşile liftului se dădură în lături în restaurantul turnant de la etajul optzeci şi unu, Lauren

privi mulțimea animată şi în jurul gîtului i se încolăci şarpele emoției, sufocînd-o. Nick se afla şi el undeva, în sală.

La bar Jim comandă băuturile, iar Lauren se uita de jur-împrejur tocmai cînd un grup de oameni se deplasa în fața ei.

Iată-l pe Nick...

Stătea în picioare, în partea opusă ei, avea părul pieptănat pe spate şi rîdea cu cineva. Inima lui Lauren începu să o ia razna cînd privirea i se lipi de obrajii lui bronzați; dezinvoltura şi eleganța cu care îşi purta costumul impecabil croit, felul nonşalant cu care ținea paharul în mînă.

Observa fiecare detaliu dureros şi binecunoscut. Apoi o remarcă pe blonda seducătoare care îi zîmbea şi care îşi odihnea mîna pe brațul lui.

Lauren fu cuprinsă de deznădejde, iar prin vene parcă îi curgea acid. Era Ericka Moran, femeia pe care o văzuse în fotografie, lîngă Nick. Rochia superbă, crem, pe care o purta, era aceea pe care i-o trimisese Nick la Harbor Springs...

Îşi mută repede privirea şi începu să vorbească în şoaptă cu Jim, dar văzu că muşchiul mandibulei lui pulsa cînd o văzu pe blonda frumoasă. Lauren îngheță.

Pe chipul lui se citea aceeaşi dezamăgire şi mînie, aceaşi dorință neajutorată – erau aceleaşi sentimente pe care le încercase Lauren cu cîteva minute în urmă cînd se uitase la Nick.

Era evident, se gîndi ea, că Jim era îndrăgostit de Ericka.

– Poftim paharul tău, spuse el în sfîrşit. A sosit

timpul să începem subtila noastră şaradă. O luă uşor de braţ, zîmbi şi se îndreptă în direcţia lui Nick şi a Erickăi. Lauren se trase înapoi.

– Doar nu e nevoie să ne grăbim, nu? Dacă Nick este gazda, e responsabilitatea lui să-i salute pe toţi invitaţii la petrecere.

Jim ezită, apoi încuviinţă.

– Bine, să-i lăsăm pe ei să vină la noi.

În următoarea jumătate de oră, în vreme ce se plimbau printre oaspeţi, Lauren deveni din ce în ce mai convinsă de legătura dintre Jim şi Ericka şi i se părea evident că şeful ei dorea să-i facă geloşi atît pe Nick, cît şi pe Ericka.

De fiecare dată cînd Ericka privea în direcţia lor, Jim îi zîmbea lui Lauren sau îşi spunea ceva amuzant.

Lauren coopera încercînd să se distreze de minune – dar o făcea de dragul lui, nu pentru ea însăşi. În adîncul sfărîmat al inimii ei ştia că lui Nick nu-i păsa de ce face sau cu cine o face.

Ajunsese la cel de-al doilea pahar cînd, deodată, Jim îşi trecu braţul în jurul mijlocului ei. Fu atît de surprinsă, încît nici nu băgă de seamă strîngerea mîinii lui.

– Grupul de acolo, spuse el zîmbind larg, este consiliul de directori – toţi bogaţi, pe drept cuvînt adevăraţi industriaşi. Cel din stînga este tatăl lui Ericka, Horace Moran. Familia lui Horace, îi explică el, se ocupă de petrol de generaţii.

– Cît de dezolant trebuie să fie pentru ei, glumi Lauren, apoi clipi spre el făcîndu-l să rîdă. Jim îi aruncă o privire atenţionînd-o, apoi continuă:

– Bărbatul de lîngă el este Crawford Jones. Familia lui Crawford şi aceea a soției sale sînt de asemenea legate.

– Mă întreb de ce nu-i eliberează cineva, glumi iar Lauren.

– Fiindcă, începu o voce cunoscută din spatele ei, Crawford şi soția lui sînt amîndoi urîți şi nimeni nu vrea să-i vadă alergînd ca să sperie copilaşii.

Lauren tresări şi deveni ca un arc tensionat la auzul vocii baritonale a lui Nick, apoi făcu un efort şi se întoarse.

Datorită privirii sale amuzate care aştepta să-i surprindă reacția, mîndria ei se trezi şi o ajută. Deşi se dezintegrase în mii de bucăți pe dinăuntru, reuşi să zîmbească şi dădu mîna cu el.

– Bună, Nick. Degetele lui îi strînseră mîna.

– Bună, Lauren, zîmbi el.

Ea îşi retrase discret mîna, apoi zîmbi evaziv către Ericka, pe care Jim tocmai i-o prezenta.

– Toată seara ți-am admirat rochia, Lauren, zise Ericka. E formidabilă.

– Mulțumesc. Fără să-l privească pe Nick, Lauren adăugă: Şi eu am observat-o pe a ta de cînd am păşit înăuntru. Se uită la Jim: Oh, iată-l pe domnul Simon. Toată seara a încercat să discute cu tine, Jim. Cu ultima fărîmă de stăpînire de sine, Lauren îl privi în ochii tăioşi pe Nick şi-i spuse politicoasă: Ne scuzați, vă rog?

La scurt timp după aceea, Jim fu absorbit de o conversație cu un vicepreşedinte, iar Lauren încerca din răsputeri să pară spirituală şi încîntă-

toare descurcîndu-se singură. Imediat fu înconjurată de un cerc mare de tineri admiratori, iar tot restul serii evită cît putu mai bine să se uite în direcția lui Nick.

De două ori se întoarse şi-i întîlni ochii fixați asupră-i şi tot de atîtea ori trecu cu privirea nepăsătoare peste el, de parcă s-ar fi uitat la altcineva. Dar, după trei ore, tensiunea prezenței lui deveni insuportabilă.

Avea nevoie de puțină izolare, de cîteva minute de respiro din pricina prezenței lui constante. Îl căută pe Jim şi-l văzu la bar, vorbind cu un grup.

Aşteptă pînă ce se uită şi el spre ea, apoi îi făcu un semn discret cu capul spre uşa de sticlă care dădea pe terasa restaurantului. El dădu din cap şi îi dădu de înțeles că o va urma în curînd.

Se întoarse şi ieşi în răcoarea primitoare a serii. Învăluită de întunericul de catifea se plimbă către un zid de înălțime potrivită, care împrejmuia restaurantul şi curtea interioară şi privi panorama strălucitoare a luminilor care se întindeau pe zeci de mile distanță şi sub cele optzeci şi unu de etaje de sub ea.

Reuşise – se descurcase binişor în a-l trata pe Nick cu o combinație perfectă de prietenie impersonală şi răceală zîmbitoare. Nu arătase indignare sau supărare fiindcă nu o sunase.

Probabil că fusese uimit de atitudinea ei, se gîndi Lauren cu oboseală şi mulțumire de sine, apoi sorbi din pahar.

În spatele ei auzi uşile de sticlă alunecînd de o

parte şi de alta şi se consolă pentru pierderea clipelor de singurătate, atît de necesare, totuşi. Crezu că Jim venise să-i țină companie.

– Cum mă descurc? întrebă ea, forțîndu-se să pară degajată prin tonul vocii.

– Te descurci minunat, se auzi vocea leneşă a lui Nick ironizînd-o. Sînt pe jumătate convins că am devenit invizibil.

Mîna lui Lauren tremură atît de tare, încît cuburile de gheață din pahar începuseră să zornăie.

Se întoarse uşor, încercînd să-şi recapete cumpătul.

Trebuia să pară liniştită şi politicoasă, îşi aminti, ca şi cînd, cele petrecute între ei nu însemnaseră mai mult decît îşi închipuia el.

Se uită cu capul sus, peste gulerul alb al cămăşii lui şi îi văzu ochii zîmbitori.

– E o petrecere reuşită, comentă ea.

– Ți-a fost dor de mine?

Lauren făcu ochii mari şi-l privi surprinsă, cu nevinovăție.

– Am fost foarte ocupată.

Nick se apropie de zid, îşi sprijini cotul de marginea acestuia şi o studie în tăcere.

Privea cum aerul îi vîntura şuvițele de păr pe umerii dezgoliți, apoi o privi direct în ochi.

– Deci, spuse el zîmbind, nu ți-a fost deloc dor de mine?

– Am fost ocupată, repetă Lauren, dar mimica feței ei schiță un zîmbet ironic şi adăugă: De ce să-mi fi fost dor de tine? Nu eşti singurul bărbat disponibil şi doritor din statul Michigan.

Nick îşi ridică o sprînceană într-o expresie de bănuială suspicioasă.

– Vrei să spui că după ce ai făcut sex cu mine, te-ai hotărît că ţi-a plăcut şi că ai mai... ăă... adăugat cîte ceva la experienţa ta?

Doamne, Dumnezeule! Nici măcar nu-i păsa dacă s-a mai culcat cu alt bărbat.

– Acum, că ai avut şi alţi bărbaţi pe care să-i foloseşti ca elemente de comparaţie, pe mine la ce nivel mă plasezi? o tachină el.

– Această întrebare este bună pentru un adolescent, îi replică Lauren iritată.

– Ai dreptate. Hai să mergem. Sorbi ce mai avea în pahar, puse paharul pe una din mese, i-l luă pe al ei, apoi o luă de mînă. Îşi trecu degetele printre ale ei, iar Lauren percepea fierbinţeala mîinii lui şi strînsoarea puternică, astfel încît nici nu-şi dădu seama cînd ajunseră în faţa unei uşi de la colţul clădirii.

Cînd Nick încercă să deschidă uşa, Lauren îşi reveni în fire şi se trase înapoi.

– Nick, aş vrea să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns sincer. El dădu din cap, iar ea spuse: Cînd am plecat de la Harbor Springs, ai avut intenţia să te mai vezi cu mine – vreau să spun, să ieşi cu mine undeva?

Nick o privi fix.

– Nu.

Lauren rămase încă sub impresia loviturii acelui singur cuvînt, cînd el întinse iar mîna să deschidă uşa.

– Unde mergem?

– La mine sau la tine, nu contează.

– De ce? întrebă ea cu încăpățînare.

Nick se întoarse către ea.

– Pentru o fată isteață, aceasta este o întrebare foarte prostească.

Lauren simți că ia foc.

– Eşti cel mai arogant, egoist...! Se opri la timp ca să poată trage aer în piept şi continuă pe acelaşi ton: Nu suport sexul inutil, întîmplător, ba, mai mult, nu-i suport pe oamenii care pot face asta – oameni ca tine!

– Ți-a plăcut de mine acum patru săptămîni, îi aminti el cu răceală.

Lauren se înfierbîntă, iar ochii îi scoteau flăcări.

– Acum patru săptămîni credeam că eşti deosebit, i-o trînti furioasă. Pe atunci nu ştiam că eşti un milionar licențios şi un playboy care schimbă paturile la fel de des cum îşi schimbă hainele. Ai în tine tot ce disprețuiesc la un bărbat; eşti lipsit de principii, îți place promiscuitatea şi eşti corupt pînă în măduva oaselor! Eşti necioplit şi egoist, iar dacă ştiam cine eşti cu adevărat, nu ți-aş fi acordat nici o zi din viața mea!

Ochii lui Nick se opriră furtunoşi asupra tinerei înfierbîntate şi frumoase care stătea în fața lui şi-l privea disprețuitor.

Cu o vocea blîndă şi insinuantă o atacă:

– Dar acum, că ştii cine sînt şi ce sînt, nu mai vrei să ai de-a face cu mine? Nu-i aşa?

– Corect, spuse Lauren printre dinți. Şi o să...

Cu o mişcare rapidă o prinse de umeri, o trase

spre el şi îşi lipi buzele de ale ei cu sălbăticie, sărutînd-o pătimaş, cu inocenţă.

În clipa în care o atinse, fiecare fibră a fiinţei lui Lauren tînjea după senzaţiile incredibile pe care trupul lui, cu virilitatea întărită, le trimitea în străfundurile ei.

Îl luă de gît şi se lipi de pulpele lui.

Nick gemu şi îşi domoli sărutul, dar continuă să o devoreze cu nesaţ.

– Asta-i nebunie, murmură el, iar buzele îi frămîntau gura tot mai adînc şi mai poruncitor. Oricine ar putea veni să ne surprindă.

În acel moment îi dădu drumul, iar Lauren se sprijini pe balustrada din spatele ei.

– Vii? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Nu, ţi-am spus...

– Scuteşte-mă cu lecţia ta de moralitate, i-o tăie scurt. Du-te şi găseşte-ţi un bărbat la fel de naiv ca şi tine, şi atunci veţi putea bîjbîi amîndoi prin întuneric ca să învăţaţi ceva, dacă asta doreşti.

Ca o rană adîncă, tăiată fără să sîngereze, cîteva minute Lauren fu amuţită de durerea insuflată de cuvintele lui; simţea doar furie.

– Stai, spuse ea cînd el deschise uşa. Amanta sau prietena ta, sau orice ar fi Ericka pentru tine, are cerceii mamei mele. I-am lăsat în patul ei, în casa ei, cu iubitul ei. Poate să te aibă fericită – eu nu te vreau, dar vreau doar cerceii mamei.

Durerea începuse să-i pătrundă pînă în oase, intensificîndu-se cu fiecare moment, pînă ce şi în

voce i se citea suferința.

– Vreau cerceii aceia înapoi...

Tavanul de deasupra capului lui Lauren era la fel de sumbru ca şi inima ei cînd rememora scena despărțirii de Nick.

O adusese pe Ericka la petrecere, dar voia să plece cu Lauren. Măcar în această seară fusese sigură că o dorise mai mult decît pe Ericka.

Poate că fusese o proastă că nu plecase cu el.

Furioasă se răsuci pe burtă. Unde erau mîndria şi respectul de sine? Cum de îi trecea prin cap să fi acceptat o legătură, cît de trecătoare, cu un libertin neprincipial ca el?

Avea de gînd să nu se mai gîndească la el. Şi-l va scoate din minte.

Pentru totdeauna!

Capitolul 12

Cu această hotărîre definitiv implantată în ea, Lauren se duse la birou luni şi se cufundă din toată inima în activitatea ei zilnică.

La prînz o altă secretară a invitat-o la un pahar cu cîteva colege, după orele de program, la un local, iar Lauren primi invitaţia bucuroasă.

Cînd se întoarse după masa de prînz telefonul de pe biroul ei suna.

Puse poşeta pe masă şi privi peste umăr spre biroul gol al lui Jim, apoi răspunse.

– Domnişoara Danner? Era Weatherby. Vă rog să vă prezentaţi în biroul meu imediat.

– Nu avem mult timp la dispoziţie, aşa că voi fi scurt, îi spuse domnul Weatherby peste cinci minute cînd Lauren ajunsese la biroul lui. Ca să

încep, va trebui totuşi să vă explic că informaţiile referitoare la cariera fiecărui angajat, menţionate în cererea de angajare, sînt introduse automat pe computerele de la *Global Industries.* Astfel, atunci cînd pentru un proiect sînt necesare anumite aptitudini specializate sau talente, biroul personal e anunţat şi se face o analiză a datelor pe computer. Azi dimineaţă directorul de personal al firmei noastre a primit o cerere pentru o secretară experimentată şi foarte capabilă, care vorbeşte fluent italiana. Dumneata ai fost selecţionată de computer. De fapt, alegerea dumitale a fost cea de-a doua. Prima este o doamnă pe numel Lucia Palermo care a mai lucrat la acest proiect înainte, dar acum este în concediu medical. Deci, în următoarele trei săptămîni, vei lucra în altă parte decît la locul obişnuit de muncă, în fiecare după-amiază. Îl voi anunţa pe domnul Williams de această transferare a dumitale cînd va reveni de la masă şi voi aranja ca o altă secretară să lucreze pentru dînsul în timpul cînd vei fi detaşată pentru proiect.

Obiecţiile lui Lauren la această detaşare arbitrară se prăbuşiră fără posibilitatea de a fi exprimate.

– Dar încă încerc să învăţ mai multe despre noul meu loc de muncă, iar Jim – domnul Williams – nu va fi deloc mulţumit de...

– Domnul Williams nu are de ales, o întrerupse el rece. Nu cunosc exact numele proiectului care necesită fluenţă în limba italiană, dar ştiu că este foarte important şi confidenţial. Se ridică. Va tre-

bui să vă prezentați imediat în biroul domnului Sinclair.

– Cum? tresări Lauren sărind în picioare neliniştită. Domnul Sinclair ştie că eu voi lucra cu dînsul?

Weatherby o privi sfidător.

– Domnul Sinclair e momentan într-o şedință, iar secretara lui nu este de părere că ar trebui întrerupt pentru a discuta această substituție minoră.

O atmosferă de nerăbdare generală părea că pluteşte la cel de-al optzecilea etaj cînd Lauren ajunse pe culoarul cu mocheta moale, verde, care dădea chiar în biroul de primiri al lui Nick Sinclair.

– Mă numesc Lauren Danner, îi spuse ea fetei de la recepție, o brunetă frumoasă. Domnul Sinclair a solicitat o secretară bilingvă şi eu am fost trimisă de la personal.

Tînăra o privi peste umăr tocmai cînd se deschise uşa biroului lui Nick din care ieşiră şase bărbați.

– Îi spun domnului Sinclair că ați venit, spuse ea politicos. Luă telefonul şi formă un număr. Puse mîna pe receptor şi îi zise lui Lauren: Intrați. Domnul Sinclair vă aşteaptă.

Nu, se gîndi Lauren iritată, o aşteaptă pe Lucia Palermo.

Uşile înalte, din lemn de trandafir, ale biroului lui Nick erau uşor întredeschise, iar el stătea în fața mesei de lucru, cu spatele la ea şi vorbea la telefon.

Lauren îşi făcu curaj şi intră în încăperea imensă, cu mochetă crem. Apoi închise uşile.

– Exact, spuse Nick la telefon după o pauză. Sunaţi la biroul din Washington şi spuneţi-le echipelor de la noi că vreau să vină la *Global Oil* din Dallas în seara aceasta.

Cu receptorul sprijinit între bărbie şi umăr luă un dosar de pe birou şi începu să-l citească. Îşi scosese haina, iar acum răsfoia paginile.

Lauren urmărea materialul alb al cămăşii mulîndu-se pe muşchii spatelui.

Simţi un fior amintindu-şi senzaţiile produse de corpul acela masculin, emanînd virilitate, şi de pielea lui fierbinte şi bronzată sub palmele ei...

Îşi desprinse ochii de pe el şi încercă să alunge răspunsurile trădătoare ale instinctelor primare. La dreapta ei se găseau canapele moi care se reuneau în formă de „U" în jurul unei mese joase de sticlă.

Nick îngenunchease în acel loc să-i vadă glezna în seara cînd s-au cunoscut...

– Anunţaţi rafinăria din Oklahoma că s-ar putea să aibă şi ei nişte probleme, pînă se rezolvă situaţia, îi spuse el calm celui cu care vorbea la telefon. Urmă o scurtă pauză. Bine. Revino cu un telefon după ce te întîlneşti cu echipa noastră la Dallas. Puse jos receptorul şi începu să citească din dosar.

Lauren tocmai voia să-şi facă anunţată prezenţa, dar se opri.

Nu prea putea să-i spună „Nick" şi refuza să se umilească spunîndu-i „domnule Sinclair".

Se apropie de biroul de lemn din trandafir şi spuse:

– Secretara ta mi-a spus că pot intra.

Nick se întoarse brusc. Ochii aceia verzi deveniseră inexpresivi după ce azvîrlise dosarul pe birou şi începuse să o privească stăruitor, cu mîinile în buzunarele de la pantaloni.

Aşteptă să vină în faţa biroului, apoi spuse:

– Ţi-ai găsit un moment foarte nepotrivit pentru a-ţi cere scuze, Lauren. Trebuie să plec la o întîlnire de afaceri peste cinci minute.

Lauren aproape că se sufocă auzind presupunerea lui revoltătoare că ea i-ar fi datorat scuze lui, dar îi aruncă un zîmbet sfidător.

– Nu-mi place să-ţi rănesc orgoliul, dar să ştii că nu am venit pentru scuze. Domnul Weatherby mi-a spus personal să vin la tine.

– De ce? întrebă sec Nick.

– Ca să te ajut la un proiect special care necesită încă o secretară pentru următoarele trei săptămîni.

– Atunci îmi iroseşti timpul, o informă el începător. În primul rînd că nu eşti destul de calificată sau experimentată ca să lucrezi la acest nivel. În al doilea rînd, nu am nevoie de tine aici.

Sfidarea lui făcu din furia pe care Lauren o simţea un bulgăre care se mărea prin rostogolire şi nu se putu stăpîni să nu-i întoarcă vorbele.

– Perfect! spuse ea radiind, apoi făcu un pas înapoi. Acum, fii te rog amabil şi sună-l pe domnul Weatherby ca să-i spui personal. Eu i-am explicat deja motivele mele de a nu dori să colaborez cu

tine, dar el a insistat să vin să vorbesc cu tine.

Nick ridică furios interfonul.

– Fă-mi legătura cu Weatherby, ordonă el, apoi o privi pe Lauren. Şi ce „motive" i-ai invocat lui?

– I-am spus, minți Lauren cu neruşinare, că eşti un desfrînat arogant şi parşiv, şi că mai bine mor decît să lucrez cu tine.

– I-ai spus asta lui Weatherby? întrebă el pe un ton scăzut, amenințător.

Lauren continua să zîmbească.

– Mda.

– Şi el ce-a spus?

Nemaiputînd suporta săgețile de gheață pe care le trimiteau ochii lui, Lauren se prefăcu că-şi studiază manichiura.

– Oh, a zis că probabil o mulțime de femei cu care te-ai culcat au aceleaşi sentimente pentru tine, dar că ar trebui să pun loialitatea față de firmă mai presus de repulsia mea, evident de înțeles, față de tine.

– Lauren, spuse Nick suav, eşti concediată.

Pe dinăuntru, Lauren simți un torent de furie, durere şi teamă, dar îşi păstră firea şi sîngele rece. Cu o înclinare a capului spuse:

– Ştii, eram sigură că nici tu nu vei dori să lucrezi cu mine şi am încercat să-i explic lui Weatherby. Se îndreptă spre uşă. Dar el s-a gîndit că dacă vei afla că vorbesc două limbi străine, te vei răzgîndi.

– Două limbi? îi aruncă el întrebarea disprețuitor.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Oh, dar aşa este. Pot să-ți spun ce cred despre tine într-o italiană perfectă. Văzu cum îi pulsau muşchii mandibulei şi adăugă pe un ton batjocoritor: Dar este mult mai reconfortant să-ți spun în engleză: eşti un ticălos!

Smucind uşa, Lauren păşi peste prag în holul de la recepție. Tocmai apăsa butonul la lift cînd simți mîna lui Nick strîngînd-o de încheietură.

– Treci în biroul meu, scrîşni el printre dinți.

– Ia-ți mîna de pe mine! şopti ea furioasă.

– Sînt patru persoane care ne privesc, o avertiză el. Fie intri în biroul meu de bunăvoie, fie va trebui să te tîrăsc eu înăuntru sub ochii lor.

– Haide, încearcă! strigă ea imediat. Te voi da în judecată pentru atac şi-i voi cita pe toți patru ca martori!

Pe neaşteptate, amenințarea ei stîrni amuzamentul şi admirația lui Nick.

– Ai cei mai frumoşi ochi albaştri. Cînd te înfurii...

– Scuteşte-mă! i-o trînti furioasă Lauren smucindu-şi mîna.

– Am scutit ceva, o tachină el cu subînțeles.

– Nu-mi vorbi mie astfel, nu mă interesează nici un centimetru din tine!

– Mică mincinoasă. Te interesează fiecare părticică din mine.

Ironia autoflatării pe care el o încerca îi tăie răsuflarea lui Lauren şi o făcu să piardă bătălia. Înfrîntă, se sprijini de peretele din marmură şi-l privi cu ochi rugători.

– Nick, te rog, dă-mi drumul.

– Nu pot. Fruntea i se încreți în ceea ce se voia să fie o încruntare de uimire şi stupefacție. De cîte ori te văd, mi se pare că nu te pot lăsa.

– M-ai concediat!

– Te reangajez, zîmbi el.

Lauren era prea tulburată de turbulența ultimelor minute ca să poată rezista zîmbetului devastator şi, mai presus de toate, avea nevoie de slujba aceasta.

Opunîndu-se totuşi, se dezlipi de perete şi îl însoți în biroul secretarei prin care se trecea într-al lui.

– Mary, îi spuse el femeii între două vîrste, ai cărei ochi acoperiți de ochelari se ridicară imediat în direcția lui, ea este Lauren Danner. Lauren va lucra la proiectul Rossi. Cît timp eu plec la masă instaleaz-o la biroul liber şi dă-i de tradus scrisoarea care a venit azi-dimineață de la Rossi. Se întoarse către Lauren cu un zîmbet intim în ochi: Cînd mă întorc vom avea ceva mai multe de discutat.

Mary Calllahan, după cum scria pe plăcuța de pe biroul ei, nu părea prea entuziasmată de prezența lui Lauren în biroul ei, la fel cum nici Lauren însăşi nu era.

– Eşti foarte tînără, domnişoară Danner, concluzionă Mary, iar ochii ei de un albastru-deschis o analizau pe Lauren de sus în jos.

– Îmbătrînesc repede, îi replică Lauren. Neluînd în seamă privirea pătrunzătoare a femeii, se aşeză la birou, vizavi de Mary.

La ora unu şi jumătate telefonul de pe biroul lui

Mary sună, iar Lauren se ridică să răspundă.

– Mary? se auzi o voce de femeie instruită de la celălalt capăt.

– Nu, sînt Lauren Danner, răspunse ea cu tonul perfect al unei secretare. Domnişoara Callahan lipseşte momentan din birou. Puteți să-mi lăsați mie mesajul?

– Oh, bună Lauren, spuse femeia pe un ton prietenos. Sînt Ericka Moran. Nu vreau să-l deranjez pe Nick, dar te rog pe tine să-i spui că sosesc de la New York cu ultimul zbor de mîine, bine? Spune-i că de la aeroport merg direct la *Recess Club* şi ne întîlnim acolo la ora şapte.

Uimirea lui Lauren că Ericka îşi amintea de ea era copleşită de resentimentul că trebuia să-i transmită lui Nick mesajele de la iubitele lui.

– Încă este la masă, dar îi transmit mesajul, promise ea scurt. Puse jos receptorul, iar telefonul sună din nou. De această dată vocea era scăzută şi cu un accent sudic. Întrebă de „Nicky".

Lauren strînse receptorul în mînă atît de tare, încît începu să o doară brațul, dar spuse curtenitor:

– Îmi pare rău, nu este în birou. Pot să-i transmit ceva?

– Of, fir-ar să fie, se auzi vocea senzuală. Sînt Vicky. Nu mi-a spus dacă petrecerea de sîmbătă seara va fi una formală sau nu. Iar eu nu am nici cea mai vagă idee cu ce să mă îmbrac. Îl voi suna acasă diseară.

Aşa să faci! se gîndi Lauren, aproape trîntind telefonul.

Pînă cînd Nick reveni de la masă, Lauren se calmase. În următoarele trei săptămîni îşi promisese că se va comportan conform planului inițial, adică îl va trata pe Nick cu politețea şi prietenia pe care le-o acorda şi celorlalți colegi.

Dacă urma să facă presiuni asupra ei, se va arăta amuzată, iar dacă avea să o agaseze această reacție – atunci foarte bine!

Interfonul de pe biroul ei sună.

Se auzi vocea masculină a lui Nick, iar tonul lui îi trimise un fior prin corp şi se abținu să nu se cutremure.

– Lauren, vrei să vii, te rog?

Era, desigur, pregătit să poarte acea „discuție lungă". Lauren luă notița cu mesajele pentru el şi intră în biroul său.

– Da? spuse ea ridicîndu-şi sprîncenele fine, în semn de întrebare.

Nick stătea pe marginea biroului său, cu brațele încrucişate la piept.

– Intră, spuse calm.

Lauren îi admira postura liniştită şi ochii aceia care o priveau leneşi, mîngîietori. Păşi înainte, dar se opri la o distanță apreciabilă de el.

Nick zise:

– Nu eşti destul de aproape.

– Este mai mult decît aproape.

Ochii îi străluceau amuzați, iar tonul pe care îi vorbea devenise grav.

– Trebuie să rezolvăm cîteva chestiuni personale între noi doi. Ce-ar fi să o facem în seara aceasta la cină? sugeră el.

Lauren refuză politicos mințind doar pe jumătate.

– Îmi pare rău, am deja o întîlnire.

– Bine, atunci mîine seară? întrebă el întinzînd mîna spre ea. Lauren îi lipi de palmă mesajele scrise pe bilet.

– Ai deja o întîlnire, domnişoara Moran, la ora şapte, la *Recess Club*.

Nick nu dădu importanță informației.

– Miercuri plec în Italia...

– Călătorie plăcută, îl întrerupse Lauren.

– Mă voi întoarse sîmbătă, continuă el nerăbdător. O să mergem...

– Îmi pare rău, zise Lauren zîmbind amuzată fiindcă avea de gînd să-i strice cheful. Sîmbătă sînt ocupată, ca şi tine. Vicky te-a sunat ca să afle dacă petrecerea de sîmbătă seară este sau nu formală. Apoi văzîndu-l într-adevăr încruntat, adăugă zîmbind pătimaş: Îți spune Nicky. Cred că e adorabil – Vicky şi Nicky.

– O să contramandez întîlnirea, spuse Nick dur.

– Dar eu nu o voi contramanda pe a mea. Acum, mai doreşti şi altceva?

– Da, la dracul, mai vreau ceva. Te-am făcut să suferi şi regret...

– Îți accept scuzele, spuse Lauren ironic. Oricum, pagubele le-a suferit doar mîndria mea.

Nick o privea printre gene.

– Lauren, încerc să-mi cer scuze, fiindcă...

– Deja ți le-ai cerut, îl întrerupse Lauren.

– Fiindcă vreau să o luăm de la început, în-

cheie el cu încăpățînare. După o scurtă pauză continuă: Pentru binele nostru va trebui să fim discreți pentru a evita bîrfele la firmă, dar cred că, dacă sîntem îndeajuns de precauți cînd ne aflăm împreună, se va putea.

Furia şi nu plăcerea înroşi obrajii lui Lauren, dar tonul ei exprima uimire.

– Ce se va putea? Să avem o legătură firavă?

– Lauren, o amenință Nick, te doresc şi ştiu că şi tu mă vrei. Mai ştiu că eşti supărată pe mine pentru că te-am inițiat sexual şi apoi am...

– Oh, dar nu sînt! protestă ea cu candoare. Nu aş da noaptea aceea pentru nimic pe lume. Făcu precaută un pas înapoi şi adăugă: De fapt, m-am hotărît deja că, atunci cînd voi avea o fată de vîrsta mea, te voi suna. Dacă vei mai fi şi atunci „activ", o voi trimite la tine ca să o....

Un pas nu era îndeajuns. Nick se aplecă înainte, o luă de mînă şi o trase între picioarele lui, iar pulpele lui puternice o strînseră peste coapse. Scotea flăcări pe ochi şi o privea amenințător şi pătimaş în acelaşi timp.

– Frumoasă şi încăpățînată... Îşi coborî capul, iar buzele îi înghițiră gura cu o foame devastatoare şi cu insistență.

Lauren îşi încleştă dinții rezistînd patimii sărutului. Cu un efort fizic suprem îşi răsuci fața.

– Fir-ar al naibii, opreşte-te! strigă ea răguşit, apoi îşi lipi obrazul de pieptul său. Strînsoarea din jurul umerilor ei slăbi puțin, iar cînd i se adresă din nou, se vedea că era foarte tulburat.

– Dacă aş putea să mă opresc, aş face-o! Îşi

trecu degetele prin părul ei, apoi îi luă obrajii între palme şi o forţă să-l privească. După ce ai plecat de la Harbor Springs m-am tot gîndit la tine. Astăzi la prînz nu mă puteam concentra la nimic decît la tine. Nu pot să mă opresc.

Confesiunea lui zdruncină rezistenţa lui Lauren seducînd-o şi ademenind-o într-un fel în care nici o sărutare nu ar fi făcut-o.

Nick deveni conştient de capitularea ei prin tremurul uşor al buzelor.

Se avîntă spre ele cu ochi flămînzi şi însetaţi, apoi îşi coborî capul.

– Acesta e proiectul „foarte important şi confidenţial" care necesita prezenţa lui Lauren aici? Jim întrerupse sărutul înfocat, iar capetele lor se depărtară ca fulgerele. Priviră amîndoi spre biroul lui Mary unde Jim stătea în pragul uşii de legătură.

Lauren se desprinse din braţele lui Nick, iar Jim intră în birou.

– Pentru Lauren situaţia a devenit complicată, i se adresă el lui Nick. În primul rînd, mi-e teamă că Mary a fost martoră la o parte din această scenă şi, de vreme ce îţi este devotattă, va da probabil vina pe Lauren.

Lauren îl privi îngrozită gîndindu-se că Mary ar fi putut vedea ce se întîmplase, dar şocul veni la următoarea informaţie adusă de Jim.

– În al doilea rînd, minţi el, întîlnirea pe care doreşti ca Lauren să o contramandeze sîmbătă este cu mine, întîmplător. Şi fiindcă sînt un vechi şi apropiat prieten de-al tău, avînd în vedere că

sînt şapte seri într-o săptămînă, nu cred că e corect din partea ta să încerci să-mi strici seara.

Nick privi enervat, dar Jim continuă imperturbabil:

– De vreme ce amîndoi îi facem curte lui Lauren, cred că ar trebui să stabilim nişte reguli de bază. Acum, ea este disponibilă şi la birou sau nu? Pot foarte curtenitor să iau şi eu parte la...

Lauren îşi recăpătă pînă la urmă graiul.

– Refuz să ascult inepţiilea acestea! exclamă ea şi se îndreptă spre biroul lui Mary.

Jim se dădu la o parte din cale, dar îşi păstră zîmbetul sardonic pentru Nick.

– Deci, cum spuneam, Nick, sînt perfect dispus să...

– Sper din toată inima, îl întrerupse Nick, că ai un motiv plauzibil pentru această vizită neprogramată în biroul meu.

Jim chicoti.

– De fapt, am unul. Curtis a sunat cît timp eu am fost la masă. Cred că ar vrea să discutaţi despre o afacere...

Lauren ieşise deja şi reuşi să audă numele. Curtis. Palmele începură să-i transpire. Curtis era unul dintre cele şase nume pe care Philip Whithworth i le dăduse ca să fie atentă cînd le va auzi.

Curtis vrea să discute despre o afacere.

Se cufundă în fotoliu şi simţea cum sîngele îi pulsează în urechi. Făcu un efort să surprindă cît mai mult din conversaţia din birou, dar vocilor celor doi erau acum imperceptibile, iar ţăcănitul maşinii de scris a lui Mary făcea totul imposibil.

Curtis putea fi numele de familie al cuiva. Michael Curtis fusese un nume pe care Philip i-l dăduse, dar Jim nu spusese decît „Curtis". Lauren căută în agenda telefonică a firmei *Global Industries*.

Pe listă însă erau două persoane cu numele de Curtis – poate că era vorba despre unul dintre cei doi. Nu-i venea să creadă că Jim ar fi fost intermediarul spionului a cărui trădare devasta compania lui Philip. Nu putea fi Jim.

– Dacă nu ai nimic de lucru, se auzi vocea glacială a lui Mary Callahan, pot să-ți dau bucuroasă din ce am eu de făcut.

Lauren roşi şi se puse pe treabă.

Nick avea şedințe pînă la sfîrşitul zilei, iar la cinci Lauren răsuflă uşurată. Coborînd la etajul unde se afla *Sinco* se auziră voci agitate şi sertare închizîndu-se care anunțau încheierea unei zile de muncă.

Lauren le saluta absentă pe colegele care îi amintiseră că o aşteptau la local.

Îşi mută privirea asupra lui Jim care venea spre biroul ei.

– Vrei să stăm de vorbă? o întrebă el aplecîndu-şi capul spre ea. Ei? o tachină după ce Lauren se aşeză pe fotoliul din piele la biroul său. Haide, am trecut deja de punctul unde s-ar cuveni să păstrăm un aer de formalitate între noi.

Lauren îşi dădu nervoasă capul pe spate.

– Ce te-a făcut să stai acolo şi... să asculți totul? De ce ai spus acele lucruri despre noi – adică despre tine şi despre mine?

Jim se sprijini pe spătarul fotoliului şi schiță un zîmbet.

– Cînd am venit de la masă şi am aflat că i-ai fost dată lui Nick să lucrezi la proiect am urcat să mă asigur că eşti bine. Mary mi-a spus că tocmai intraseşi în biroul lui Nick, aşa că am deschis uşa să văd dacă nu ai nevoie de un salvator. Iar tu zîmbeai angelic cînd îi dădeai mesajele de la celelalte femei, apoi i-ai refuzat oferta unei „legături". Sprijinindu-şi capul pe tetieră, Jim închise ochii şi zîmbi iar. Oh, Lauren, ai fost minunată! Tocmai voiam să plec cînd te-am văzut cum îl împingi pe drumul tău spunîndu-i că-l vei chema cînd vei avea o fiică, pentru ca să o poată..., iniția, după cum îmi imaginez că te-a inițiat şi pe tine? Deschise un ochi, văzu obrajii îmbujorați ai lui Lauren şi făcu un semn cu mîna prin aer. Oricum, păreai să rezişti destul de bine avansurilor insistente ale lui Nick. Mă hotărîsem să ies, cînd Nick a făcut presiuni asupra ta spunîndu-ți că nu se poate concentra din pricina ta. Tu ai înghițit momeala şi ai început să te prăbuşeşti, aşa că am intrat ca să-ți dau timp să-ți revii.

– De ce? insistă Lauren.

Jim ezită cîteva clipe.

– Cred că motivul este acela de a te fi văzut plîngînd din cauza lui şi fiindcă nu vreau să suferi. Mai întîi că, dacă vei suferi, îți vei da demisia, iar mie a cam început să-mi placă să te ştiu în preajma mea. Ochii lui căprui deveniră calzi şi admirativi aşa cum o privea. Nu numai că eşti teribil de atrăgătoare, domnişoară, dar eşti spirituală, inteli-

gentă, îndărătnică, dar şi capabilă.

Lauren primi complimentul cu un surîs, dar nu voi să renunțe la firul explicațiilor. Jim îi spusese de ce intervenise, dar nu dădea motivul real pentru care voia ca Nick să ştie că între ei doi este ceva.

– Şi, începu ea cu hotărîre, dacă Nick crede că tu eşti interesat de mine, voi deveni o provocare mai interesantă. Dacă va fi aşa, înseamnă că va petrece mai mult timp şi efort urmărindu-mă, nu crezi? Înainte ca Jim să-i răspundă, Lauren continuă pe acelaşi ton: Iar dacă va fi preocupat să-mi facă curte, nu va mai avea mult timp pentru Ericka Moran, corect?

Jim o privi încruntat.

– Nick, Ericka şi cu mine am fost colegi de facultate. Sîntem prieteni de ani de zile.

– Prieteni apropiați? îl provocă Lauren.

Jim îi aruncă o privire piezişă, apoi dădu din umeri.

– Ericka a fost logodită cu mine, dar asta s-a întîmplat demult. Zîmbi hoțeşte. Poate că ar trebui să fac exact ce i-am spus lui Nick că voi face, adică să-ți fac şi eu curte.

Lauren zîmbi:

– Am impresia că eşti la fel de cinic ca şi el. Jim păru atît de necăjit, încît trebui să adauge: Ei, tu şti – oricum foarte atrăgător şi aşa.

– Mulțumesc, zise el sec.

– Tu şi Nick ați fost frați de cruce? întrebă ea dorindu-şi să afle mai multe despre Nick.

– Nu, Nick era la facultate cu o bursă. Nu-şi

putea permite să aparțină frăției mele. Să nu-ți pară rău pentru el, prostuțo. Nu avea bani, dar avea minte – este un inginer strălucit. El avea şi fetele, inclusiv pe cele la care tînjeam şi eu.

– Nu-l compătimeam, negă Lauren ridicîndu-se să plece.

– Apropo, o opri Jim, am vorbit cu Mary şi i-am spus clar cine a fost sedus de către celălalt, acum cîteva săptămîni.

Lauren răsuflă uşurată.

– Aş fi vrut să nu ştie...

– Ba să-mi mulțumeşti că am făcut asta. Mary a lucrat pentru bunicul lui Nick de cînd acesta era mic copil. Îi este deosebit de loială şi pe deasupra e şi o moralistă înverşunată care le urăşte pe toate fetele care se țin după Nick. Ți-ar fi făcut viața un iad.

– Dacă e atît de moralistă pe cît pare, spuse Lauren revoltată, nu-mi imaginez cum poate lucra pentru Nick.

Jim îi făcu cu ochiul.

– Nick şi cu mine sîntem favoriții ei. Este convinsă că amîndoi sîntem în afară de orice păcate.

Lauren se opri în prag şi spuse:

– Jim, numai pentru mine ai venit sus? Vreau să spun, ai inventat scuza aceea cu Curtis pe moment?

Jim o privi cu curiozitate.

– Nu, era adevărat ce i-am spus. Dar am folosit totul drept scuză. Începu să rîdă şi deschise servieta în care puse nişte documente. După cum m-a informat Nick imediat după plecarea ta, pro-

blema cu Curtis nu era îndeajuns de urgentă ca să-mi justifice întreruperea din biroul lui. De ce întrebi despre Curtis? adăugă el.

Lui Lauren în îngheță sîngele în vene. Păruse prea transparentă şi întrebarea fusese prea directă.

– Fără motiv, întrebam doar.

Jim îşi luă servieta.

– Haide să te conduc.

Traversară împreună holul de marmură, iar Jim deschise una din uşile masive din sticlă invitînd-o mai întîi pe ea să iasă.

Primul lucru pe care-l văzu în lumina strălucitoare a soarelui fu o limuzină lungă, argintie, care îl aştepta la colț pe Nick care tocmai ieşise înaintea lor.

Atunci cînd Nick se urcă pe bancheta din spate, aruncă o privire spre clădire şi-i văzu. Privirea i se opri pe Jim, apoi o fixă pe Lauren.

Ochii lui verzui zîmbiră tandru şi în ei Lauren citi o promisiune – şi un avertisment; mîine nu va fi aşa de uşor de refuzat.

– Unde mergem, domnule Sinclair? întrebă şoferul cînd văzu că Nick se instalase pe bancheta din spate a luxosului automobil.

– La aeroportul Metro.

Întoarse capul şi o văzu pe Lauren traversînd bulevardul larg însoțită de Jim. Cu vădită admirație de expert îi urmărea legănarea uşoară a şoldurilor. Grija cu care se mişca avea o nuanță de siguranță de sine şi mîndrie.

Şoferul văzu că traficul se mai rărise şi, prin-

zînd momentul, porni limuzina printre maşinile grăbite care săgetau strada. Acum, că se gîndea mai profund, Nick îşi dădea seama că totul îi plăcea la Lauren.

La vremea cînd o cunoscuse îl amuzase teribil, îl înfuriase, apoi îl excitase sexual.

Era plină de veselie şi senzualitate, bunătate şi sfidare, toate învelite într-un ambalaj desăvîrşit şi apetisant. Făcîndu-se comod pe banchetă, Nick aprecie genul de legătură pe care intenționa să o aibă cu ea.

Era o nebunie să se implice cu una dintre angajatele sale; dacă ar fi ştiut ce avea să se întîmple, i-ar fi găsit o slujbă la companiile unuia dintre prietenii lui. Acum, însă, era prea tîrziu. O dorea.

O dorise încă din prima noapte, cînd îi dăduse paharul cu tonic şi constatase transformarea acelei adolescente răvăşite în urma căzăturii într-o femeie deosebit de frumoasă.

Nick zîmbi, amintindu-şi expresia de pe chipul ei cînd văzuse că îl şocase. Îi anticipase surprinderea şi se bucurase de acele momente cu puțină răutate.

În acea noapte se hotărîse să o țină la distanță. Era prea tînără pentru el... nu-i plăcuse inexplicabila explozie de dorință pe care o resimțise cînd ea îl avertizase că, dacă „Pantoful" i se va potrivi, avea de gînd să-l transforme într-un broscoi frumos.

Dacă dorința nu ar fi învins rațiunea cînd o dusese la Tony să ia prînzul, nu ar fi invitat-o

niciodată la Harbor Springs. Dar o dusese acolo.

Iar ea fusese virgină...

Conştiinţa lui Nick îl dojenea, iar el oftă enervat. Ce naiba, dacă nu ar fi făcut dragoste cu ea, ar fi făcut-o un alt bărbat şi încă destul de curînd. Jim Williams o dorea şi el.

La fel alţi cîţiva zeci de bărbaţi, se gîndi el, amintindu-şi felul admirativ şi calculat în care cîţiva din directorii lui executivi o priviseră la petrecerea de sîmbătă.

Nick avu în faţa ochilor imaginea lui Lauren stînd afară, pe balcon, în acea seară. „Acum patru săptămîni credeam că eşti deosebit!" îi trîntise ea replica, arătînd ca un înger înfuriat.

„Acum patru săptămîni nu ştiam că eşti neprincipial, desfrînat şi corupt moral!" „Cu siguranţă că ştia să se exprime", se gîndi el dezamăgit.

Fiecare instinct de-al lui îl avertiza că o legătură cu Lauren i- ar complica viaţa. Deja o avea sub piele.

Ar fi trebuit să rămînă la hotărîrea de a evita orice alt contact cu ea, aceea pe care o luase cînd o trimisese acasă de la Harbor Springs.

Trebuia să fi rămas consecvent, iar dacă nu o vedea la petrecerea de sîmbătă, atît de sexy şi de strălucitoare în rochia aceea provocatoare, ar fi reuşit.

Şi ea îl dorise în acea seară, deşi negase. Iar astăzi, la birou, iarăşi îl dorea.

Unul dintre primele lucruri pe care avea de gînd să o înveţe pe această încîntătoare şi exasperantă frumoasă era acela de a- şi accepta pro-

priile-i porniri sexuale şi să-şi recunoască dorințele. Apoi avea de gînd să-i scalde simțurile în cele mai plăcute senzații pe care un bărbat putea să i le ofere unei femei în pat.

O va învăța cum să-l satisfacă şi ea pe el. Îşi aminti stîngăcia cu care încercase asta cînd făcuseră dragoste în Harbor Springs şi simți o învolburare a sîngelui în regiunea dintre pulpe. Efectul pe care îl avea această femeie asupra lui era uimitor, incredibil, se gîndi el, apoi îşi schimbă poziția.

Ce dacă nu va putea face față emoțional unei legături? Ce dacă despărțirea urma să o sfîşie? Nu voia să-i facă nici un rău.

Nick se aplecă şi deschise servieta scoțînd contractul pentru cumpărarea de teren pe care era pe cale să o negocieze cu cei doi oameni de afaceri pe care îi lua de la aeroport.

Era prea tîrziu să-şi facă probleme pentru posibilele consecințe; o dorea cu prea multă patimă – iar ea îl dorea la rîndul ei.

Capitolul 13

A doua zi, la ora unu după-amiază, Lauren urcă la etajul optzeci, iar Mary o informă că domnul Sinclair dorea să vorbească imediat cu ea. Învingîndu-şi hotărîtă tensiunea nervoasă, Lauren îşi aranjă părul prins într-o coadă la spate şi intră în biroul lui.

– Voiai să mă vezi? întrebă ea politicos.

Nick închise dosarul pe care îl citea, îl puse pe birou, se sprijini pe spătarul fotoliului şi o privi atent.

– În ziua cînd am plecat la Harbor Springs purtai părul ridicat aşa în sus, spuse el cu o voce seducătoare şi coborîtă la maximum. Îmi place.

– În acest caz, zise Lauren o să-l port liber de-acum încolo.

– Deci aşa vei juca de acum încolo, nu-i aşa? zîmbi el.

– Ce să joc?

– Jocul acesta pe care l-am început ieri.

– Eu nu-ți joc jocul, spuse ea cu hotărîre. Iar pentru această slăbiciune se dispreţuia.

Nick observase tulburarea ei cu satisfacţie şi făcu un semn cu capul spre scaunul din faţa lui.

– Ia loc. Tocmai voiam să revizuiesc un dosar pe care l-am primit.

Bucuroasă că putea începe să facă ceva, Lauren se aşeză, dar respiraţia i se tăie cînd el deschise dosarul.

Pe copertă era o ştampilă pe care scria: Confidenţial – Dosar de personal, iar înăuntru era o etichetă pe care scria: *Lauren E. Danner / angajat No. 98753.*

Obrajii ei prinseră o tentă arămie, iar Lauren îşi aminti intenţionatele greşeli făcute la teste, apoi de preferinţele menţionate pentru postul dorit. Nick va vedea şi...

– Hmmm, zise el, Lauren Elizabeth Danner. Elizabeth este un nume frumos, la fel este şi Lauren. Ţi se potrivesc.

Neputînd suporta chinuitoarele complimente pe care i le făcea, Lauren spuse provocator:

– Am primit prenumele celor două mătuşi ale mele, domnişoare bătrîne amîndouă. Una avea strabism, iar cealaltă avea negi.

Nick nu luă în seamă răspunsul în doi peri şi continuă, citind cu glas tare:

– Culoarea ochilor, albastru. O privi peste mar-

ginea dosarului cu insistență și cu intimitate. Sînt categoric albaștri. Un bărbat s-ar putea pierde cu totul în ochii aceștia ai tăi – sînt nemaipomeniți.

– Ochiul meu drept se dădea peste cap dacă nu purtam ochelarii, îl informă ea voioasă. Au trebuit să mi-l opereze.

– O fetiță cu ochi albaștri care se rostogolesc și cu ochelari pe nas, reflectă el surîzător. Cred că erai drăguță.

– Păream un copil studios, nu drăguț.

Nick strînse din buze de parcă știa exact ce încerca ea să facă. Se întoarse către cererea ei, iar Lauren văzu cît de atent o citește, privirea oprindu-i-se la sfîrșitul paginii unde ea scrisese preferințele ei pentru post. Remarcă exact clipa în care citise prima preferință.

– Ce dra...! exclamă el uimit, apoi izbucnind în rîs. Weatherby și cu mine va trebui să fim atenți. Care din cele două posturi ale noastre te tentează mai mult?

– Nici unul, spuse Lauren scurt. Am scris așa fiindcă pe drum spre interviul la *Sinco* m-am hotărît că nu mai vreau să lucrez aici deloc.

– Deci, intenționat ai făcut greșeli la teste, nu?

– Exact.

– Lauren... începu el pe un ton seducător care o puse imediat în gardă.

– Am avut și eu dubioasa plăcere să citesc dosarul tău, i-o tăie scurt Lauren. Acela de la relații cu publicul, îi explică ea fiindcă părea uimit. Știu totul despre Bebe Leonardos și despre starul de cinema francez. Am văzut chiar poza ta făcută

cu Ericka Moran în ziua după ce m-ai gonit deoarece „un partener de afaceri" venea la tine.

– Şi, continuă el pe un ton echilibrat, te-ai simțit rănită.

– Eram dezgustată, replică Lauren refuzînd să recunoască angoasa prin care trecuse. Se stăpîni şi spuse pe acelaşi ton calm: Acum, dacă vrei, putem să trecem la treabă?

Peste cîteva minute Nick fu chemat la o şedință care dură tot restul după-amiezei, aşa că Lauren fusese lăsată în pace.

O pace care era tulburată de privirile frecvente ale lui Mary Callahan.

La ora zece, a doua zi de dimineață, Jim părea grăbit şi veni la biroul lui Lauren.

– Tocmai m-a sunat Nick. Vrea să urci imediat şi are nevoie de tine tot restul zilei. Oftă şi făcu un gest spre raportul pe care îl scria pentru el. Du-te, termin eu raportul.

Cînd Lauren urcă, Mary era plecată, iar Nick stătea la biroul său cu haina costumului dezbrăcată, fără cravată şi se concentra asupra celor ce scria.

Mînecile cămăşii erau suflecate pe brațele bronzate, iar gulerul îi era desfăcut. Lauren se opri cu privirea pe linia gîtului.

Îşi aminti că, nu cu mult timp în urmă, îşi lipise buzele de vena aceea unde pulsa sîngele...

îl admiră părul tuns îngrijit, apoi coborî pe unghiurile regulate ale bărbiei şi obrajilor. Era bărbatul cel mai atrăgător şi cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată, se gîndea ea cu o umbră de

regret şi de dorinţă. Dar, cînd vorbi, reuşi să-şi păstreze tonul distant şi degajat.

– Jim spunea că ai nevoie de mine imediat. Pentru ce m-ai chemat?

Nick o privi şi începu să surîdă.

– Acum apare o întrebare, o tachină el.

Lauren nu-i luă în seamă insinuările sexuale.

– Am înţeles că ai o sarcină urgentă pentru mine.

– Am.

– Şi care ar fi aceasta?

– Vreau să te duci la cafenea şi să-mi cumperi ceva de mîncare.

– Asta... se înecă Lauren Asta era ideea ta despre urgenţă?

– Este foarte urgentă, răspunse Nick imperturbabil. Din întîmplare mor de foame.

Lauren strînse din pumni.

– Pentru tine poate că nu sînt altceva decît un obiect frivol şi amuzant al fantezilor tale sexuale, dar la mine la birou am multă treabă, iar Jim are nevoie de mine.

– Eu am nevoie de tine, iubito. Sînt aici de cînd...

– Cum îndrăzneşti să-mi spui mie iubito! sări ea înfuriată la apelativul familiar cu care i se adresase.

– De ce nu? glumi el luminîndu-se la faţă. Eşti dulce.

– Nu ţi se va mai părea la fel dacă-mi mai spui încă o dată iubito, îi promise Lauren. Nick îşi împreună genele cînd văzu cum i se vorbise, iar

Lauren trebui să-şi aducă aminte că era totuşi şeful ei. Ei bine! Ce mănînci la micul dejun?

– Secretare nervoase, o ironiză el.

Lauren merse către biroul ei temporar şi văzu că Mary sosise.

– Nu ai nevoie de bani, Lauren, îi spuse aceasta, avem un cont al nostru la cafenea.

Două lucruri o şocară pe Lauren; primul era că Mary îi spusese Lauren în loc de glacialul ei „domnişoară Danner". Al doilea era că îi zîmbise – şi ce zîmbet! Părea că radia toată, iar faţa îi era luminată şi trăsăturile parcă i se mai îndulciseră într-o înfăţişare care o făcea adorabilă.

Lauren îi răspunse cu acelaşi zîmbet contagios.

– Ce mănîncă dimineaţa? oftă ea.

– Secretare nervoase, îi făcu Mary cu ochiul.

Parcă percepînd supărarea ei de a fi trimisă cu o sarcină atît de nesemnificativă, Nick îi mulţumi pentru chiflele aduse şi insistă să-i servească o cană de cafea.

– Mi-o pregătesc singură, dar, oricum, mulţumesc, spuse Lauren serioasă. Spre neliniştea ei, Nick veni la bar şi se aplecă peste el privind-o cum îşi turna lapte şi zahăr. Cînd întinse mîna să-şi ia cana, Nick o apucă de încheietură.

– Lauren, şopti el, îmi cer scuze că te-am făcut să suferi. Crede-mă, nu am avut această intenţie.

– Nu este nevoie să te tot scuzi, replică ea trăgîndu-şi încet mîna. Hai să uităm pur şi simplu de toată povestea.

Luă cana şi merse către biroul ei.

– Apropo, spuse el, diseară plec în Italia. Începînd de luni voi avea nevoie de tine aici dimineţile.

– Pentru cît timp? întrebă Laurem uimită.

– Pentru cît timp îmi va lua să cîştig jocul acesta al nostru, zîmbi el.

Cu aceste cuvinte, mănuşa fusese aruncată, iar bătălia dorinţelor o epuiză pe Lauren. De-abia reuşise să pună pe birou cana de cafea, cînd Nick o chemă la interfon şi o rugă să vină la el ca să-i dicteze o scrisoare către Rossi, inventatorul italian.

– Poţi să-ţi aduci şi cafeaua, o invită el.

În mijlocul rafalelor cu care îi dicta scrisoarea spuse încet, fără pauze:

– Cînd se revarsă soarele peste părul tău, străluceşte ca aurul curat, apoi continuă dictarea. Lauren care din greşeală scrisese complimentul pe hîrtie, îl privi ucigător, iar el chicoti.

La ora unu o invită să ia parte la o şedinţă în biroul său unde trebuia să ia notiţe.

În mijlocul şedinţei, cînd Lauren îl privi, surprinse cu uimire că ochii lui erau aţintiţi asupra picioarelor ei.

Simţi că ia foc şi-şi schimbă poziţia picior peste picior de pînă atunci. Nick o privi în ochi şi surîse ademenitor.

Cînd se încheie şedinţa, Lauren se ridică să iasă, dar Nick o opri.

– Ai terminat de dactilografiat scrisoarea tradusă în italiană, cu întrebările acelea, astfel încît Rossi să înţeleagă ce mă interesează? o privi zîm-

bitor, parcă cerîndu-i scuze, apoi adăugă: Nu-mi place să te zoresc, iubito, dar va trebui să o iau cu mine la Casano.

De ce, se întreba Lauren suspicioasă, îi tresălta inima cînd îi spunea iubito?

– E gata, răspunse ea.

– Bine. Ți-ai dat seama, după cele aflate din scrisorile mele, cam despre ce e vorba în proiectul cu Rossi?

Ea dădu negativ din cap.

– Nu, nu prea. Este prea tehnic. Ştiu că Rossi este chimist şi locuieşte la Casano unde a inventat ceva care te interesează pe tine. Mai ştiu că te-ar interesa finanțarea cercetării lui, ca şi obținerea produsului lui în viitor.

– Ar fi trebuit să-ți explic mai dinainte. Ți-ar fi făcut munca mai plăcută, spuse, schimbînd tonul seducător cu acela de şef bine intenționat. Rossi a realizat un produs chimic din care se pot obține anumite materiale sintetice, adică nylon, produse de acest gen, rezistente la apă, la foc şi la intemperii, la eroziunea solului, fără ca să-şi schimbe aspectul sau substanța inițială. Covoarele şi hainele făcute din acest material sintetic sînt practic nedeteriorabile.

Acum îi vorbea ca unui asociat într-o afacere, iar Lauren se simțea bine în compania lui pentru prima dată, de la povestea din acel weekend.

– Dar acest material nu dăunează la nimic?

– Nu prea ştiu, recunoscu Nick. În această călătorie am de gînd să aflu. Deocamdată am văzut numai nişte demonstrații. Am nevoie de un eşan-

tion ca să-l duc la testări în laborator, dar Rossi ține foarte mult la secretul lui. Spune că el mă testează pe mine.

Lauren strîmbă din nas.

– Mi se pare puțin nebun.

– E un excentric, oftă Nick. Locuieşte într-o căsuță în Casano, un sătuc de pescari. Ține nişte cîini ca să-l apere, dar laboratorul se află într-un şopron la o jumătate de milă depărtare, fără pază deloc.

– Măcar ai văzut demonstrațiile.

– Demonstrațiile nu înseamnă prea mult fără testări adecvate. De exemplu, materialul lui probabil că este rezistent la apă, dar ce se poate întîmpla dacă se varsă lapte pe el? Sau o băutură răcoritoare?

– Dar dacă are dreptate în tot ce spune? întrebă ea.

– În acest caz voi înființa un consorțiu – o alianță între *Global Industries* şi două alte corporații – şi vom prezenta lumii descoperirea lui Rossi.

– Probabil că îi este teamă că dacă-ți dă un eşantion pentru testare, cineva de la laborator l-ar putea analiza şi ar putea afla compoziția chimică. Astfel i-ar fi furată descoperirea.

– Ai dreptate, spuse el surîzînd. Îşi puse mîinile pe umerii ei, apoi o strînse uşor de bărbie. Îți voi aduce ceva din Italia. Ce ți-ai dori?

– Cerceii mamei, spuse Lauren. Scutură din umeri şi se eliberă din atingerea lui, apoi plecă în biroul lui Mary. Rîsul lui Nick o urmări.

Uitîndu-se la ea cînd ieşi, Nick avu un sentiment ciudat care se năştea chiar atunci în interiorul său, era un gen de tandreţe care-l făcea să se simtă vulnerabil.

Îi făcea plăcere cînd o privea, zîmbetul ei îl încălzea, iar cînd o atingea dorinţe fierbinţi explodau în fiecare fibră nervoasă. Avea o siguranţă de sine şi un aer natural, totuşi sofisticat.

În comparaţie cu celelalte femei din viaţa lui, Lauren era o pură – deşi găsea curajul să-l înfrunte deschis şi puterea să reziste presiunii pe care el o exercita asupra ei.

Zîmbetul de pe buze îi pieri. Făcea presiuni asupra lui Lauren, dar în viaţa lui nu făcuse aşa ceva unei femei.

O înghesuia prin colţuri, o vîna şi pentru acesta fapte simţea un profund dezgust. Totuşi, nu se putea opri...

Pentru ea simţea ceva mai mult decît simpla dorinţă; o plăcea cu adevărat. Îi admira curajul, încăpăţînarea şi chiar idealismul.

Acest sentiment nerostit şi nedorit îl răscolea, iar el încerca să-l alunge.

O dorea fiindcă era o enigmatică frumoasă. Îi plăcea de ea şi tînjea după ea. Nimic mai mult.

La ora 4:55 avu loc o teleconferinţă programată de Nick cu statele California, Oklahoma şi Texas. Cînd Mary îi spuse că totul era pregătit. Nick o rugă să o trimită pe Lauren să ia notiţe.

– Legătura se face prin difuzor, îi explică Mary. Are nevoie de tine ca să notezi doar cifele care intră în discuţie.

Teleconferința era deja în desfășurare cînd Lauren intră în biroul lui Nick.

Îi făcu semn către scaun să se aşeze la biroul său şi să noteze. La două minute după ce Lauren se aşeză, el se aplecă peste ea venind din spate, îşi puse brațele pe birou de o parte şi de alta şi îşi lipi buzele de părul ei.

Lauren îşi pierdu autocontrolul.

– La naiba, opreşte-te, răbufni ea.

– Ce? Ce? se auziră trei voci masculine în cor.

Nick se apropie de microfon şi zise:

– Secretara mea este de părere că vorbiți prea repede şi vă roagă să vă opriți ca să poată nota.

– Atunci nu trebuie decît să o spună frumos, se auzi o voce ofensată.

– Sper că eşti mulțumit! şopti Lauren furioasă.

– Nu sînt, o gîdilă Nick la ureche. Dar voi fi.

Intenționînd să-l lase să-şi noteze singur datele, Lauren trînti carnețelul şi încercă să-şi tragă scaunul înapoi.

Corpul lui Nick îi blocă mişcarea. Îşi răsuci capul să-i spună cîteva vorbe, dar buzele lui i le prinseră pe ale ei forțînd-o să-şi lipească iar capul de spătarul scaunului.

Sărutarea îi triplă pulsul şi-i luă mințile. Cînd îşi desprinse gura de pe a ei, Lauren rămase prea tulburată ca să mai poată face altceva decît să-l privească.

– Ce părere ai Nick? întrebă o voce în microfon.

– Cred că de fiecare dată este mai bine, răspunse el aproape şoptit.

Cînd teleconferința se încheie, în sfîrşit, Nick apăsă butonul de pe birou, iar Lauren văzu uşa care dădea în biroul lui Mary închizîndu-se automat.

Nick o luă de mîini şi o ridică de pe scaun, apoi o apropie de el. Se lipi de ea, iar Lauren simți cum este atrasă de vraja magnetizantă pe care o emana.

– Nu! îl imploră ea. Te rog, nu-mi face una ca asta.

Strîngerea de mînă deveni mai puternică.

– De ce nu vrei să recunoşti că mă doreşti şi că vrei să te bucuri de consecințe?

– Bine, zise ea dezarmată. Ai cîştigat. Te doresc... Recunosc. Văzu în ochii lui o licărire triumfătoare. Cînd aveam opt ani mi-am dorit o maimuță pe care am văzut-o într-un magazin cu animale pentru casă. Triumful lui păli.

– Şi? oftă el enervat, dîndu-i drumul.

– Şi, din nefericire, mi-au cumpărat-o, spuse ea. Daisy m-a muşcat şi au trebuit să-mi pună douăsprezece copci la picior.

Nick părea la limita dintre a izbucni în rîs şi a răbufni de mînie.

– Bănuiesc că te-a muşcat fiindcă i-ai spus Daisy.

Lauren nu-i luă în seamă ironia.

– Iar cînd aveam treisprezece ani îmi doream surori şi frați. Tata m-a mulțumit şi s-a recăsătorit şi aşa am căpătat o soră vitregă, care îmi fura hainele şi prietenii, apoi un frate vitreg care îmi fura banii de pensie.

– Şi ce legătură au toate astea cu noi?

– Au legătură! Îşi ridică mîinile cu un gest rugător, apoi le lăsă în jos înfrîntă. Încerc să-ţi explic că te doresc, dar că nu te voi lăsa să mă faci să sufăr încă o dată.

– Nu te voi face să suferi.

– Oh, ba da! zise ea abţinîndu-se să nu plîngă. Nu vrei, dar o vei face. Ai şi făcut-o. Cînd am plecat de la tine atunci, tu te-ai dus imediat la Palm Springs cu una dintre partenerele tale de pat. Ştii ce făceam eu cît timp tu erai acolo?

Nick îşi băgă mîinile în buzunare şi aşteptă defensiv.

– Nu ştiu, ce făceai?

– Eu, începu Lauren pe un ton la limita isteriei, rîzînd convulsiv, stăteam lipită de telefon aşteptînd să mă suni şi îţi tricotam un pulover care se potrivea cu culoarea ochilor tăi. Îl privi implorîndu-l din privire să o înţeleagă. Dacă vom avea o legătură, tu nu te vei implica sentimental, dar eu da. Nu pot să-mi detaşez sentimentele de trup, să sar în pat şi să mă distrez, apoi să uit totul. Aş dori să ţii la mine fiindcă eu aş ţine. Aş fi geloasă dacă aş bănui că eşti cu altă femeie. Iar dacă aş şti că eşti, m-aş simţi rănită şi mînioasă.

Dacă în acel moment Nick ar fi încercat să rîdă de ea sau să o convingă că nu avea dreptate, Lauren ar fi izbucnit în plîns.

Nick nu făcu nici una nici alta, iar ea deveni mai puternică. Reuşi chiar să zîmbească trist.

– Dacă am avea o legătură, cînd se va termina, tu vei dori să rămînem prieteni, nu-i aşa?

Aşa te-ai aştepta să meargă lucrurile?

– Natural.

– Atunci, de vreme ce „legătura“ noastră a luat sfîrşit, acum putem rămîne prieteni? Îi tremura vocea, aşa că adăugă: Eu... mi-ar plăcea să cred că-mi eşti prieten.

Nick încuviință, dar nu spuse nimic. Stătea şi o privea enigmatic.

După aceea, Lauren, îndreptîndu-se spre maşină, se felicita pentru maturitatea cu care se descurcase în acele momente.

Fusese sinceră şi directă; rezistase tentației şi-şi respectase principiile. Făcuse ce „trebuia“ şi acum se simțea mai puternică.

Îşi împreună mîinile pe volan şi izbucni în lacrimi.

Capitolul 14

Lauren îşi petrecu restul săptămînii lucrînd intens la birou. Acasă se gîndea cînd la Nick, cînd la situaţia financiară a tatălui ei. De la spital i se cerea o jumătate din plată pe loc.

Singurul lucru pe care-l putea vinde era pianul mamei sale, dar acest gînd îi zdrobea inima. Era şi pianul ei, iar aici, în Michigan, îi ducea lipsa. Ducea lipsa cîntatului la pian, ca atunci cînd făcea asta ca să-şi mai liniştească gîndurile negre şi dezamăgirile trecîndu-şi mîinile peste clapele instrumentului.

Pe de altă parte, tatăl ei nu se însănătoşea, iar dacă ar fi avut nevoie să-l interneze iar în spital, nu putea risca să nu-l primească din cauză că prima factură nu fusese încă achitată.

Vineri seara Susan Brook o opri în biroul de relații cu publicul.

– Săptămîna viitoare, joi, va fi ziua lui Jim, îi spuse ea lui Lauren. La noi e obiceiul să facem un tort pentru şeful nostru. Cu un zîmbet năstruşnic adăugă: Tortul şi prepararea cafelei sînt o scuză grozavă ca să pleci de la birou cu un sfert de oră mai devreme.

– Voi aduce eu tortul, o asigură Lauren. Se uită la ceas, îi spuse la revedere lui Susan şi plecă spre biroul ei. Philip Whithworth o sunase şi o invitase la cină, iar ea nu voia să întîrzie.

În drum spre apartamentul ei, intenționînd să se schimbe, Lauren se hotărî să-i spună lui Philip de afacerea Curtis. Se simțea stînjenită de acest lucru, totuşi.

Înainte de a se amesteca în cariera altcuiva şi în reputația acestuia, trebuia să fie sigură de informații. I se păru că, poate, Philip va considera veştile despre proiectul Rossi ca pe „o informație prețioasă", şi că ar vrea să-i plătească acei zece mii de dolari, dar conştiința ei îi strigă în disperare chiar şi la gîndul acesta.

Se hotărî să scrie la spital şi să plătească trei mii de dolari. Poate că va putea împrumuta nişte bani de la o bancă.

Mai tîrziu, la cină, Philip o întrebă dacă-i plăcea slujba la *Sinco*. Cînd Lauren răspunse că da, el spuse;

– Ai auzit vreun nume din cele despre care ți-am vorbit?

Lauren ezită.

– Nu, nu încă. Philip oftă dezamăgit.

– Cele mai importante contracte pentru care vom participa la licitație au termen la cîteva săptămîni de acum încolo. Pînă la data limită va trebui să știu cine „scurge" informațiile la *Sinco*. Am nevoie de contractele acestea.

Lauren simți imediat o umbră de vinovăție pentru că nu-i spusese de Curtis sau de Rossi. Era tulburată, sfîșiată între loialitatea față de Philip și dorința de a face ceea ce trebuia.

– Ți-am spus eu că Lauren nu ne va putea ajuta, spuse Carter.

Lauren nu știa măcar de ce se amestecase în povestea acesta. Spre apărarea ei zise:

– De fapt, e destul de devreme ca să pot afla ceva. Am fost trimisă să lucrez la un proiect special la etajul optzeci, așa că nu am stat tot timpul la *Sinco* pînă ieri cînd Nick – domnul Sinclair – a plecat în Italia.

Auzul numelui „Nick" trimise un curent electric în toată încăperea, iar toți membrii familiei Whithworth tresăriră vizibil. Carter o privea nerăbdător.

– Lauren, ești fantastică! Cum ai reușit să te bagi să lucrezi cu el? La naiba, ai acces la tot felul de documente confidențiale...

– Nu am reușit nimic, îl întrerupse Lauren. Sînt acolo fiindcă am depus o cerere și pe ea am menționat că vorbesc italiana, iar el avea nevoie de o secretară, temporar, care să vorbească fluent italiana și să lucreze la acest proiect.

– Ce fel de proiect? întrebară Philip și Carter într-un glas.

Lauren o privi stînjenită pe Carol care o studia cu atenție peste marginea paharului.

Apoi îi privi pe cei doi bărbați.

– Philip, cînd am acceptat să lucrez pentru *Sinco* mi-ai promis că nu-mi vei cere decît să-ți spun dacă aud din întîmplare de vreunul dintre acele şase nume. Te rog, nu mă mai întreba despre altceva. Dacă-ți spun, înseamnă că nu sînt cu nimic mai presus decît acea persoană care te spionează pe tine.

– Ai dreptate, sigur, draga mea, fu el de acord.

Dar peste o oră, după ce Lauren plecase, Philip se adresă fiului său:

– Spunea că Sinclair a plecat în Italia ieri. Sună-l pe prietenul acela al tău care este pilot şi află dacă poate să afle planul de zbor. Vreau să ştiu exact unde în Italia s-a dus.

– Crezi că e chiar atît de important?

Philip studie coniacul din pahar.

– Cu siguranță că Lauren crede că e important. Dacă nu i s-ar fi părut aşa, nu ne-ar fi spus fără remuşcări. După o scurtă pauză, adăugă: Dacă putem să-l localizăm, vreau să trimiți o echipă de investigatori acolo să-i ia urma. Am senzația că lucrează la ceva tare.

Lauren privi micul termometru din afara ferestrei dormitorului ei, apoi se echipă cu un pulover de culoarea untului şi o pereche de pantaloni.

În ciuda după-amiezei însorite de duminică, în ciuda apartamentului luxos în care locuia, se simțea singură şi părăsită.

Dacă va merge să caute un cadou pentru Jim, îşi zise ea, va avea măcar o preocupare. Se gîndea ce să-i cumpere, cînd şirul gîndurilor îi fu întrerupt de soneria de la intrare.

Cînd deschise uşa, rămase uluită de silueta înaltă a bărbatului care stătea în prag, ocupînd toată intrarea.

Îmbrăcat într-o cămaşă cu gulerul descheiat, de culoare bej, cu o jachetă arămie atîrnată neglijent pe un umăr, Nick arăta atît de frumos, încît lui Lauren îi venea să strige de încîntare. Se stăpîni şi încercă să pară calmă, doar puţin curioasă.

– Bună. Ce faci aici?

– Să fiu al naibii dacă ştiu, se încruntă el.

Neputînd să-şi ascundă un zîmbet, zise:

– Scuza obişnuită este că erai prin împrejurimi şi te-ai hotărît să-mi faci o vizită.

– Ei, cum de nu mi-a venit mie întîi? surîse Nick ironic. Bine, nu ai de gînd să mă pofteşti înăuntru?

– Nu ştiu, zise ea sinceră. Ar trebui?

Privirea lui Nick o examină de sus în jos, se ridică spre buze, apoi o privi în ochi.

– Eu nu aş face-o dacă aş fi în locul tău.

Emoţionată de privirea lui senzuală Lauren se hotărî să-şi menţină intenţia de a nu se implica personal cu el. Judecînd după felul în care o privea, motivul vizitei lui era foarte personal.

Cu greu se hotărî:

– În acest caz, e mai bine să-ţi urmez sfatul. La revedere, Nick, zise ea voind să închidă uşa. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

El acceptă hotărîrea ei cu o uşoară reverenţă, iar Lauren închise uşa. Se chinui să se desprindă de lîngă uşă, fiindcă îşi simţea picioarele ca plumbul, dar îşi făcu repede un calcul asupra nebuniei de a-l fi lăsat să intre.

Cînd ajunse pe la jumătatea sufrageriei pierdu bătălia interioară. Se răsuci pe călcîie şi fugi spre uşă, o deschise brusc şi se opri chiar în pieptul lui Nick.

El stătea rezemat cu un braţ de-a curmezişul uşii, privindu-i obrajii îmbujoraţi cu un zîmbet triumfător.

– Bună, Lauren. Tocmai treceam prin împrejurimi şi m-am hotărît să-ţi fac o vizită.

– Ce vrei, Nick? oftă ea scrutîndu-l cu privirea.

– Pe tine. Lauren încercă să reînchidă uşa cu hotărîre, dar Nick puse mîna pe uşă. Chiar vrei să plec?

– Ţi-am spus miercuri că nu are nici o importanţă ce vreau. Contează numai ce e bine pentru mine şi...

Nick o întrerupse cu un zîmbet adolescentin.

– Îţi promit că nu-ţi voi purta hainele şi că nu-ţi voi fura nici banii, nici prietenii. Lauren începu să zîmbească involuntar. Iar dacă-mi juri că nu-mi vei mai spune Nick niciodată, promit că nici nu te voi muşca.

Lauren făcu un pas înapoi şi-l lăsă să intre, apoi îi luă jacheta şi i-o puse pe dulap.

Cînd se întoarse, Nick se sprijinea pe uşa de la intrare, cu mîinile încrucişate la piept.

– Dacă stau mai bine şi mă gîndesc, zîmbi el,

cred că retractez ultima parte. Mi-ar plăcea să te muşc.

– Perversule! îl tachină ea, iar inima începu să-i bată atît de tare de nervozitate, încît de-abia îşi dădea seama ce spune.

– Vino aici şi-ţi voi arăta cît de pervers pot fi, o invită el în şoaptă.

Lauren făcu un pas înapoi.

– Cu siguranţă că nu. Vrei cafea sau Cola?

– Oricare.

– Fac nişte cafea.

– Sărută-mă întîi.

Lauren îi aruncă o privire peste umăr, apoi se duse în bucătărie.

Cînd făcea cafeaua îşi dădea perfect seama că el stătea în pragul uşii studiind-o.

– Îţi plătesc destul ca să-ţi permiţi să ţii un asemenea apartament? o întrebă el nonşalant.

– Nu. Aici se pune problema hoţilor, aşa că pentru ca să păzesc casa, locuiesc aici pe gratis. Îl auzi apropiindu-se şi se întoarse grăbită spre masă cu cănile şi farfurioarele în mîini. Ştia că era în spatele ei, aşa că nu avea ce face şi se întoarse cu faţa la el.

– Ţi-a fost dor de mine? întrebă el.

– Tu ce crezi? se trădă ea, îndeajuns, fiindcă el rîse.

– Bine. Cît de mult?

– Eul tău are nevoie de întăriri astăzi? îl ironiză ea.

– Da.

– Zău? De ce?

– Fiindcă am fost răpus de o tînără de douăzeci şi trei de ani şi se pare că nu pot să mi-o scot din minte.

– Păcat, zise Lauren, încercînd fără rezultat să-şi ascundă veselia din glas.

– Nu-i aşa? continuă el. Mi s-a înfipt ca un ghimpe şi m-a fulgerat în călcîi. Are ochi de înger, un corp care mă scoate din minți, vocabularul unei profesoare de engleză şi o limbă ca un bisturiu.

– Cred că ar trebui să-ți mulțumesc.

Brațele lui se ridicară spre ale ei, i se opriră pe umeri, apoi o traseră lîngă el.

– Şi, reluă el, îmi place.

Coborî ostentativ gura spre ea, iar Lauren aştepta paralizată atingerea buzelor lui.

Trecu de buze şi începu să-i miroasă pielea gîtului spre umăr, frecîndu-şi nasul şi gura de zonele cele mai sensibile, apoi urcă spre ureche.

Avînd masa de bucătărie în spate şi pe Nick imoblizînd-o, Lauren nu putea să facă nici o mişcare şi rămase pe loc străbătută de o tornadă de senzații tulburătoare.

O sărutase pe tîmplă, apoi reveni spre buze. La o fracțiune de milimetru distanță se opri şi repetă ordinul de mai devreme;

– Sărută-mă, Lauren.

– Nu, şopti ea tremurînd.

El se înfioră şi începu să o sărute leneş pe celălalt obraz, apoi îi linse lobul urechii, palpînd fiecare tendon şi curbă.

O muşcă uşor, cu buzele de ureche, iar Lauren se mişcă înainte tulburată şi trupurile lor se

lipiră. Un curent parcă îi străbătu pe amîndoi şi tresăriră de senzaţia acestuia.

– Doamne! murmură Nick, iar buzele începură să coboare de pe gît pe umăr.

– Nick, te rog, te... şopti Lauren aproape fără vlagă.

– Te rog ce? şopti el pe gîtul ei. Te rog, salvează-ne pe amîndoi de acest chin?

– Nu!

– Nu? repetă el tandru, ridicîndu-şi capul. Nu vrei să te sărut, să te dezbrac, apoi să fac dragoste cu tine? Ţinea buzele strînse, iar Lauren ardea de pasiunea de a-i simţi gura strivindu-i-o pe a ei. Nick se aplecă şi îşi frecă uşor buzele de ale ei, spre stînga, apoi spre dreapta. te rog, sărută-mă, o imploră el în şoaptă. Visez la sărutările tale din Harbor Springs, la căldura trupului tău în braţele mele...

Cu un geamăt prelung, Lauren se predă, apoi îi mîngîie pieptul musculos cu vîrfurile degetelor. Resimţea fiorii pe care-i trimitea în trupul lui şi foamea cu care-i devora buzele după ce o strînsese aproape de el.

Patima începuse să-i dea tîrcoale cu o furia deosebită, iar Nick o întrebă după ce-şi dezlipi buzele din sărutarea pătimaşă:

– Unde este dormitorul?

Lauren îşi ridică privirea spre ochii lui. Obrajii îi ardeau de pasiune, iar ochii o chemau cu lumina lor verde.

Îşi aminti de ultima dată cînd privise ochii aceia insistenţi şi cînd căzuse pradă dorinţelor lui nepo-

tolite. Amintirile îi treceau prin minte în secvențe scurte: la Harbor Springs făcuse dragoste cu ea, o ținuse în brațe şi o dezmierdase, de parcă nu se putea sătura de trupul ei, apoi o trimisese acasă cu sînge rece.

Spre ruşinea ei, învățase că era perfect capabil să facă dragoste pasional, tandru şi cutremurător cu o femeie, pentru simpla plăcere fizică, fără cea mai mică implicație sentimentală cu aceasta.

Acum o dorea mai mult decît o dorise la Harbor Springs. Lauren ştia prea bine. O simțea. Era pe jumătate convinsă că simțea mai mult pentru ea decît simpla dorință, dar şi atunci, la Harbor Springs, în naivitatea ei, crezuse la fel.

De data aceasta voia să fie sigură. Mîndria nu-i permitea să-l lase să se folosească iarăşi de ea.

– Nick, zise ea cu nervozitate. Cred că ar fi mai bine să ne cunoaştem întîi.

– Dar ne cunoaştem deja, îi aminti el. Intim.

– Voiam să spun... mi-ar plăcea să ne cunoaştem şi mai bine înainte ca să... înainte ca să începem orice.

– Dar am început ceva, Lauren, spuse el pe un ton nerăbdător, iar eu vreau să termin. La fel şi tu.

– Nu – eu... rămase cu cuvintele nerostite, fiindcă mîinile îi dezmierdau deja rotunjimea sînilor, iar cu degetul îi încercuia inelele tari, ca nişte boboci gata să se spargă.

– Simt cît de mult mă doreşti, îi zise. Îşi coborî mîinile peste şoldurile ei şi le strînse lipind-o de el

ca să o facă să simtă bărbăția lui de oțel acum cu care o îmboldea spasmodic. Şi tu simți cît de mult te doresc. Acum, ce altceva mai trebuie să ştim despre noi înşine? Ce mai contează?

– Ce mai contează? se enervă Lauren smulgîndu-se din îmbrățişarea lui. Cum poți să mă întrebi aşa ceva? Ți-am spus că nu pot face față unei legături simple, fără implicații. Ce încerci să faci cu mine?

Nick spuse printre dinți:

– Încerc să te fac să intri o dată în dormitorul acela şi să ne liniştim torentul care s-a stîrnit în amîndoi de cîteva săptămîni. Vreau să fac dragoste cu tine toată ziua pînă ce ne vom simți prea slăbiți ca să ne mişcăm. Sau, dacă-ți place să-ți spun mai pe şleau, vreau să mă...

– Şi pe urmă ce? întrebă Lauren înfierbîntată. Vreau să cunosc regulile, la naiba! Azi facem dragoste, iar mîine nu sîntem decît nişte cunoştințe întîmplătoare, nu-i aşa? Mîine, dacă vei dori, vei face dragoste cu altă femeie, iar mie nu trebuie să-mi pese. Corect? Mîine şi eu pot face dragoste cu un alt bărbat, iar ție nu îți va păsa. Corect?

– Da, fulgeră el.

Lauren primise răspunsul – nu-i păsa de ea mai mult decît îi păsase pînă atunci. Doar o dorea mai mult. Obosită, spuse:

– Cafeaua este gata.

– Eu sînt gata, spuse el cu cruzime.

– Ei bine, eu nu sînt! se înfurie Lauren de-a binelea. Nu sînt pregătită să fiu partenera ta de nebunii într-o duminică după-amiază. Dacă te-ai

plictisit, du-te şi joacă-ți jocurile cu cineva care să accepte o hîrjoneală de o zi în pat cu tine.

– Ce naiba vrei de la mine? întrebă el dintr-o dată.

Vreau să mă iubeşti, se gîndi ea.

– Nu vreau nimic de la tine, spuse Lauren. Pur şi simplu, pleacă, lasă-mă în pace.

Nick o privi cu insolență.

– Înainte de a pleca, vreau să-ți dau un sfat, zise el sec. Maturizează-te!

Lauren se simți de parcă i-ar fi tras o palmă. Înfuriată peste măsură, îi ripostă şi ea:

– Ai perfectă dreptate! Asta va trebui să fac. Începînd chiar de azi mă voi maturiza şi voi începe să fac ce-mi predici tu! Mă voi culca cu oricare bărbat îmi va plăcea. Dar nu cu tine. Eşti mult prea în vîrstă şi prea cinic pentru gustul meu. Acum, pleacă!

Nick scoase o cutiuță din catifea şi i-o trînti pe masa de bucătărie.

– Îți eram dator cu o pereche de cercei, zise, ieşind deja din bucătărie.

Lauren auzi uşa de la intrare trîntindu-se şi cu degetele tremurîndu-i luă cutia, apoi o deschise.

Se aştepta să găsească cerceii mamei sale, dar în locul lor dădu peste o pereche de perle strălucitoare într-o montură atît de delicată încît perlele arătau ca două picături de ploaie, suspendate în aer.

Lauren închise cutia brusc.

Care dintre prietenele lui îi pierduse în pat, se întrebă ea dezgustată.

Sau erau „cadoul" lui din Italia?

Urcă în dormitor să-şi ia poşeta şi un pulover mai călduros.

Voia să-şi scoată ultima oră din minte. Nick Sinclair nu trebuia s-o mai bîntuie. Şi-l va alunga din minte.

Trase un sertar şi privi puloverul verde-argintiu pe care îl tricotase pentru acest... acest ticălos!

Îl scoase din sertar.

Jim avea aproape măsura lui Nick şi s-ar putea să-i placă.

I-l va face cadou, se hotărî, neluînd în seamă pumnalul de durere care îi sfîşie inima.

Capitolul 15

A doua zi dimineața, Lauren intră în birou purtînd un costum din două piese şic, de culoare rubinie şi avînd pe buze un zîmbet luminos. Jim o privi şi zîmbi.

– Lauren, arăți minunat, dar nu trebuia să fii sus?

– Nu mai e nevoie, răspunse ea dîndu-i corespondența. Credea că, deoarece „jocul" lor luase sfîrşit. Nick nu va mai avea nevoie de ea diminețile.

Se înşela. Peste cinci minute, cînd tocmai discutau un raport la care lucra Lauren, sună telefonul de pe biroul lui Jim.

– Este Nick, zise el dîndu-i receptorul. Vocea lui Nick o şfichiui.

– Urcă imediat! Am spus că am nevoie de tine toată ziua şi am vorbit serios. Acum mişcă-te!

Îi închise telefonul, iar Lauren rămase privind receptorul de parcă ar fi muşcat-o. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui Nick. Nimeni nu-i vorbise vreodată astfel.

– Eu... cred că ar trebui să mă duc sus, zise, ridicîndu-se repede.

Jim o privea şi nu-i venea să creadă.

– Mă întreb ce i-a intrat aşa de tare pe sub piele?

– Cred că eu. Lauren văzu surîsul plin de subînţelesuri care începuse să lumineze chipul atrăgător al lui Jim, dar nu avea timp să mediteze acum la asta. Peste cîteva minute bătea la uşa biroului lui Nick, apoi total lipsită de calm, intră. Aşteptă cîteva clipe să o observe, dar, deşi practic zbierase la ea să urce, acum continua să scrie, ignorîndu-i prezenţa.

Ea ridică exasperată din umeri, se apropie de biroul lui şi-i întinse cutiuţa de la bijutier.

– Aceştia nu sînt cerceii mamei mele şi nu-i vreau, se adresă ea profilului său de granit. Aceia ai mamei mele erau mici şi simpli, nu perle. Nu valorau nici o centimă din aceştia; aveau doar valoare sentimentală, care pentru mine nu are preţ. Pentru mine însemnau ceva şi-i vreau înapoi. Poţi să înţelegi asta?

– Pot înţelege perfect, răspunse el glacial fără să se uite la ea. Apăsă pe un buton şi o chemă pe Mary. Oricum, ai tăi s-au pierdut. Fiindcă nu am putut să ţi-i înapoiez ţi-am dăruit ceva care

are valoare sentimentală pentru mine. Aceşti cercei au aparţinut bunicii mele.

Dintr-o dată, Lauren îşi simţi stomacul contractîndu-se şi îi vorbi pe un ton lipsit de orice resentiment.

– Tot nu-i pot accepta.

– Atunci lasă-i aici. Nick dădu uşor din cap către colţul biroului. Lauren puse cutia în acel loc şi plecă în biroul ei temporar. Mary o urmă peste cîteva minute, închise uşa biroului lui Nick şi veni lîngă biroul ei; zîmbindu-i cu amabilitate, îi transmise instrucţiunile pe care le avea de la şeful ei.

– Peste cîteva zile aşteaptă un telefon de la signor Rossi. Vrea să-i stai la dispoziţie ca translator, atunci cînd va suna acesta. Între timp, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta. Dacă mai ai timp, poţi să-ţi aduci de lucru de la Jim.

În următoarele trei zile Lauren văzu anumite părţi ale lui Nick pe care şi le imaginase doar că le are. Bărbatul care o tachina permanent, care o săruta şi care o urmărise neobosit dispăruse. Îi luase locul un om de afaceri puternic şi dinamic, care o trata cu un formalism şi o detaşare evident intimidante. Cînd nu vorbea la telefon sau nu era în şedinţă, îi dicta sau lucra la biroul lui. Dimineaţa venea la lucru înaintea ei şi rămînea acolo după ce ea pleca seara, tîrziu. Fiindu-i secretară auxiliară îşi dădea seama că orice nemulţumire de-a lui i-ar fi fost fatală. Avea sentimentul că îi aştepta doar o cît de mică greşeală, astfel încît să aibă un motiv de a o concedia.

Miercuri, Lauren făcu greşeala de care îi era atîta groază: omise un întreg paragraf dintr-un contract detaliat pe care Nick i-l dictase: În momentul cînd el o chemă la interfon ştia că sosise vremea. Intră în biroul lui şi îi tremurau picioarele, iar mîinile ei erau transpirate. În loc să o înghită de vie, ceea ce se vedea clar că intenționa să facă, el îi arătă greşeala şi-i puse contractul în mînă.

– Refă-l, strigă el, iar de data aceasta să fie corect.

După această întîmplare, Lauren se mai linişti. Dacă Nick nu o concediase pentru acest lucru grav, însemna că nu căuta o scuză ca să scape de ea. Avea nevoie de ea pentru convorbirea cu Rossi, indiferent cît de slabă i-ar fi fost prestația.

– Sînt Vicky Stewart, se prezentă o tînără la ora prînzului în aceeaşi zi.

Lauren îşi ridică ochii şi văzu o tînără brunetă deosebit de şocantă stînd în fața ei.

– Eram în centru şi m-am gîndit să trec pe la Nick – adică domnul Sinclair – să văd dacă e liber la prînz, o informă ea pe Lauren. Nu te deranja, intru singură.

Peste cîteva minute, Vicky ieşea însoțită de Nick şi se îndreptau spre lift. Mîna lui Nick se odihnea pe spatele ei şi zîmbea la orice cuvînt al femeii. Lauren se răsuci cu scaunul spre maşina de scris. Ura înfățişarea lui Vicky, ura privirea posesivă pe care i-o arunca lui Nick; ura rîsul colorat al femeii.

De fapt nu-i plăcea nimic la ea şi ştia foarte bine de ce; Lauren era irevocabil, complet şi fără

speranță îndrăgostită de Nick Sinclair. Adora totul la el, aura de putere şi de autoritate care plutea în jurul lui, încrederea în sine cu care păşea, felul în care privea cînd era dus pe gînduri. Adora felul în care se îmbrăca, eleganța hainelor lui, felul cum răsucea stiloul de aur în mînă cînd vorbea la telefon cu cineva. Era, după cum decisese ea cu disperarea femeii îndrăgostite fără speranță, cel mai puternic, mai provocator şi mai dinamic bărbat din lume. Niciodată nu păruse atît de departe de ea ca acum.

– Nu-ți face multe probleme, draga mea, zise Mary Callahan ridicîndu-se să plece la masă. Au fost multe Vicky Stewart în viața lui pînă acum. Nu rezistă mult.

Această consolare nu făcu decît să înrăutățească starea lui Lauren. Bănuia că Mary nu numai că şia ce se petrecuse între Nick şi ea în trecut, dar că ştia exact şi ce simțea Lauren pentru el acum.

– Nu-mi pasă ce face! spuse ea mînioasă.

– Chiar aşa să fie? răspunse Mary zîmbind, apoi plecă.

Nick nu se întoarse pînă după-amiază, iar Lauren se întreba furioasă în al cui pat fuseseră – al lui sau al lui Vicky. Pînă la ora cînd plecă de la birou era deja frămîntată de gelozie şi atît de plină de autodispreț pentru că iubea un libertin atît de neprincipial, încît începuse să o doară îngrozitor capul. Acasă se plimba fără rost prin apartamentul elegant.

Faptul că se afla aproape de Nick o durea mai

mult cu fiecare zi care trecea. Trebuia să plece de la *Sinco* – nu mai putea suporta apropierea lui şi iubirea pe care i-o purta, iar în acelaşi timp nu mai suporta să-l vadă cu alte femei. Gîndul că o privea ca pe un echipament de birou a cărui prezenţă nu deranja, dar de care avea nevoie să-i stea în preajmă o tortura.

Lauren avu pornirea de a-i trimite pe Nick Sinclair şi pe Philip Whithworth la naiba, de a-şi face bagajele şi de a pleca acasă la părinţi, la prieteni. Sigur că nu putea face asta. Aveau nevoie...

Se opri dintr-o dată şi în minte îi încolţi o idee care ar fi trebuit să i se pară viabilă şi mai înainte. Existau şi alte corporaţii mari în Detroit care aveau nevoie de secretare bune şi care le plăteau corespunzător. Cînd cumpără ingredientele care îi trebuiau pentru tortul lui Jim cumpără şi un ziar. Chiar din această clipă va începe să-şi caute o altă slujbă. Între timp voia să-i telefoneze lui Jonathan Van Slyke cu care studiase anul trecut şi îi va propune să-i cumpere pianul de acasă.

Acesta pusese ochii pe el de cînd îl văzuse. În ciuda durerii surde pe care o simţea la gîndul de a-l vinde, Lauren se consolă şi se linişti pentru prima dată în ultimele săptămîni.

Va căuta un apartament mai mic şi mai ieftin şi se va muta de aici. Pînă atunci îşi va da toată silinţa la *Sinco* – iar dacă va auzi unul dintre numele menţionate de Philip, va uita de el chiar în primul moment. Philip va trebui să se descurce singur. Nu putea şi nu voia să-l trădeze pe Nick.

Capitolul 16

Lauren mergea prin holul din marmură a doua zi dimineață ținînd cu grijă cutia cu tortul lui Jim şi un pachet frumos ambalat cu puloverul cenuşiu.

Se simțea liniştită şi împăcată cu gîndul şi-i zîmbi chiar unui bărbat mai în vîrstă cînd acesta se dădu mai într-o parte în lift ca să-i facă loc.

Liftul se opri la ce-l de-al treisprezecelea etaj şi se deschiseră uşile.

Lauren observă că în hol, în față, era un birou pe care scria pe o plăcuță: *Global Industries – Departamentul Pază şi Siguranță.*

– Scuzați-mă, spuse bărbatul în costum maroniu, aici cobor eu.

Lauren îi făcu loc, iar el se strecură afară din lift.

Lauren îl privi cum se îndreaptă spre biroul de pază.

Principala misiune a departamentului de siguranță era protecția facilităților de fabricație de la *Global Industries,* în special acelea de importanță națională care se ocupau cu cercetări sau cu contracte guvernamentale în desfăşurare.

Totuşi, aici la sediu, departamentul de securitate prelucra în principal lucrările şi documentațiile de teren.

Ca director la Detroit, Jack Collins se cam plictisea, dar sănătatea şubredă şi vîrsta avansată îl forțaseră să se retragă din munca de teren şi să accepte această slujbă de birou.

Asistentul său, un bărbat tînăr, rotofei şi foarte dinamic, pe nume Rudy, stătea cu picioarele sprijinite pe birou cînd Jack intră.

– Ce s-a întîmplat? întrebă tînărul, îndreptîndu-şi repede poziția.

– Probabil că nimic, spuse Jack aruncîndu-şi servieta pe birou şi scoțînd din ea un dosar pe care se afla o etichetă: Raport de investigație – pază/ Lauren E. Danner/ angajat No.98753. Jack nu îl agrea în mod special pe Rudy, dar treaba lui, înainte de a se pensiona, era de a-l pregăti pe acesta. Îi explică fără tragere de inimă: Tocmai am primit raportul de la investigația pe care am făcut-o asupra unei secretare din clădire.

– O secretară? întrebă Rudy dezamăgit. Nu ştiam că se fac verificări ale secretarelor.

– În mod normal nu se fac. În acest caz ea a fost numită să lucreze la un proiect foarte impor-

tant şi ultrasecret, iar computerul automat o trece în altă categorie şi cere o aprobare pentru ea.

– Şi care-i problema?

– Problema este că atunci cînd echipa a fost în Missouri să verifice la fostul ei loc de muncă, li s-a spus că a lucrat numai cu jumătate de normă vreme de cinci ani, timp în care a urmat colegiul. Nu a lucrat tot timpul, aşa cum crede Weatherby de la *Sinco.*

– Deci în cererea de angajare a mințit, nu-i aşa? întrebă Rudy, devenind interesat.

– Da, dar nu despre asta. De fapt, nu a spus că a lucrat permanent. A mințit în privința colegiului spunînd că nu l-ar fi urmat. Echipa de investigatori din Missouri a verificat la universitate şi, nu numai că a absolvit-o, dar şi-a dat şi diploma.

– Atunci de ce ar fi spus că nu a terminat universitatea, dacă a făcut-o?

– Aici îmi pun şi eu problema. Aş fi înțeles să spună că a făcut colegiul, dacă nu l-ar fi făcut într-adevăr. Aş fi presupus că o diplomă de colegiu ar fi putut să o ajute la angajare.

– Ce altceva te mai interesează?

Jack privi fața rotundă a lui Rudy, ochii acestuia curioşi şi ridică din umeri.

– Nimic, minți el. Numai că vreau să verific pentru liniştea mea personală. Trebuie să mă internez în spital la sfîrşitul acesta de săptămînă, pentru nişte analize, dar de luni voi începe să fac investigații.

– Ce-ar fi să mă laşi pe mine să verific cît timp eşti tu în spital?

– Dacă se hotărăsc să mă mai ţină şi pentru alte analize, îţi voi da un telefon ca să-ţi spun ce să faci.

– Este ziua mea, anunţă Jim cînd Lauren intră în biroul lui. În mod normal secretara pregăteşte un tort pentru şeful ei, dar nu credeam că ai avut timp să afli acest obicei. Vocea îi suna destul de jalnic.

Lauren începu să rîdă. Nici nu realizase cît de mult apăsase pe umerii ei povara pe care i-o pusese Philip Whithworth. Dintr-o dată greutatea dispăruse.

– Nu numai că ţi-am pregătit un tort, dar am şi un cadou pentru tine, îl informă ea veselă. E făcut de mîinile mele.

Jim despachetă cadoul şi se bucură ca un copil de pulover.

– Nu trebuia... zîmbi el ridicîndu-l – dar sînt bucuros că l-ai făcut tu.

– Este felul meu de a-ţi spune la mulţi ani şi de a-ţi mulţumi pentru că mă ajuţi cu... unele şi altele, zise ea.

– Apropo de „unele", Mary îmi spunea că Nick este ca un butoi de dinamită, gata să explodeze la prima scînteie. Spune că l-ai pus la punct şi că-l ţii pe jar cu măiestrie. I-ai cîştigat inima femeii, adăugă el în şoaptă.

– Şi mie îmi place de ea, zise Lauren, cu ochi îndureraţi la auzul numelui lui Nick.

Jim aşteptă pînă ce Lauren plecă sus, apoi luă telefonul şi formă patru numere.

– Mary, care e atmosfera la voi în această dimineață?

– Absolut explozivă, chicoti ea.

– Nick va fi la birou, azi după-amiază?

– Da, de ce?

– Fiindcă m-am hotărît să aprind un chibrit lîngă el ca să văd ce se întîmplă.

– Jimmy, nu face asta! zise ea încet şi ascuțit.

– Ne vedem cu puțin timp înainte de cinci, frumoaso, rîse el neluîndu-i în seamă avertismentul.

Cînd Lauren se întoarse de la masa de prînz văzu pe biroul ei, într-o vază, douăzeci de trandafiri roşii, superbi. Scoase bilețelul din plic şi citi cu uimire: „Îți mulțumesc, iubito" după care urma inițiala „J".

Cînd îşi ridică privirea îl văzu pe Nick în pragul uşii, sprijinindu-se de toc.

Postura degajată pe care şi-o alesese nu putea ascunde tresăririle nervoase ale muşchilor mandibulei şi nici privirea de gheață.

– De la un admirator tainic? o întrebă el cu sarcasm.

Era primul comentariu personal pe care îl făcea în ultimele patru zile.

– Nu chiar un admirator tainic, zise ea.

– Cine este?

Lauren se crispă. Nick părea atît de furios, încît se gîndi că nu ar fi fost bine să-i spună de Jim acum.

– Nu ştiu precis.

– Nu ştii precis? o întrebă el. Cîți bărbați cu inițiala „J" cunoşti? Cîți dintre ei cred că valorezi mai mult de o sută de dolari plătiți în trandafiri, ca să-ți spună mulțumesc?

– O sută de dolari? repetă Lauren atît de uluită de sumă, încît nici nu remarcă faptul că Nick deschisese plicul şi citise biletul.

– Cred că ai început să te pricepi, o ironiză el cu cruzime.

Lauren făcea implozie, dar îşi ridică sfidător capul.

– Acum am profesori mai buni!

Cu o privire de gheață care o pătrunse din cap pînă-n picioare. Nick se răsuci şi intră în biroul său. Tot restul zilei nu se mai arătă privirilor ei.

La ora cinci fără cinci, Jim intră în biroul lui Mary îmbrăcat cu puloverul cenuşiu, iar în mîini ținea două farfurioare cu cîte o felie de tort. Puse farfurioarele pe biroul gol al lui Mary şi privi spre uşa lui Nick.

– Unde e Mary? întrebă el.

– A plecat acum o oră, spuse Lauren. M-a rugat să-ți spun că extinctorul cel mai apropiat se află între cele două lifturi – deşi nu am înțeles legătura. Mă întorc imediat. Trebuie să-i duc scrisorile acestea lui Nick.

Tocmai cînd se ridică şi porni spre biroul lui Nick uitîndu-se la scrisori, se întîmplă ceva uluitor care o imobiliză.

– Mi-a fost dor de tine, draga mea, zise Jim, luînd-o repede în brațe.

Peste o clipă îi dădu drumul atît de brusc,

încît făcu un pas înapoi şi se împiedică.

– Nick! zise el. Ia uite ce pulover mi-a făcut cadou Lauren de ziua mea. Ea l-a tricotat. Ţi-am adus şi o felie de tort; tot ea l-a făcut. Parcă ignorînd grimasa înfuriată a lui Nick zîmbi şi adăugă: Trebuie să cobor la mine. I se adresă lui Lauren: Ne vedem mai tîrziu, iubire, apoi ieşi.

În stare de şoc, Lauren îl privea ca o stană de piatră. Încă mai avea privirea în direcţia în care ieşise el cînd Nick o întoarse cu faţa spre el.

– Cătea răzbunătoare, i-ai dat lui puloverul meu! Ce altceva a mai primit care-mi aparţine mie?

– Ce altceva? Lauren repetă pe un ton ascendent. Despre ce vorbeşti?

Nick strînse din pumni.

– Despre trupul tău răpitor, draga mea. Despre el vorbesc.

Uimirea de început a lui Lauren se transformă în înţelegere, apoi în furie.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu asemenea cuvinte, ipocritule! izbucni ea, prea încinsă ca să se teamă de ceva. De cînd te cunosc îmi tot spui că nu există păcat pentru o femeie care-şi satisface dorinţele sexuale cu orice bărbat care-i place, iar acum – practic era înecată de furie – iar acum, cînd crezi că am făcut-o, îmi tot spui tot felul de murdării. Tu, dintre toţi oamenii – tu, candidatul la Olimpiada Statelor Unite pentru dormitoare!

Nick îşi luă mîinile de pe ea, de parcă l-ar fi ars. Cu o voce scăzută, dar periculos de controlată, îi spuse:

– Ieşi afară, Lauren!

După ce ea ieşi, Nick se duse la bar şi îşi turnă un coniac mare, iar furia şi angoasa se zvîrcoleau în interiorul lui ca nişte şerpi.

Lauren avea un iubit. Nu mai era o naivă cu ochi sclipitori care credea că oamenii trebuie să se iubească înainte de a face dragoste.

Corpul acela frumos mai fusese explorat şi de alţii. În mintea lui se adunară imagini chinuitoare cu Lauren dezbrăcată, în braţele lui Jim.

Dădu peste cap paharul, apoi îşi mai turnă unul ca să şteargă durerea şi imaginile. Luă paharul şi se aşeză pe canapea, apoi îşi puse picioarele pe măsuţă. Lichiorul începu să-şi facă efectul magic, iar mînia se mai domoli. În locul ei nu rămase decît un pustiu dureros.

– Ce te-a apucat? îl întrebă Lauren pe Jim a doua zi de dimineaţă. .

El zîmbi.

– Spune-i un impuls necontrolabil.

– Eu i-aş spune nebunie, îl corectă ea. Nici nu-ţi poţi imagina cît de furios a fost. Mi-a spus în toate felurile! Cred că e nebun.

– Este. Jim fu de acord satisfăcut. E nebun după tine. Şi Mary este de aceeaşi părere.

Lauren îşi dădu ochii peste cap.

– Cu toţii sînteţi nebuni. Eu trebuie să lucrez cu el. Cum o să reuşesc?

– Cu foarte mare prudenţă, chicoti Jim.

După o oră Lauren înţelese perfect ce-i spusese Jim, iar în zilele următoare începu să aibă

senzația că merge pe sîrmă. Nick lucra într-un ritm demonic care îi silea pe toți, de la directorii executivi, pînă la curieri, să se grăbească pentru a reuşi să țină pasul cu el, dar mai ales, să evite ciocnirile cu el.

Dacă era mulțumit de eforturile cuiva era amabil, dar, dacă nu era – şi de obicei aceasta era situația – îl privea pe cel în cauză cu o sălbăticie care-i îngheța sîngele în vene lui Lauren. Cu o imparțialitate democratică îşi manifesta nemulțumirea de la telefoniste şi pînă la vicepreşedinți, sfidîndu-i cu un sarcasm caustic care-i făcea pe vicepreşedinți să transpire, iar pe telefoniste să plîngă.

Directori executivi intrau veseli în biroul lui, iar peste numai cîteva minute se strecurau afară schimbînd priviri care îi avertizau pe acei care trebuiau să intre, strîngînd la piept dosarele şi documentațiile sau rapoartele de pe computere.

Pînă miercuri, a doua săptămînă, atmosfera de la etajul al optzecilea devenise tensionată, creînd o panică ale cărei tentacule se întindeau de la departament la departament, de la etaj la etaj. Nimeni nu mai rîdea în lifturi şi nici nu mai stătea de vorbă lîngă copiatoare.

Numai Mary Callahan părea senină şi nepăsătoare față de tensiunea tot mai presantă. De fapt, lui Lauren i se părea că fiecare oră care trecea cu toată avalanşa de nervozitate îi dădea puteri noi, În vreme ce Mary scăpase de tăişul limbii ascuțite a lui Nick, Lauren nu reuşise.

Față de Mary, Nick era întotdeauna politicos,

iar cu Vicky Stewart care îl suna de cel puțin trei ori pe zi era fermecător. Indiferent cît de ocupat ar fi fost, avea mereu timp pentru Vicky.

Cînd îi telefona aceasta, ridica receptorul şi se aşeza comod în fotoliu. De la biroul ei Lauren vedea cu ce ton scăzut şi senzual îi vorbea, iar vocea îi vibra pasional. I se frîngea inima cînd îl auzea.

În acea miercuri seara Nick trebuia să plece la Chicago, iar Lauren abia aştepta să-l vadă plecat. După atîtea zile de tensiune, după ce fusese tratată de parcă numai apariția ei îl irita, simțea că se prăbuşeşte şi încerca să-şi stăpînească lacrimile şi firea doar printr-un extraordinar control al voinței.

La ora patru, cu două ore înainte de plecare, Nick o chemă pe Lauren în sala de conferințe ca să o ajute pe Mary să ia notițe în timpul unei şedințe cu personalul din compartimentul financiar. Şedința era în plen, iar atenția lui Lauren era sfîşiată între carnețelul de notițe şi stiloul cu care stenografia, cînd vocea lui Nick tună în încăpere:

– Anderson! urlă el dezlănțuit. Dacă nu poți să-ți distragi atenția de pe bustul domnişoarei Danner, noi ceilalți nu vom reuşi să ducem la bun sfîrşit această şedință. Lauren roşi imediat, dar Anderson, care era ceva mai în vîrstă, deveni atît de congestionat, încît s-ar fi putut spune că suferise un atac de inimă.

De îndată ce ultimul membru al departamentului ieşi din sală, Lauren ignoră privirea lui Mary care o avertiza, şi se întoarse furioasă către Nick.

– Sper că eşti mulţumit! zise ea furioasă. Nu numai că m-ai umilit, dar erai cît pe ce să-l faci pe bietul om să sufere un atac de inimă. Ce ai de gînd să faci pentru un bis?

– Să concediez prima femeie care deschide gura, dădu Nick replica scurt. Trecu pe lîngă ea şi ieşi din sală.

Revoltată peste măsură, Lauren porni în spatele lui, dar Mary o opri.

– Nu te pune cu el, zise privind în urma lui Nick cu un zîmbet angelic. Privea de parcă tocmai ar fi asistat la un miracol. În starea lui de acum te-ar concedia şi ar regreta apoi tot restul vieţii lui. Văzînd că Lauren ezită, adăugă: Pînă vineri seara nu vine de la Chicago, aşa că avem două zile de recuperare. Mîine va trebui să ieşim undeva la prînz, poate la Tony. O meritäm.

Fără vitalitatea electrizantă a lui Nick, biroul directorului executiv părea foarte pustiu în dimineaţa următoare.

Lauren îşi spuse că era o pace binecuvîntată şi îi plăcea, dar ştia că se minte pe sine.

La prînz plecă însoţită de Mary la Tony unde făcuse dinainte rezervarea. Şeful de sală, îmbrăcat ca de obicei cu costumul negru, formal, se găsea la intrare, dar Tony le zări şi veni în întîmpinarea lor. Lauren se dădu un pas înapoi de surprindere.

Tony sări să o strîngă în braţe pe Mary, aproape dărîmînd-o.

– Îmi plăcea mai mult cînd lucrai pentru tatăl

lui Nick şi pentru bunicul lui în garajul din spate, zise el. În vremurile vechi măcar reuşeam să vă văd mai des pe tine şi pe Nick. Se întoarse spre Lauren zîmbind călduros. Deci, micuța mea Laurie, acum că îi cunoşti pe Nick şi pe Mary şi pe mine, ai devenit a familiei. Le conduse la masa lor, apoi zîmbind către Lauren. Ricco va avea grijă de voi. Ricco zice că eşti frumoasă; roşeşte cînd aude numele tău.

Ricco luă comanda şi roşi cînd aşeză un pahar de vin în fața lui Lauren. Mary făcu cu ochiul, iar cînd acesta plecă se uită în ochii lui Lauren şi spuse entuziasmată:

– Ai vrea să discutăm despre Nick?

Lauren se înecă fiindcă tocmai bea vin.

– Te rog, hai să nu stricăm o masă plăcută. Deja ştiu mai multe decît este nevoie despre el.

– Ca, de exemplu? insistă Mary cu candoare.

– Ştiu că este un tiran egoist, arogant, năbădăios şi dictatorial!

– Iar tu îl iubeşti. Nu era o întrebare, ci o constatare.

– Da, spuse Lauren înfuriată.

Mary se străduia să-şi ascundă amuzamentul pentru tonul lui Lauren.

– Eram sigură de asta. Cred că şi el te iubeşte.

Încercînd să-şi stăpînească speranțele deşarte care-i chinuiau inima, Lauren îşi întoarse capul către vitraliul de la fereastră.

– Ce te face să crezi asta?

– Ca să încep, nu te tratează ca pe femeile pe care le-a avut la viața lui.

– Ştiu. Cu ele se poartă frumos, zise Lauren cu amărăciune.

– Exact! o aprobă Mary. Mereu îşi tratează femeile cu o atitudine de indulgenţă şi de amuzament... şi cu o indiferenţă tolerantă. Cît timp durează o legătură este atent şi fermecător. Cînd o femeie începe să-l plictisească şi-o scoate din viaţă curtenitor, dar hotărît. După cunoştinţele mele nu numai o dată femeile au trezit ceva mai mult decît afecţiune sau dorinţă. Le-am văzut încercînd în cele mai inventive moduri să-l facă gelos şi cu toate acestea nu a reacţionat în alt fel decît cu amuzament sau cu exasperare din cînd în cînd. Şi aici revenim la tine. Lauren roşi cînd se văzu categorisită printre celelalte femei cu care se culcase Nick, dar ştia că era inutil să nege ceva. Tu, continuă Mary, ai trezit mînia pură în el. Era furios atît pe tine, cît şi pe sine. Totuşi nu te alungă din viaţa lui nici măcar nu te trimite jos. Nu ţi se pare ciudat că nu te lasă să lucrezi pentru Jim şi te cheamă sus ca să faci pe translatoarea cînd sună Rossi?

– Cred că mă ţine la el din răzbunare, zise ea tristă.

– Da, poate că şi de asta. Poate că vrea să se răzbune pe tine pentru ceea ce-l faci să simtă. Poate că vrea să-ţi găsească vreun defect ca să nu mai simtă acelaşi lucru ca pînă acum. Nu ştiu. Nick este un bărbat complicat... Jim, Ericka şi cu mine îi sîntem foarte apropiaţi, totuşi ne ţine pe toţi trei la o mică distanţă. Există o parte din el pe care nu trebuie să o împartă cu ceilalţi, nici măcar

cu noi... De ce mă privești atît de straniu? se întrerupse Mary şi o întrebă.

Lauren oftă.

– Dacă faci pe peţitoarea şi eu cred că încerci, nu ai găsit femeia potrivită. Ar trebui să vorbeşti cu Ericka, nu cu mine.

– Nu fi prostuță.

– Ai văzut articolul de ziar despre petrecerea de la Harbor Springs de acum cîteva săptămîni? întrebă Lauren şi privi stînjenită în altă parte. Eu am fost la Harbor Springs cu Nick şi m-a trimis acasă fiindcă venea Ericka. O numea„ o cunoştință cu care face afaceri".

– Dar asta este! spuse Mary întinzîndu-se peste masă şi strîngînd-o uşor de mînă. Sînt prieteni apropiați şi cunoştințe în lumea afacerilor – atîta tot. Nick este în consiliul director la firma tatălui ei, iar acesta este în consiliul firmei noastre. Ericka cumpăra de la Nick casa de la Cove. I-a plăcut dintotdeauna şi probabil că se ducea acolo să încheie afacerea.

Lauren simți că-i tresaltă inima de fericire şi de uşurare, deşi mintea o avertiza că situația ei cu Nick era tot disperată. Măcar bine că nu o dusese în patul prietenei lui, în casa acesteia! Aşteptă pînă ce Ricco le servi mîncarea, apoi întrebă:

– De cît timp îl cunoşti pe Nick?

– Dintotdeauna, zise Mary. Lucram pentru tatăl şi bunicul lui şi eram contabilă; aveam douăzeci şi patru de ani. Nick avea patru ani. Tatăl lui a murit la şase luni după aceea.

– Cum era cînd avea patru ani?

Lauren era nerăbdătoare să afle tot ce se putea despre bărbatul acesta puternic şi enigmatic care-i răpise inima şi părea că acum nu o mai vrea. Mary surîse amintindu-şi.

– Pe atunci îi spuneam Nicky. Era cel mai încîntător drăcuşor brunet pe care-l văzusem vreodată – mîndru ca tatăl său şi încăpăţînat de multe ori. Era ţanţoş, vesel şi deştept – exact genul de băiat de care ar fi mîndră orice mamă. Numai că a lui nu era mîndră de el, adăugă ea mîhnită.

– Ce a fost cu mama lui? insistă Lauren amintindu-şi cît de mult evitase Nick să vorbească despre ea la Harbor Springs. Nu mi-a spus multe despre ea.

– Sînt uimită că a pomenit de ea. Niciodată nu vorbeşte de ea. Ochii lui Mary se îngustară cînd îşi aminti de trecut. Era o femeie extraodinar de frumoasă, bogată, răsfăţată, cocoloşită şi cu multe toane. Era ca un glob pentru pomul de Crăciun – frumoasă pe dinafară, dar fragilă şi goală în interior. Nick o adora cu toate defectele ei. Exact după moartea tatălui lui Nick a plecat lăsîndu-l pe el cu bunicii. La patru luni după cea a părăsit casa, el privea pe fereastră şi o aştepta să revină. Înţelegea că tatăl lui murise şi că nu se va mai întoarce la el, dar refuza să creadă că mama lui îl părăsise. Nu a întrebat niciodată de ea, o aştepta doar. Eu credeam şi m-am înşelat, că bunicii nu o lăsau să vină şi îi condamnam, pe nedrept, cum s-a dovedit pînă la urmă. Apoi, într-o zi, cam cu două săptămîni înainte de Crăciun, Nick nu a mai stat să aştepte la fereastră şi a devenit ca o sfîrleză,

punîndu-se pe treabă. Pînă în acea zi trecuse aproape un an de la moartea tatălui său. Mama lui s-a recăsătorit şi a avut un băiat, deşi nimeni nu a ştiut de acel copil. Oricum, Nick s-a transformat într-un rezervor de energie; făcea aproape orice fel de muncă dacă pentru ea cîştiga bani. Economisea tot, iar cu două săptămîni înainte de vacanță m-a rugat să merg cu el să cumpere „un cadou extraspecial". Credeam că vrea să ia ceva pentru bunica lui, fiindcă m-a tîrît după el prin zeci de magazine căutînd ceva care „să fie perfect pentru o doamnă". De-abia după-amiază tîrziu am aflat că voia să cumpere un cadou de Crăciun pentru mama lui.

La un raion cu marfă la preț redus dintr-un magazin universal din centru, Nick a găsit în sfîrşit „cadoul său extraspecial" – o cutiuță pentru medicamente, smălțuită, care costa o sumă infimă din prețul ei obişnuit. Nicky era foarte încîntat, iar entuziasmul lui contagios. În cinci minute l-a vrăjit pe vînzător şi l-a rugat să o împacheteze în ambalaj special, pentru cadouri, iar pe mine m-a convins să-l duc acasă la mama lui ca să-i dea cadoul personal.

Mary se uită la Lauren şi aproape că-i dăduseră lacrimile. A... a vrut să o mituiască pe maică-sa ca să se întoarcă acasă, numai că eu nu mi-am dat seama. Mary înghiți în sec, apoi continuă: Am luat autobuzul împreună cu Nicky spre Grosse Pointe, iar el era atît de nervos, încît de-abia putea să stea pe loc. Mă tot întreba dacă avea părul şi hainele în ordine. „Arăt bine, Mary?" mă întreba

el de zeci de ori. Am găsit uşor casa mamei lui – era o proprietate ca un palalt frumos decorat pentru sărbători. Am sunat la uşă, dar Nicky m-a oprit. L-am privit şi pot spune că niciodată în viaţa mea nu am văzut un copil atît de disperat: „Mary, spunea el, eşti sigură că arăt destul de bine pentru ea?" Mary se întoarse cu faţa spre ferestrele restaurantului şi vocea începu să-i tremure. Părea atît de vulnerabil şi arăta atît de frumuşel.

Sincer, credeam că dacă-l va vedea maică-sa îşi va da seama că are nevoie de ea şi că-l va vizita măcar din cînd în cînd. Mă rog, majordomul ne-a poftit înăuntru, apoi ne-a condus într-o superbă sufragerie în care bradul de Crăciun fusese atît de frumos împodobit, ca acelea din magazinele universale. Nicky nici nu se uita la el. Nu vedea decît o bicicletă lucioasă şi roşie cu un ghidon mare, care se afla sub brad şi se lumină la faţă. „Ştiam că nu m-a uitat. A aşteptat doar să vin eu la ea". A pus mîna pe bicicletă, iar menajera care ştergea praful aproape că i-a tras una. I-a spus că bicicleta era pentru băieţel. Nicky şi-a tras mîna de parcă l-ar fi ars.

Cînd mama lui a coborît în sfîrşit în sufragerie, primele ei cuvinte adresate fiului ei au fost: „Ce doreşti, Nicholas?" Nicky i-a dat cadoul şi i-a explicat că îl alesese special pentru ea. Cînd ea a pornit spre brad să-l pună lîngă celelalte cadouri el a insistat să-l deschidă atunci...

Mary se opri din povestit şi se şterse de lacrimi. Mama lui a deschis cadoul, s-a uitat la cutiuţa în miniatură şi a spus: „Eu nu iau pastile,

Nicholas – ştii foarte bine.“ Apoi i-a dat cameristei cutia şi a zis: „Oricum, domnişoara Edwards ia pastile. Sînt sigură că o va folosi la ceva.“ Nicky se uita cum cadoul lui dispare în buzunarul cameristei, apoi a spus: „Crăciun fericit, domnişoară Edwards.“ Se uita la mama lui şi i-a zis: „Acum Mary şi cu mine trebuie să plecăm.“

Pînă ce am ajuns în staţia de autobuz nu a mai scos un cuvînt. Pe drum eu îmi reţineam lacrimile, dar faţa lui Nicky era... inexpresivă. La staţie s-a întors spre mine şi mi-a dat drumul la mînă. Cu o voce subţire, dar gravă, mi-a spus: „Nu mai am nevoie de ea, Mary, acum sînt mare. Nu mai am nevoie de nimeni.“ Vocea lui Mary se voalase. Era ultima oară cînd m-a lăsat să-l ţin de mînă.

După o clipă de tăcere dureroasă, Mary continuă: Din acea zi înainte, după toate cunoştinţele mele, Nick nu a mai făcut vreun cadou nici unei femei – alteia decît bunicii lui şi mie.

După cele auzite de Ericka de la prietenele lui, Nick este extrem de generos cu banii lui, dar nu le face cadouri, indiferent de ocazie. Le dă bani şi le spune să-şi aleagă ce le place: nu-i pasă dacă sînt blănuri sau bijuterii sau altceva. Oricum nu alege el cadourile.

Lauren îşi aminti de frumoşii cercei pe care i-i dăruise ei şi de felul sfidător în care ea îl refuzase. Inima i se opri în loc.

– De ce vrea mama lui să uite de existenţa lui, ca şi cînd nici nu ar exista pentru ea?

– Nu pot să ghicesc. Aparţine uneia din cele

mai cunoscute familii din Grosse Pointe. Era la vremea ei o frumusețe, regina balurilor pentru domnişoare. Pentru oameni ca ea legăturile de sînge sînt totul. Oamenii de familie au bani aşa că starea lor socială se bazează pe prestigiul legăturilor de familie. Cînd s-a măritat cu tatăl lui Nick a devenit o persoană străină clasei din care făcea parte. Acum situația s-a schimbat, banii sînt prestigiul în sine. Nick se mişcă în cercurile celor cu bani, ca ea, dar îi eclipsează şi pe ea şi pe soțul ei. Desigur, faptul că este şi frumos, pe lîngă bogăția imensă pe care o posedă, nu-l prejudiciază cu nimic. În orice caz, Nick era pentru ea o amintire vie a decăderii ei din societatea înaltă. Nu-l voia în preajma ei, iar tatăl lui vitreg nici atît. Ar trebui să o cunoşti ca să-i înțelegi răceala şi răutatea. Singura persoană care contează pentru ea, în afară de ea însăşi, este fratele vitreg al lui Nick – pe el îl adoră.

– Cred că e dureros pentru Nick să o vadă.

– Nu cred. În ziua cînd i-a dat cadoul de la el cameristei, iubirea lui pentru ea a murit. A ucis-o în inima lui cu grijă şi ireversibil. Avea numai cinci ani, dar avea tăria şi hotărîrea care l-au ajutat să o facă, chiar şi atunci.

Lauren simți pornirea de a o strînge de gît pe mama lui Nick şi de a-l găsi ca să-l copleşească cu iubirea ei, chiar dacă el nu ar fi vrut.

Tocmai atunci Tony apăru la masa lor şi-i dădu lui Mary o bucățică de hîrtie cu un nume pe ea.

– Te-a sunat un domn cu acest nume. Spune că are nevoie de nişte documente care sînt în-

cuiate în biroul tău. Mary privi bilețelul.

– Cred că trebuie să mă întorc. Laurem tu rămîi şi termină de mîncat.

– De ce nu ați mîncat pastele? se încruntă Tony către ele. Nu v- au plăcut?

– Nu e vorba de asta, Tony, zise Mary aşezînd şervetul pe masă şi luîndu-şi poşeta. Îi povesteam lui Lauren despre Carol Whithworth şi ni s-a tăiat pofta de mîncare.

Numele răsună în urechile lui Lauren şi îi explodă în creier. Un strigăt mut de negare îi tăie respirația cînd încercă să vorbească.

– Laurie? o strînse Tony de umăr îngrijorat, iar ea se uita parcă paralizată spre Mary care ieşea.

– Cine? şopti ea imperceptibil. Despre cine vorbea Mary?

– Despre Carol Whithworth. Mama lui Nick.

Lauren îşi ridică privirea albastră spre el.

– Oh, Doamne, respiră ea gîfîit. Oh, Doamne, nu!

Lauren luă taxiul pînă la firmă. Şocul se mai atenuase, iar în locul lui rămăsese o durere surdă. Merse prin holul de marmură şi ajunse la biroul recepției unde rugă să dea un telefon.

– Mary? zise ea cînd i se răspunse. Nu mă simt prea bine, mă duc acasă.

Învăluită în halatul de casă, seara, stătea şi privea la focul din căminul imens din sufragerie. Se înveli cu puloverul pe care îl tricotase anul trecut, încercînd să se ascundă de frigul care o îngheța în interior.

Îi dădea fiori de fiecare dată cînd îşi amintea despre ultima ei vizită la familia Whithworth: Carol Whithworth stînd în capul mesei şi prezidînd complotul care se punea la cale împotriva propriului ei fiu. Fiul ei! Frumosul, minunatul, dragul ei fiu! Of, Doamne, cum putea să-i facă aşa ceva!

Lauren tremura de furie neputincioasă şi strîngea cu degetele încleştate lîna moale a puloverului ca şi cînd ar fi vrut să sfîşie chipul imperial al lui Carol. Chipul acela neridat, arogant şi drăguţ.

Dacă se punea problema de spionaj, Lauren era sigură că Philip îl făcea şi nu Nick. Dacă ar fi fost Nick, dacă într-adevăr plătea pe cineva ca să obţină informaţii de la licitaţiile firmei *Whithworth Enterprises*, nici nu putea să-l condamne. Dacă ar fi stat în puterea ei în acel moment, ar fi ajutat la ruinarea companiei lui Philip chiar sub ochii lui Nick.

Poate că Nick o iubea; Mary era de părere că da. Lauren nu avea cum să ştie. În momentul cînd ar fi aflat că ea este înrudită cu familia Whithworth, aceasta era posibil să ucidă orice sentiment ar fi avut pentru ea, la fel cum făcuse cu acela pe care îl avusese pentru mama lui. Ar fi căutat să afle de ce făcuse cerere de angajare la *Sinco* şi nu ar fi crezut niciodată că era o pură coincidenţă, chiar dacă ea l-ar fi minţit.

Lauren aruncă o privire plină de amărăciune şi urcă în cuibul îmbrăcat în mătăsuri unde se ascundea. Trăise exact ca amanta lui Whithworth. Dar trebuia să se termine.

Dacă va fi nevoie, îşi va lua două slujbe, va da

şi lecţii de pian numai ca să recupereze diferenţa de salariu. Nu mai putea rămîne în Detroit. Ar fi înnebunit să-i vadă imaginea lui Nick oriunde se ducea, întrebîndu-se dacă el se gîndea vreodată la ea.

– Te simţi mai bine? o întrebă Jim a doua zi de dimineaţă. Mary spunea că aţi vorbit despre Carol Whithworth, iar ţie ţi-a venit rău. Lauren era palidă şi îi întinse o foaie de hîrtie pe care tocmai o scosese din maşina de scris. Jim o despături şi citi cele patru rînduri. Demisionezei din motive personale. Ce naiba vrei să spui? Ce motive personale?

– Philip Whithworth este rudă îndepărtată cu mine. Nu am ştiut pînă ieri că mama lui Nick este Carol Whithworth.

Şocat, Jim se ridică de pe scaun. O privea furios şi tulburat şi îi spuse:

– De ce-mi spui mie asta?

– Pentru că m-ai întrebat de ce demisionez.

O privi calm, dar trăsăturile feţei trădau tensiunea interioară.

– Deci eşti rudă cu al doilea soţ al mamei lui, zise el. Şi ce-i cu asta?

Lauren nu se aşteptase la proteste. Obosită se cufundă într-un fotoliu.

– Jim, cînd îţi va trece prin cap că, fiind rudă cu Philip Whithworth, aş putea să vă spionez pe voi pentru el?

Ochii lui Jim deveniseră sticloşi.

– Şi eşti, Lauren?

– Nu.

– Te-a rugat Whithworth asta?

– Da.

– Şi tu ai acceptat? întrebă el brusc.

Lauren nu ştia că un om se poate simți atît de penibil vreodată.

– M-am gîndit la asta, dar pînă să vin la interviu aici m-am hotărît că nu aş putea. Nu mă aşteptam să fiu angajată şi oricum nu aş fi putut să... Pe scurt, îi spuse lui Jim cum se cunoscuse cu Nick în acea seară. A doua zi am venit la interviu şi tu m-ai angajat. Se ghemui şi îşi acoperi ochii cu mîinile. Voiam să fiu aproape de Nick. Ştiam că lucrează în această clădire şi am acceptat oferta ta. Dar nu i-am dat nici o informație lui Philip.

– Nu-mi vine să cred, zise Jim stupefiat, frecîndu-se pe frunte de parcă îl durea capul îngrozitor. Tăcerea din încăpere ticăia ca acele ceasornicului. Lauren era prea supărată ca să-i mai pese de ceva. Stătea acolo aşteptînd ca el să pronunțe sentința. Nu contează, zise el pînă la urmă, nu demisionezi. Nu te voi lăsa eu.

Lauren răbufni.

– Ce tot spui? Nu-ți pasă că aş putea să-i spun lui Philip tot ce ştiu?

– Nu o să faci asta.

– Cum poți fi atît de sigur? îl provocă ea.

– Din bun-simț. Dacă aveai de gînd să ne spionezi, nu veneai acum să demisionezi şi să-mi spui că eşti rudă cu Whithworth. În plus, eşti îndrăgostită de Nick şi cred că şi el te iubeşte.

– Eu nu cred, spuse Lauren cu demnitate. Şi chiar dacă ar fi, în clipa cînd va descoperi cu cine mă înrudesc, nu va mai dori să aibă de-a face cu mine. Va insista să ştie de ce am vrut să lucrez la Sinco şi nu va crede niciodată că a fost o simplă coincidenţă, chiar dacă aş putea să-l mint, ceea ce nu sînt în stare...

– Lauren, o femeie poate mărturisi orice unui bărbat dacă găseşte momentul potrivit să o facă. Aşteaptă să revină Nick şi atunci...

Cînd văzu că Lauren refuză dînd cu hotărîre din cap o ameninţă:

– Dacă-ţi dai demisia fără preaviz, nu-ţi voi da referinţe bune.

– Nici nu-ţi cer aşa ceva.

Jim o privi cum iese din biroul lui.

Cîteva minute rămase liniştit, cu sprîncenele împreunate, gînditor. Apoi luă telefonul.

– Domnule Sinclair. Secretara se aplecă peste umărul lui Nick şi, pe un ton scăzut, încercă să nu tulbure şedinţa cu industriaşi americani, aşezaţi în jurul mesei de conferinţe, care discutau un acord internaţional de comerţ. Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar un domn James Williams doreşte să vorbească la telefon cu dumneavoastră.

Nick dădu din cap şi se ridică, iar pe chip nu i se citea alarma care îl cuprinse cînd află de această întrerupere urgentă. Nu-şi putea imagina ce dezastru se întîmplase că nu era sunat de Mary, ci de Jim. Secretara îl conduse într-o sală sepa-

rată, iar Nick smulse telefonul.

– Jim, ce s-a întîmplat?

– Nimic, aveam doar nevoie de sfatul tău.

– Sfat? repetă Nick enervat. Sînt într-o şedinţă internaţională şi...

– Ştiu, aşa că voi fi scurt. Noul director de vînzări pe care l-am angajat va veni peste trei săptămîni, pe 15 noiembrie.

Nick fumega de furie.

– Şi ce dacă? răbufni el.

– Păi, te-am sunat fiindcă voiam să ştiu dacă este în regulă că vine de-abia în noiembrie, dar dacă vrei să înceapă în ianuarie, cum am discutat iniţial. Eu...

– Nu-mi vine să cred! îl întrerupse Nick furios. Nu-mi pasă cînd începe, şi tu ştii. 15 noiembrie este foarte bine. Altceva?

– Cam atît, răspunse Jim imperturbabil. Cum e la Chicago?

– Bate vîntul! fulgeră Nick. Ajută-mă, te rog, dacă m-ai scos din şedinţă numai ca să mă întrebi...

– Bine, scuză-mă. Te las imediat. Oh, apropo, Lauren şi-a dat demisia azi-dimineaţă. Vestea îl lovi pe Nick cu tăria unei palme peste obraz.

– Vorbesc eu cu ea luni cînd mă întorc.

– Nu vei mai putea... demisia şi-a dat-o cu ziua de azi. Cred că vrea să plece mîine în Missouri.

– Cred că ţi-ai ieşit din mînă, rîse Nick sarcastic, de obicei se îndrăgostesc de tine şi trebuie să le transferi la alte departamente ca să ţi le iei de pe cap. Lauren te-a scutit de efort.

– Nu pe mine mă iubeşte.

– Asta e problema ta, nu a mea.

– Pe dracu' nu-i a ta! Vrei să te joci în pat cu ea, iar cînd te refuză o pui la treabă pînă la epuizare. Este îndrăgostită de tine, iar tu o pui să primească mesajele de la alte femei, o faci să...

– Lauren nu dă doi bani pe mine! mîrîi Nick furios. Oricum, nu am timp să discut cu tine despre ea.

Trînti receptorul şi reintră în sala de conferinţe. Şapte perechi de ochi îl priveau cu un amestec de grijă politicoasă şi de acuzaţie. Printr-o înţelegere mutuală, nici unul nu trebuia să primească apeluri decît în situaţii de extremă urgenţă. Nick se aşeză şi spuse curtenitor:

– Îmi cer scuze pentru întrerupere. Secretara mea a supraestimat importanţa unei probleme şi a dirijat apelul aici.

Nick încerca să se concentreze asupra afacerii în discuţie şi atît, dar imaginea lui Lauren îi invadase mintea. În mijlocul unei discuţii încinse despre drepturile de piaţă o văzu pe Lauren rîzînd cu faţa spre soare, cu părul în vînt, fluturîndu-i pe umeri, cînd navigau pe lacul Michigan.

Îşi aminti cum o privise. „Ce se întîmplă cu mine dacă se potriveşte papucul?"

„Te voi transforma într-un broscoi chipeş."

De fapt, îl transformase într-un maniac sălbatic! De două săptămîni gelozia îl rodea pînă la sînge. De fiecare dată cînd suna telefonul, Nick se întreba ce iubit o mai suna.

De fiecare dată cînd un bărbat se uita la ea în

birou, avea o pornire ucigaşă să-i bage dinţii pe gît acelui bărbat. Mîine Lauren va pleca. Luni nu o va mai vedea. Era mai bine pentru amîndoi. Era mai bine pentru întreaga corporaţie; directorii din subordinea lui se strecurau din calea lui cînd îl întîlneau!

Şedinţa se încheie la ora şapte, iar după ce se termină cina, Nick se scuză şi urcă în camera lui. Cînd mergea prin holul luxosului hotel spre lift trecu pe lîngă vitrina unui magazin cu bijuterii.

Un medalion superb cu rubin pe marginea căruia erau montate diamante sclipitoare îi opri privirea şi se opri. Admiră cerceii din set. Poate că dacă i-ar cumpăra medalionul lui Lauren...

Dintr-o dată se simţi din nou copil, stînd lîngă Mary, cumpărînd o cutiuţă emailată. Se întoarse şi plecă mai departe. Mită, îşi aminti el înfuriat, era forma cea mai josnică de implorare. Nu o va implora pe Lauren să se răzgîndească. Nu va implora pe nimeni pentru nimic.

Petrecu o oră şi jumătate la telefon în cameră, răspunzînd la mesaje, rezolvînd afaceri care aşteptaseră prezenţa lui. După ce termină de vorbit se făcuse aproape unsprezece. Merse la fereastră şi privi linia orizontului sclipitor din Chicago.

Lauren pleca. Jim spunea că e palidă şi obosită. Dacă era bolnavă? Dacă era însărcinată? Ce dacă era? Nici măcar nu putea fi sigur că era copilul lui sau al altuia. Cîndva putea fi sigur. Cîndva fusese singurul bărbat din viaţa ei. Acum era posibil ca ea să-l înveţe pe el anumite lucruri, se gîndi cu amărăciune.

Îşi aminti de duminica după-amiază cînd se dusese la ea să-i dea cerceii. Cînd încercase să o atragă spre pat, sărise mînioasă. Cele mai multe femei ar fi fost mulțumite cu ce le oferea el, dar nu Lauren. Voia să țină la ea, să fie implicat sentimental şi sexual cu ea. Voise de la el un fel de certitudine. Nick se întinse în pat.

Era bine şi dacă pleca, se gîndi el mînios. Se va întoarce acasă şi va găsi un necioplit din oraşul ei care i se va tîrî la picioare, îi va spune că o iubeşte şi-i va promite orice îi va cere ea. Şedința s-a reluat la ora zece fix, a doua zi dimineață. Fiindcă toți cei prezenți erau nişte industriaşi giganți, erau cu toții punctuali. Preşedintele comitetului îi privi pe cei şase magnați aşezați în jurul mesei de conferințe şi spuse:

– Nick Sinclair nu va lua parte astăzi la şedință. M-a rugat să vă explic că a fost chemat de urgență la Detroit azi-dimineață.

– Dar toți avem probleme urgente, se supără unul din membrii comitetului. Ce problemă poate avea Nick încît nu poate participa?

– Spune că este o problemă de personal.

– Acesta nu poate fi o scuză! explodă un alt membru. Cu toții avem probleme de personal.

– I-am spus lui Nick, răspunse preşedintele.

– Iar el ce a spus?

– A zis că nimeni nu are o problemă de personal asemănătoare cu a lui.

Lauren ieşi cu brațele pline de lucrurile din apartament şi le duse în maşină. Se opri şi privi cerul

înnorat de octombrie. Se putea să plouă sau să ningă, trase ea concluzia nepăsătoare.

Intră în casă şi lăsă uşa întredeschisă, ca să o poată deschide cu piciorul cu următorul transport. Avea picioarele ude fiindcă pavajul era ud şi călcase în cîteva bălţoace de pe trotuar, aşa că se aplecă şi-şi scoase adidaşii.

Voia să-i încalţe cînd va pleca în maşină, deci trebuia să-i usuce repede. Îi duse în bucătărie, îi puse în cuptor şi apăsă pe butonul „călduţ", lăsînd uşa cuptorului deschisă. Sus se încălţă cu altă pereche de pantofi şi închise şi ultima valiză.

Acum mai trebuia să-i scrie un bilet lui Philip Whithworth, apoi putea să plece. Lacrimile îi ardeau în ochi, iar ea le şterse cu vîrfurile degetelor. Luă valiza şi o duse jos.

La jumătatea drumului spre sufragerie auzi paşi în bucătărie, în spatele ei. Se răsuci surprinsă şi îngheţă cînd îl văzu pe Nick ieşind de acolo. Văzu cum îi străluceau ochii îndreptîndu-se spre ea, iar mintea o avertiză; ştia de la Philip Whithworth.

Intrată în panică, lăsă valiza jos şi se dădu înapoi. În grabă se lovi cu picioarele de braţul canapelei, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe perne.

Amuzat teribil, Nick îi privi frumuseţea apetisantă lungită pe canapea.

– Sînt flatat, iubito, dar aş vrea să mănînc întîi ceva. Ce-mi serveşti, în afară de adidaşi copţi?

Lauren se chinui să se ridice. În ciuda tonului său ironic, avea un zîmbet feroce şi se vedea clar că tot corpul îi era ca un arc întins. Reuşi să facă un pas din calea lui.

– Stai pe loc, îi comandă el calm. Lauren îngheță din nou.

– De ce... de ce nu eşti la conferința internațională?

– De fapt, zise el, m-am întrebat şi eu acelaşi lucru de mai multe ori azi-dimineață. Îmi puneam aceeaşi întrebare cînd am trecut cu picioarele peste şapte oameni care aveau nevoie de votul meu pentru o problemă de importanță vitală. Mi-am mai pus-o şi cînd veneam aici, şi cînd doamna din avion aşezată lîngă mine vomita în pungă.

Lauren încerca să-şi stăpînească rîsul nervos. Nick era crispat, era mînios, dar nu înfuriat. Deci nu ştia nimic de Philip.

– Mă întrebam acelaşi lucru, continuă el, făcînd un pas înainte, cînd practic am împins un bătrînel aşezat pe bancheta din spate a unui taxi, ca să-l pot lua eu, fiindcă mi-era teamă că voi ajunge aici prea tîrziu.

Lauren încerca disperată să dezlege enigma stării lui, dar nu putea.

– Acum că eşti aici, spuse ea tremurînd, ce vrei?

– Te vreau pe tine.

– Ți-am spus...

– Ştiu ce mi-ai spus, o întrerupse Nick impacientat. Mi-ai spus că sînt prea bătrîn şi prea cinic pentru tine. Corect?

Ea încuviință.

– Lauren, sînt doar două luni mai în vîrstă decît eram la Harbor Springs. Deşi mă simt cu mult mai îmbătrînit ca atunci, adevărul este că atunci

nu te-ai gîndit la vîrsta mea şi nici azi nu crezi că sînt prea bătrîn pentru tine. Acum îţi voi aduce lucrurile din maşină şi poţi să te apuci să le despachetezi.

– Plec acasă, Nick, spuse Lauren cu hotărîre.

– Ba nu pleci, hotărî el, implacabil. Îmi aparţii, iar dacă mă vei forţa, te voi duce cu forţa în pat şi te voi face să recunoşti asta acolo.

Lauren ştia că poate fi în stare de asta. Mai făcu un pas înapoi.

– Tot ce ai dovedi este că eşti mai puternic fizic decît mine. Nimic din ce aş recunoaşte nu ar conta. Ce contează este că nu vreau să-ţi aparţin în vreun fel!

Nick zîmbi ademenitor.

– Eu vreau să-ţi aparţin... în toate felurile.

Inima lui Lauren bubuia în piept. Ce voia să spună că „aparţinea"? Ştia că nu se referise la căsătorie, ci se oferea numai pe sine. Ce se întîmpla dacă îi spune acum de Philip Whithworth?

Nick vorbi iar, iar tonul vocii exprima disperare.

– Gîndeşte-te cît de cinic şi de imoral sînt, gîndeşte-te la toate schimbările pe care le-ai putea aduce caracterului meu.

Lauren avu o pornire de rîs şi plîns în acelaşi timp. Se străduia să oprească lacrimile şi părul îi acoperi cu totul faţa. Era pe cale să o facă; era pe cale să devină acel clişeu sordid – secretara îndrăgostită de şeful ei, avînd o legătură amoroasă cu el.

Îşi va pune la mezat mîndria şi respectul de sine în speranţa că îl va putea face să o iubea-

scă. Era dispusă să rişte să o urască atunci cînd îi va spune pînă la urmă totul despre Philip.

– Lauren, începu Nick pe un ton baritonal, te iubesc. Lauren îşi ridică încet capul şi nu-şi putea crede urechilor, apoi îl privi cu ochii plini de lacrimi. Nick văzu privirea înecată de plîns şi inima i se prăbuşi sfărîmată: Să nu îndrăzneşti să plîngi, o avertiză, pînă acum nu am spus asta nici unei femei şi eu...

Rămase cu cuvintele în vînt, iar Lauren se aruncă în braţele lui tremurînd de emoţie. Nesigur, el îi ridică bărbia şi o privi în ochi. Genele îi erau ude de lacrimi, iar ochii albaştri păreau o mare dezlănţuită.

Încercă să vorbească, dar Nick se încordă aşteptînd înfrigurat refuzul ei, de care se temuse tot drumul de la Chicago.

– Cred că eşti atît de frumos, şopti ea. Cred că eşti cel mai frumos...

Nick oftă şi îşi apăsă buzele de gura ei. Devorîndu-i-le cu o foame nestăpînită care îl chinuise de cîteva săptămîni îi lipi trupul firav, care începuse să se topească, de fibrele lui rigide şi încordate la maximum. O sărută cu o fervoare furtunoasă şi tandră în acelaşi timp şi nu se putea sătura de ea. Pînă la urmă îşi dezlipi buzele de ale ei luptîndu-se cu dorinţa pe care i-o comanda trupul şi o ridică în braţe aşezînd-o în dreptul inimii care-i zvîcnea din piept.

Cînd nu se mai mişcă timp de cîteva minute, Lauren se lăsă pe spate în braţele lui şi-şi ridică privirea. Nick văzu că înţelege întrebarea şi că

acceptă hotărîrea lui de bunăvoie. Voia să stea lîngă el aici, sau oriunde altundeva.

– Nu, murmură el tandru. Nu astfel. Nu am intenționat să intru şi să te trag în pat. Am făcut asta la Harbor Springs.

Frumusețea neruşinată din brațele lui începuse să zîmbească aşa cum numai ea ştia.

– Chiar ți-e foame? Pot să-ți pregătesc nişte ciorapi sóte, împreună cu adidaşii. Sau ai prefera ceva mai convențional, cum ar fi o omletă?

Nick zîmbi şi o sărută pe frunte.

– O las pe menajera mea să-mi pregătească ceva pînă ce fac un duş. Apoi vreau să mă culc puțin. Azi-noapte nu am reuşit să dorm, adăugă el cu subînțeles. Lauren îl privi jenată şi mai căpătă o sărutare. Îți recomand să faci la fel, fiindcă diseară cînd ne vom întoarce de la petrecere ne vom culca şi am de gînd să nu te las să dormi pînă la ziuă.

În cincisprezece minute Nick descărcase toate lucrurile din maşină.

– Vin să te iau la nouă, spuse el înainte de a pleca. E o petrecerea formală. Ai cu ce să te îmbraci?

Lauren ura ideea de a purta lucrurile care aparținuseră amantei lui Philip Whithworth, dar nu avea altă alegere pentru acea seară.

– Unde mergem?

– La balul de binefacere penru Spitalul de copii, la hotelul *Westin*. Eu sînt unul dintre sponsori şi am bilete pentru fiecare an.

– Nu mi se pare un loc prea discret, spuse

Lauren jenată. Ne poate vedea cineva împreună.

– Toată lumea ne va vedea împreună. Este unul din evenimentele mondene importante ale anului şi de aceea vreau să vii cu mine. Ce e rău în asta?

Dacă balul de binefacere era un eveniment social important, nici unul din angajaţii de la *Global Industries* nu venea, iar Lauren înţelese lipsa de îngrijorare a lui Nick în privinţa bîrfelor de la birou.

– Nu e nimic rău. Mi-ar plăcea să merg, zise ea, apoi se ridică pe vîrfurile picioarelor şi-l sărută. Aş merge oriunde cu tine.

Capitolul 17

Nick era foarte elegant în smoching-ul său negru, în cămaşa albă ca laptele, cu papionul negru, cînd sună la uşa lui Lauren în acea seară.

– Arăți minunat, îi şopti ea.

Ochii lui Nick păreau uimiți de admirație cînd îi privi silueta perfectă şi părul strălucitor aranjat într-un coc răsucit la spate. Ochii i se opriră mai atenți asupra sînilor apetisanți care se profilau sub decolteul rochiei negre de catifea, crăpată de le genunchi şi pînă la gleznă.

– Nu îți place? întrebă ea dîndu-i o capă neagră tot din catifea, căptuşită cu satin alb.

– Îmi plac la nebunie, răspunse el, iar Lauren roşi cînd înțelese la ce se refearea.

Hotelul Westin se găsea în Centrul Renaşterii,

chiar în inima Detroit-ului. În onoarea balului fusese întinsă pe jos o mochetă roşie chiar la intrarea principală în hotel.

Camere de televiziune aşteptau de o parte şi de alta a uşii. Cînd şoferul lui Nick opri limuzina, reporterii fotografi se înghesuiră lîngă maşină, cu aparatele de fotografiat ridicate.

Uşierul făcu un pas şi deschise portiera din dreptul lui Lauren. Cînd Nick o urmă şi o luă de braţ, blitz-urile începură să strălucească într-o explozie de lumină, iar camerele de televiziune îi urmăreau pe măsură ce avansau pe covorul roşu.

Prima persoană pe crea Lauren o văzu cînd intrară în sala de bal fu Jim. Şi el îi remarcă, iar cînd îi văzu apropiindu-se încercă să-şi ascundă veselia din privire.

Cînd întinse mîna, Lauren văzu că Nick ezită înainte de a-l saluta.

– Te-ai întors mai devreme de la Chicago, remarcă Jim sesizînd rezerva şi răceala prietenului său. Mă întreb de ce?

– Ştii al naibii de bine de ce, răspunse Nick arţăgos.

Jim îşi ridică sprîncenele a mirare şi îşi mută privirea asupra lui Lauren.

– Ţi-aş spune ce minunat arăţi, dar în acest moment Nick îşi stăpîneşte deja cu greu impulsul de a-mi băga dinţii pe gît.

– De ce? se miră Lauren, apoi îl privi pe Nick ale cărui trăsături deveniseră de granit.

Jim răspunse cu un surîs.

– Este vorba de douăzeci de trandafiri roşii şi

un sărut la care el a fost martor. A uitat de o fată de care eram foarte îndrăgostit cîndva, dar pe care nu am avut destul curaj să o cer în căsătorie. S-a săturat să aştepte ca eu să-mi adun curajul, aşa că i-a trimis el Erickăi douăzeci....

Nick izbucni în rîs:

– Ticălosule, spuse amuzat, iar de data aceasta îi strînse mîna sincer.

Pentru Lauren noaptea fu magică, aerul mirosea a flori, candelabrele străluceau, iar muzica era fermecătoare.

O noapte de dans în braţele lui Nick, alături de el, în care îi făcu cunoştinţă cu cei pe care-i cunoştea – şi părea că era cunoscut de foarte multă lume.

Oamenii îi înconjurau cînd coborau de pe ringul de dans, sau cînd se opreau să bea un pahar de şampanie.

Lauren vedea clar că Nick era foarte respectat şi agreat şi se simţea mîndră de el. Şi el se mîndrea cu ea – se vedea după zîmbetul lui tandru cu care o prezenta cunoscuţilor şi după felul posesiv în care o ţinea de după talie.

– Lauren?

Trecuse de miezul nopţii. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-i zîmbi în timp ce dansau.

– Hmmm?

– Aş vrea să plecăm acum. I se citea dorinţa în ochii verzi ca marea, iar Lauren înţelese motivul. Dădu din cap şi fără a protesta îl lăsă să o scoată de pe ringul de dans.

Era cu siguranţă cea mai reuşită noapte din

viața ei, se gîndea ea, cînd o voce cunoscută îi trimise panică prin întregul sistem nervos.

– Nick, spuse Philip Whithworth, pe un ton uşor ridicat şi cu fața numai zîmbete. Îmi pare bine că te văd. Lui Lauren îi îngheță sîngele în vene. Oh, nu! Nu aici, nu astfel! se ruga ea cu patimă. Nu cred că am cunoscut-o pe domnişoara, zise Philip privind-o pe Lauren cu un zîmbet politicos care o făcu să respire uşurată.

Lauren îşi plimbă privirea de la Philip, la Carol Whithworth, apoi la Nick. Mamă şi fiu, față în față, privindu-se ca doi străini; o blondă suplă, cu trăsături regale şi un bărbat înalt, frumos, ai cărui ochi erau verzi, ca şi ai ei.

Cu o politețe detaşată Nick făcu prezentările:

– Philip Whithworth şi soția sa, Carol.

În limuzina luxoasă, peste cîteva minute, Lauren simți că Nick o priveşte.

– Ce s-a întîmplaț? o întrebă el. Ea trase aer în piept.

– Carol Whithworth este mama ta. Mary mi-a spus acum cîteva zile.

Chipul lui rămase neschimbat.

– Da, aşa este.

– Dacă eu aş fi mama ta, şopti Lauren gata să se sufoce de emoție, aş fi atît de mîndră de tine. De fiecare dată cînd m-aş uita la tine m-aş gîndi, ce bărbat frumos, puternic şi elegant este fiul...

– Iubitul tău! şopti Nick strîngînd-o în brațe şi sărutînd-o cu patimă.

Lauren îl mîngîie pe păr.

– Te iubesc, şopti ea.

Un suflu de uşurare parcă destinse trupul lui Nick.

– Începusem să cred că nu vei spune niciodată asta.

Lauren se foi în braţele lui dar mulţumirea că scăpase cu bine nu dură mult. Faptul că Philip nu o dăduse de gol o alarmă încet, încet. Prefăcîndu-se că nu-i cunoaşte pe Carol şi Philip în faţa lui Nick, Lauren participase la conspiraţia care îl făcea pe acesta să pară un caraghios.

O cuprinse panica. Urma să-i spună chiar în această seară după ce vor face dragoste. Trebuia să-i spună înainte ca pînza remuşcărilor să o încolăcească mai mult decît era deja învăluită în jurul ei.

Cînd ajunseră la apartamentul ei, Nick îi luă încet capa de pe umeri şi o aşeză pe un scaun. Începu să-şi descheie nasturii smoching-ului, iar cînd îl văzu cum şi-l dă jos, Lauren simţi un fior excitant.

Se întoarse şi se îndreptă spre fereastră încercînd să se stăpînească. Îl auzi pe Nick venind în spatele ei.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă cu glas tremurat.

– Nu.

O cuprinse cu braţele de mijloc şi o trase spre el sărutîndu-i tîmpla.

Lauren începu să respire sacadat cînd buzele lui îi atinseră urechea, apoi ceafa, iar mîinile începură să i se plimbe pe piept.

O mînă i se opri pe abdomen, coborî pe curba şoldului, iar cealaltă îi dezmierdă sînul acoperit cu

catifeaua moale. Atingerea lui era o încîntare, iar cînd degetele se strecurară pe sub sutien unde atinseră blînd, dar posesiv pielea sensibilă, Lauren simți chemarea înfierbîntată a pasiunii lui apăsînd-o insistent la spate.

O întoarse cu fața spre el, iar pe Lauren o cuprinseră furnicături prin tot corpul. Îi desfăcu uşor buzele cu ale lui, iar mîinile o lipiră mai strîns de bărbăția întărîtată.

O sărută cu o foame care o topea şi care se adîncea cu fiecare clipă devenind mai insistentă, apoi explodînd cu urgență nestăpînită. Limba i se cufundă deja între buzele ei într-un sărut apăsat şi agresiv.

Cu un amestec de iubire şi de teama de a-l pierde, Lauren se undui pe formele lui în nevoia de a împărtăşi cu el pasiunea înfocată.

Simți cum îi sorbea buzele, apoi îi mîngîie cu limba buzele dulci şi calde. Simți cum îi strînge mîinile la spate, iar cînd şi le eliberă Lauren începu să frămînte cu pasiune muşchii lui tari de pe umeri şi de pe spate.

Undeva, în adîncul minții lui tulburate de febra dorinței, Nick era conştient că Lauren îl săruta cum nu o mai făcuse vreodată şi că îşi unduia coapsele pe bărbăția lui cu mişcări senzuale şi incitatoare care îi provocau valuri de senzații tari, chemătoare. De fapt, nu începu să compare femeia lipsită de inhibiții din brațele lui cu fetița nesigură şi sfioasă cu care fusese la Harbor Springs pînă ce Lauren se trase înapoi şi începu să-i descheie nasturii de la cămaşă.

Privea mîinile ei grațioase, iar mintea lui trădătoare retrăi instantaneu același moment în Harbor Springs – doar că atunci el trebuise să-i pună mîinile pe cămașă și să-i spună să-i desfacă nasturii.

În seara aceea fusese nepricepută și sfioasă. Cu siguranță că dobîndise de atunci mai multă experiență.

Regrete și remușcări începură să-i sfîșie inima și în acel moment o opri.

– Pregătește-mi te rog ceva de băut, spuse el urîndu-se pentru gîndurile secrete și pentru sentimentele pe care le avea față de ea.

Tulburată de oboseala și de amărăciunea din tonul lui, Lauren lăsă mîinile jos. Se duse la bar, îi turnă un pahar de coniac cu apă și i-l dădu.

Văzu cum buzele lui se unduiesc într-un zîmbet cînd observă că-și amintea exact ce bea, dar fără să comenteze ridică paharul și bău.

Lauren era uimită de atitudinea lui, dar rămase perplexă de cuvintele pe care le auzi. Lăsînd paharul în jos o întrebă:

– Hai să spunem lucrurilor pe nume ca să nu-mi mai pun atîtea întrebări. Cîți au mai fost?

Lauren îl privea înghețată.

– Cîți ce?

– Amanți, o lămuri el.

Lauren nu putea să creadă ce aude. După ce îi vorbise ca și cînd standardele ei de moralitate erau acelea ale unei copile, după ce se purtase cu ea de parcă promiscuitatea ar fi fost o virtute, după ce îi spusese că bărbații preferă femeile ex-

perimentate, era totuşi gelos. Fiindcă acum ținea la ea.

Nu ştia dacă trebuia să-l lovească, să izbucnească în rîs, sau să-l pălmuiască.

Se hotărî că o mică răzbunare nevinovată pentru toată frămîntarea şi nesiguranța ei ar fi bine venită. Se îndreptă spre bar şi luă o sticlă de vin alb.

– De ce ar avea vreo importanță numărul? întrebă ea nevinovată. La Harbor Springs îmi spuneai că bărbații nu mai pun preț pe feciorie şi că nu mai au pretenția şi nici nu doresc ca o femeie să fie nepricepută. Corect?

– Corect, spuse el printre dinți privind cuburile de gheață din pahar.

– Ai mai spus, continuă ea înfrînîndu-şi un zîmbet, că femeile au aceleaşi dorințe sexuale ca şi bărbații şi că au dreptul să şi le satisfacă indiferent cu cine doresc. Erai foarte serios despre...

– Lauren, o avertiză el pe un ton scăzut. Ți-am pus o întrebarea simplă. Nu-mi pasă care este răspunsul, vreau doar să ştiu ca să mă liniştesc. Spune-mi cîți au mai fost. Spune-mi dacă ți-au plăcut sau dacă nu ai dat doi bani pe ei sau dacă ai făcut-o ca să te răzbuni pe mine. Spune-mi doar. Nu voi folosi asta împotriva ta.

Pe naiba că nu! se gîndi Lauren în timp ce se chinuia să scoată dopul sticlei.

– Sigur că nu vei folosi nimic împotriva mea, comentă ea. Ai spus doar...

– Ştiu ce am zis, o întrerupse el. Acum spune, cîți?

Lauren îl privi cu coada ochiului părînd afectată de tonul lui.

– Numai unul.

Mînia se aprinse în ochii lui, iar corpul i se încordă de parcă ar fi primit o lovitură în plin.

– Ai... ținut la el?

– Cred că la vremea aceea l-am iubit, răspunse Lauren răsucind tirbuşonul.

– Bine, să uităm de el, conchise Nick. Observă pînă la urmă eforturile ei de a desface sticla de vin şi veni să o ajute.

– Vei putea să-l uiți? întrebă ea, admirînd uşurința cu care mînuia tirbuşonul.

– Da... după un timp.

– Cum adică, după un timp? Spuneai că nu e nimic josnic la o femeie care-şi satisface nece...

– Ştiu ce am spus, la naiba!

– Atunci de ce eşti nervos? Nu m-ai mințit, nu?

– Nu te-am mințit, zise el trîntind sticla pe bar, apoi luă două pahare de pe dulap. La vremea aceea aşa credeam.

– De ce? țipă ea.

– Pentru că era convenabil să cred asta, fulgeră el. Atunci nu te iubeam.

Lauren simți că-l iubeşte din ce în ce mai mult.

– Vrei să-ți povestesc despre el?

– Nu, zise el scurt.

Ochii ei străluceau, dar făcu un pas înapoi, precaută.

– Ți-ar fi plăcut de el. Era înalt, brunet şi frumos, ca tine. Foarte elegant, sofisticat şi experimentat. Mi-a înfrînt rezistența în două zile şi...

– Gata, termină! răbufni Nick furios.

– Îl cheamă John.

Nick se sprijini cu amîndouă mîinile de dulap, cu spatele la ea.

– Nu vreau să mai aud nimic!

– John Nicholas Sinclair, îl lămuri Lauren.

Uşurarea pe care o resimți în acel moment fu atît de intensă, încît Nick nu ştiu prea bine cum să-i facă faţă. Se întoarse cu faţa spre ea.

Lauren stătea în mijlocul camerei, un înger seducător în catifea neagră, o tînără uluitor de frumoasă, cu o ținută grațioasă şi o siluetă perfectă.

Avea o finețe şi o mîndrie înnăscute care o ajutaseră să nu devină un receptacul convenabil pentru pasiunile bărbaților.

Lauren îl iubea.

Putea să şi-o facă amantă sau putea să o ia de soție. În inima lui ştia că locul ei era lîngă el, ca soție; orice altceva i-ar distruge mîndria şi ar face-o să-i fie ruşine de sine. Trupul acela frumos îi se dăruise numai lui.

Nu putea să-i accepte darul şi iubirea, iar în schimb să-i ofere un lucru atît de josnic şi obscur ca „o legătură trecătoare".

Deşi era atît de tînără, Nick o iubea şi ştia că este destul de înțeleaptă încît să nu se joace cu viața lui.

Era încăpățînată, iar de multe ori ştia să-l sfideze, după cum îşi dăduse foarte bine seama în ultimele cîteva săptămîni...

O privi în tăcere, apoi inspiră adînc.

– Lauren, începu el foarte serios, aş vrea să

am patru fete cu ochi albaştri şi saşii, care să poarte ochelari cu rame groase pe năsucuri. De asemenea, m-am ataşat foarte tare de părul tău de culoarea mierii, aşa că dacă s-ar putea... Vedea cum lacrimi de fericire şi neîncredere i se adună în ochi şi o strînse în braţe lipind-o de inima lui, mişcat de aceleaşi sentimente pe care le încerca şi ea. Iubito, te rog, nu plînge. Te rog, nu, şopti el sărutînd-o pe frunte, pe obraji, apoi pe buze. Îşi aminti că aceasta era numai cea de-a doua experienţă sexuală a ei şi nu voia să o zorească, aşa că o luă în braţe şi o duse sus, în dormitor.

Cu gura strîns lipită de buzele ei îşi trase încet mîna de sub genunchii ei iar senzaţia produsă de atingerea pielii fine alunecîndu- i pe pulpe îl făcu să-şi piardă pe moment răsuflarea.

În timp ce îşi scotea hainele de pe el, Lauren se dezbrăca şi ea sub privirile lui dogoritoare.

După ce lenjeria din dantelă îi dezvălui în întregime formele, Lauren se întoarse cu faţa la el şi rămase nemişcată.

Tandreţea şi blîndeţea cu care-i mîngîia sînii îl făcură pe Nick să tremure uşor, iar degetele trasau cercuri concentrice, ezitînd, pe albul desăvărşit al formelor ei.

După ce timp de cîteva săptămîni îl respinsese cu răceală, acum se uita la el predîndu-i-se de bună voie.

Iubirea i se citea în privire şi intensitatea ei aproape că-l dezarma, dar îl făcea să se simtă mîndru în acelaşi timp.

– Lauren, zise el, vădit chinuit de emoțiile puternice pe care le simțea – te iubesc.

Ca răspuns, Lauren îşi strecură încet mîinile pe pieptul lui dezgolit şi îşi încolăci brațele în jurul gîtului lipindu-se de trupul lui pietros şi încordat, trimițîndu-i săgeți de foc prin ființa incontrolabilă acum. Încercînd să-şi domolească pasiunea explozivă, se aplecă şi o sărută.

Buzele moi se depărtară, iar limba lui îşi făcu loc încet, ademenitor, senzual... Apoi flămîndă, pasionată şi dogoritoare se avîntă iar în cuptorul fierbinte dintre buzele ei.

Nick gemu înfundat, o aşeză pe spate peste perne, mîngîind-o cu fervoare, sărutînd-o cu înfocare peste tot.

În vîltoarea senzațiilor care puseseră stăpînire pe ea, Lauren simți că Nick era deosebit în această seară. La Harbor Springs se jucase cu trupul ei ca un maestru experimentat cu instrumentul lui, mîinile îi erau sigure, mişcările directe; acum gesturile lui erau atît de subtile şi de blînde în încercările de a o excita.

La Harbor Springs îşi controlase cu atîta măiestrie pasiunea; acum o căuta cu disperare, la fel cum şi ea îl dorea cu disperare.

Îi sărută sînii, făcînd cu limba cercuri în jurul sfîrcurilor întărite, încît Lauren îşi pierdu cu totul rațiunea. Îl strîngea cu degetele de păr ținîndu-i capul lipit de sînul ei, apoi îi mîngîia muşchii încordați de pe umeri şi de pe brațe.

– Te doresc, şopti el. Te doresc atît de mult!

Cuvintele acestea pline de nesaț aprindeau în

ea o flacără, iar gemetele lui pătrundeau adînc în sufletul ei.

Fiecare atingere ezitantă a mîinilor lui, fiecare dezmierdare a gurii, buzelor şi limbii lui o înălţau tot mai mult într-un univers unde nu mai exista nimic, decît frumuseţea sălbatică a unui preludiu înfocat.

Cînd Nick îi depărtă coapsele cu mîinile, Lauren gemu înăbuşit şi-i căută buzele cu pasiune. Zidul lui se prăbuşi; îi cuprinse buzele într-un sărut adînc şi se avîntă în străfundurile fiinţei ei.

– Vibrează odată cu mine, iubito, o ademeni el, iar Lauren se prinse în joc, după care o pătrunse. Nesaţul mişcărilor lui ritmice, urgenţa fiecărui avînt pe care şi-l lua ca să pătrundă în ea, îi trimiteau lui Lauren valuri de extaz, care explodară în final cu o forţă care-i smulse din piept un strigăt surd. Nick o strînse mai tare sub el, strivind-o cu greutatea trupului şi, cu o ultimă sforţare, i se alătură într-o uitare dulce-desfătătoare.

A doua zi de dimineaţă soneria telefonului o trezi. Se întinse peste Nick şi răspunse.

– Este Jim, pentru tine, zise ea dîndu-i receptorul.

După cîteva cuvinte încheie convorbirea, apoi sări din pat trecîndu-şi degetele prin păr.

– Trebuie să plec în Oklahoma astăzi, îi explică el cu un amestec de regret şi resemnare. Acum cîteva luni am cumpărat o companie petrolieră care aparţinea unui tip din pricina căruia angajaţii au plecat pe rînd de la el. Acum oamenii

mei au încercat să negocieze cu aceeaşi specialişti contractele, dar aceştia s-au obişnuit să li se facă promisiuni care mai tîrziu nu sînt respectate. Vor să stea de vorbă cu mine, ori declanşează grevă. Cînd îşi trăgea pantalonii îi mai zise: Ne vedem mîine la birou. Peste cîteva minute ajunse în faţa uşii, apoi o sărută apăsat, după care îi dădu drumul. Va trebui să zbor toată noaptea ca să ajung aici, dar mîine mă întorc. Îţi promit.

Capitolul 18

Zeci de priviri curioase şi bănuitoare se îndreptau spre Lauren, luni de dimineaţă, cînd intră în birou. Uimită, îşi agăţă haina în cuier şi se îndreptă spre biroul ei unde o găsi pe Susan Brook înconjurată de alte zece colege.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Se simţea fericită şi radioasă. Nick o sunase de două ori de la Oklahoma şi oricum avea să-l vadă mai tîrziu, în cursul zilei.

– Tu să ne spui, o tachină Susan. Nu eşti tu aici? Puse ziarul de duminică pe biroul lui Lauren şi-l netezi cu palma.

Lauren făcu ochii mari. O pagină întreagă fusese dedicată balului de binefacere pentru Spitalul de copii. În centru era o fotografie color a ei

cu Nick. Dansau, iar el îi zîmbea pătimaş. Lauren era în profil, cu faţa ridicată spre el. Sub poză scria: *„Industriaşul din Detroit J. Nicholas Sinclair şi partenera".*

– Nu seamănă cu mine, nu? glumi ea privind feţele curioase din jurul ei. Ce coincidenţă uimitoare? Nu voia ca relaţia ei cu Nick să devină publică pînă la momentul potrivit şi în nici un caz nu dorea ca oamenii cu care lucra să o privească altfel.

– Vrei să spui că nu eşti tu? o întrebă dezamăgită una din colege. Nici una dintre ele nu observase liniştea care se aşternuse în birou în spatele lor şi că maşinile de scris se opriseră...

– Bună dimineaţa, doamnelor, se auzi vocea profundă a lui Nick. Şase femei uluite tresăriră fascinate cînd Nick veni la biroul lui Lauren şi îşi sprijini mîinile pe masă în jurul ei. Bună, îi zise la ureche, atît de aproape de ea, încît lui Lauren îi era teamă să-şi întoarcă faţa ca să nu fie sărutată de faţă cu toată lumea. Nick se uită la ziarul de pe birou. Arăţi foarte bine, dar cine e tipul acela urît cu care dansai? Fără să mai aştepte vreun răspuns. Nick se îndreptă şi o mîngîie pe creştet, apoi merse în biroul lui Jim şi închise uşa în urma lui.

Lauren simţea că-i vine să intre în pămînt de ruşine. Susan Brook ridică o sprînceană.

– Ce coincidenţă uimitoare, o tachină ea.

Peste cîteva minute Nick ieşi din biroul lui Jim şi o rugă pe Lauren să vină sus cu el. Cînd ajunseră în biroul lui o luă în braţe şi o sărută.

– Mi-a fost dor de tine, şopti el, apoi oftă şi-i dădu drumul ţinîndu-şi mîinile înlănţuite la spatele ei. O să-mi fie şi mai dor de tine – peste o oră trebuie să plec la Casano. Rossi nu m-a găsit şi l-a sunat pe Horace Moran la New York. Se pare că nişte americani dau tîrcoale prin orăşel punînd întrebări despre el. Am trimis o echipă de securitate acolo. Între timp Rossi s-a ascuns şi nu are telefon în acel loc. Jim o să vină cu mine. Tatăl Erickăi a intrat în panică şi a trimis-o pe Ericka la Casano să-l liniştească pe Rossi. Şi ea vorbeşte puţin italiana. Mă voi întoarce miercuri sau cel mai tîrziu joi. Se încruntă: Lauren nu ţi-am spus adevărul despre Ericka...

– Mi l-a spus Mary, îl întrerupse ea încercînd să pară veselă, dar era foarte mîhnită de plecarea lui. În afară de faptul că-i va fi dor de el, va mai avea încă trei sau patru zile de nelinişte aşteptînd să-i spună de Philip. Acum nu putea s-o facă, tocmai cînd trebuia să plece. Mînia l-ar fierbe în aceste zile. Va trebui să fie cu el cînd îi va spune, ca să-l calmeze. De ce vine şi Jim cu tine?

– Cînd va ieşi la pensie preşedintele de la *Sinco* luna viitoare, Jim îi va prelua postul. Venind cu mine vom putea discuta pe îndelete despre planurile pe care le avem pentru *Sinco*. Zîmbi. De asemenea, recunoscu el, îi sînt recunoscător lui Jim pentru intervenţia lui între noi şi m-am hotărît să-i dau şi eu o mînă de ajutor. Luîndu-l cu mine în Italia, unde este şi Ericka... Văd că mă înţelegi, spuse el începînd să rîdă. O mai îmbrăţişă o dată, apoi îi dădu drumul, merse la birou şi puse în

servietă nişte documente. Dacă mai sună Rossi, i- am spus lui Mary să transfere convorbirea la tine. Asigură-l că vin şi că nu are de ce să-şi facă probleme. Avem patru laboratoare care testează mostra trimisă de el. În două săptămîni vom şti dacă e un geniu sau un şarlatan, iar pînă atunci vom presupune că nu e şarlatan şi-l vom cocoloşi.

Lauren asculta monologul lui grăbit cu un zîmbet admirativ. Cînd va fi măritată cu Nick va avea impresia că trăieşte pe creasta unei tornade şi ştia că va fi şi ea cuprinsă de torent.

– Apropo, zise el, un reporter de la ziar m-a sunat azi-dimineaţă. Ştiu cine eşti şi că te căsătoreşti cu mine. Cînd se va răspîndi vestea, cred că presa te va urmări peste tot.

– Dar cum au aflat?

Nick zîmbi şmechereşte.

– Eu le-am spus.

Totul se petrecea atît de repede încît Lauren se simţi ameţită.

– Le-ai spus din întîmplare şi cînd ne căsătorim? vru ea să ştie.

– Le-am zis că în curînd. Închise servieta, iar pe Lauren o ridică de pe scaun. Vrei o nuntă mare, cu familiile şi cîţiva prieteni? Cînd ne întoarcem din luna de miere putem să dăm o petrecere trăsnet ca să liniştim spiritele mondene pe care le cunoaştem?

Lauren se gîndi repede că o nuntă cu fast, la biserică, va apăsa pe sănătatea fragilă şi pe finanţele inexistente ale tatălui ei; apoi cîntări alter-

nativa preferabilă de a deveni mai repede soția lui Nick.

– Tu şi capela, spuse ea.

– Bine. Zîmbi. Fiiindcă aş înnebuni cu adevărat dacă aş mai aştepta să fii a mea. Nu sînt un bărbat răbdător.

– Zău? Lauren îi aranjă nodul cravatei ca să aibă o scuză pentru a-l atinge. Nu am observat asta niciodată.

– Puştoaico, spuse el tandru, apoi adăugă: Am completat un cec şi i l-am dat lui Mary. Pune-ți-i într-un conta la bancă, ia-ți cîteva zile libere şi cumpără-ți trusoul cît timp sînt eu plecat. Este o sumă frumuşică. Nu vei putea să-i cheltuieşti pe toți pentru haine. Din restul de bani cumpără-ți o amintire frumoasă pentru logodna noastră. Bijuterii sau blănuri, zise el.

După ce Nick plecă, Lauren se lăsă peste biroul lui şi zîmbetul trist pe care-l încerca îi amintea de cuvintele lui Mary la masă: „Începînd cu acea zi Nick nu a mai cumpărat cadouri vreunei femei... Le dă bani şi le spune să-şi aleagă ceva care le place... nu-i pasă dacă sînt bijuterii sau blănuri..."

Alungă acest gînd. Poate că într-o zi Nick se va schimba. Între timp avea pentru ce să-i mulțumească, mai mult decît alte femei. Se uită la ceas. Era zece şi un sfert şi încă nu lucrase nimic.

Jack Collins se uita leneş la ceasul rotund de pe peretele camerei de spital luptîndu-se cu ameţeala produsă de injecțiile pe care i le făcuseră

înainte de a-i lua sînge la analiză. Încerca să se concentreze, să focalizeze.

Ceasul arăta zece şi treizeci. Era luni. Rudy trebuia să sune în legătură cu investigaţiile făcute secretarei bilingve a lui Nick Sinclair.

Ca şi cînd ar fi încurajat telefonul să sune, se auzi clopoţelul acestuia. Luă receptorul, îi scăpă din mînă, dar pînă la urmă reuşi să-l ducă la ureche.

– Jack, se auzi o voce. Sînt Rudy.

Jack încercă să traseze în minte portretul feţei rotunde a lui Rudy.

– Ai verificat-o pe tipa aceea, Danner? întrebă el...

– Da, zise Rudy. Am făcut cum mi-ai spus. Locuieşte într-un apartament elegant pe Bloomfield Hills şi un tip mai în vîrstă îi plăteşte chiria. Am vorbit cu paznicul şi mi-a zis că tipul ţinea apartamentul pentru amantele lui. Ultima tipă care a locuit acolo era o roşcată. Bătrînul Whithworth a venit la ea într-o seară şi a găsit-o distrîndu-se cu alt bărbat, aşa că a dat-o afară. Paznicul spune că Danner este liniştită şi trăieşte modest – se vede apartamentul de la poartă. Rudy chicoti: Mi-a zis că Whithworth dă banii degeaba pe ea fiindcă a venit doar o dată de cînd s-a mutat tipa. După cum mi se pare, Whtithworth îmbătrîneşte şi...

Jack îşi scutură capul de ceaţa care în împăienjenea mintea.

– Cine?

– Whithworth, zise Rudy. Philip A. Whithworth. Cred că nu mai are putere şi...

– Ascultă-mă şi taci din gură! îl dojeni Jack. Trebuie să mă ducă jos la analize şi mi-au făcut o injecție ca să dorm. Du-te la Nick Sinclair şi spune-i ce mi-ai zis mie. Ai înțeles? Spune-i lui Nick – amețeala îl cuprindea pe Jack în valuri – spune-i că sînt de părere că spionează în afacerea cu Rossi.

– Ce face? Ea? Cred că glumeşti! Tipa este... tonul lui Rudy se schimbă din sfidare în disciplină militară. Voi avea grijă de toate, Jack, lasă totul pe...

– Ține-ți gura, fir-ai să fii şi ascultă-mă! răbufni Jack. Dacă Nick Sinclair este plecat, du-te la Mike Walsh, avocatul-şef al corporației şi spune-i ce ți-am spus eu. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Vreau să o urmăreşti. Vreau să-i pui telefonul din birou sub urmărire. Vreau să ştii orice mişcare face. Ia pe cineva să te ajute...

Lauren privea în gol şi visa cînd sună telefonul marți dimineața. Era atît de veselă şi de entuziasmată încît de-abia se putea concentra asupra sarcinilor de serviciu.

Căutase să şi-l scoată pe Nick din minte, dar nu reuşise; îi era imposibil să nu se gîndească la el, fiindcă personalul din birou o tachina în continuu.

Răspunse la telefon şi sesiză declicul discret care se auzea de fiecare dată cînd ridica receptorul, începînd cu o zi în urmă.

– Lauren, draga mea, se auzi vocea lui Philip Whithworth. Ar trebui să luăm prînzul împreună

astăzi. Ar fi foarte plăcut să mai stăm de vorbă.

Nu era o invitație, era un ordin. Cu fiecare fibră a ființei sale, Lauren dorea să-i spună lui Philip Whithworth să se ducă la naiba şi să-i închidă telefonul, dar nu îndrăznea.

Dacă îl mînia, exista posibilitatea ca el să-i sounã lui Nick cine era şi ce trebuia să facă, înainte de a avea şansa să-i mărturisească. Mai ales că locuia în apartamentul lui Philip şi nu se putea muta de acolo cît timp era Nick plecat, fiindcă el nu ar mai putea-o găsi la telefon.

Dacă o suna la birou, îi putea spune că se mută la un motel, dar trebuia să găsească un motiv şi nu dorea să mai adauge la dezamăgirea pe care Nick o va suferi, încă un element.

– Bine, spuse ea entuziasmată, dar nu pot lipsi mult de la birou.

– Nu putem lua prînzul în clădirea ta, Lauren, îi aminti Philip sarcastic.

Un frison alarmant îi accentuă tonul. Lauren nu se simțea bine singură cu el ştiind ce avea să-i spună. Apoi îşi aminti de localul lui Tony şi îşi reveni.

– Ne întîlnim la prînz la restaurantul lui Tony. Ştii unde este?

– Da, dar nu acolo. Nu poți obține masă decît dacă...

– Fac eu rezervarea, i-o tăie Lauren scurt.

Restaurantul era plin de oameni care aşteptau locuri libere cînd ajunse ea acolo. Tony o văzu şi îi zîmbi deznădăjduit dintr-un colț, iar Dominic o conduse la masă.

Tînărul roşi cînd Lauren îi zîmbi fermecător.

– Lauren, îmi pare rău că masa nu e chiar bună, dar data viitoare cînd vei veni îți vom opri una mai bună.

Lauren înțelese ce voia să spună cînd o conduse către o masă în spatele încăperii, în apropierea barului. Holul slab luminat era separat de sala de mese numai prin nişte stîlpi de lemn cu plante agățătoare în jurul lor.

Din încăperea unde se afla barul răzbăteau frînturi de conversații întrerupte de rîsete, iar chelnerii veneau şi plecau grăbiți cu cafetiere.

Philip Whithworth era deja la masă şi rotea leneş paharul cu cuburi de gheață cînd se apropie Lauren.

Se ridică politicos, aşteptînd ca Dominic să-i tragă scaunul, apoi îi ofer un pahar cu vin. Părea foarte calm, stăpîn pe sine... foarte mulțumit, se gîndi ea observîndu-i chipul.

– Acum, începu el, ce-ar fi să-mi spui cum stau lucrurile cu adevărat între tine şi prietenul nostru comun...

– Vrei să spui, fiul tău vitreg, îl corectă ea, supărată pe tonul lui caustic.

– Da, draga mea, răspunse el, dar să nu-i folosim numele chiar într-un loc ca acesta.

Amintirea felului în care el şi soția lui îl trataseră pe Nick o sfîşia pe Lauren. Încerca să-şi amintească totuşi, că Philip nu se purtase urît cu ea, aşa că tonul îi era neutru.

– Peste cîteva zile vei citi în ziare, deci pot să-ți spun de pe acum că ne căsătorim.

– Felicitări, spuse el vesel. I-ai spus şi lui despre... legătura ta cu mine? Cu siguranță că nu ştia nimic de asta cînd ne-am întîlnit cu toții la bal.

– Îi voi spune foarte curînd.

– Nu cred că e o idee prea bună, Lauren. Are o oarecare reținere față de mine şi de soția mea...

– Cred că are şi motive! spuse ea neputîndu-se abține.

– Ah, înțeleg că ştii deja povestea. De vreme ce ştii, gîndeşte-te cum ar putea reacționa cînd ar descoperi că trăieşti ca amantă a mea, îmbrăcată cu hainele cumpărate de mine.

– Nu fii caraghios! Nu sînt amanta ta...

– Noi ştim asta, dar el va crede?

– Eu îl voi face să creadă, spuse Lauren pe un ton scăzut, convingător.

Zîmbetul lui Philip devenise atît de viclean şi de calculat.

– Mi-e teamă că-ți va fi imposibil să-l convingi, dacă va afla că mi-ai spus despre proiectul lui din Casano.

Panica începuse să o cuprindă pe Lauren în valuri paralizante, iar alarma îi răsuna în minte ca un clopoțel.

– Nu ți-am spus nimic de Casano, absolut nimic! Nu ți-am spus despre nimic confidențial.

– El va crede că mi-ai spus de Casano.

Lauren îşi puse mîinile pe masă încercînd să-şi stăpînească tremurul lor.

Încet, pe nesimțite, teama i se inocula în suflet.

– Philip, mă... amenințI că îi spui că am fost amanta ta şi alte minciuni de acest fel?

– Nu se poate spune chiar că te ameninț, răspunse el calm. Sîntem pe cale de a încheia un tîrg amîndoi, tu şi cu mine, şi vreau să înțelegi că nu eşti în situația de a pune tu condițiile.

– Ce tîrg? zise Lauren, dar numai Dumnezeu putea să o ajute; ştia deja.

– În schimbul tăcerii mele îți voi cere anumite informații, din cînd în cînd.

– Şi crezi că ți le voi da? îl sfidă ea. Crezi asta din tot sufletul? Lacrimile o înecau, iar glasul îi tremura deja. Mai degrabă aş muri, decît să-l fac să sufere, mă înțelegi?

– Reacționezi prea emotiv, îi spuse el, aplecîndu-se peste masă. Nu vreau să-l scot pe om din afaceri, încerc doar să-mi salvez propria firmă. Avem mari probleme din pricina concurenței cu *Sinco.*

– Ce păcat! şuieră Lauren.

– Poate că pentru tine nu înseamnă nimic, dar *Whithworth Enterprises* i se cuvine lui Carter prin naştere, este moştenirea lui şi asta este foarte important pentru soția mea. Acum, hai să nu ne certăm pentru ajutorul pe care mi-l vei da sau nu, fiindcă nu ai de ales. Vineri este data limită pentru susținerea contractelor celor mai importante, patru dintre ele. Vreau să ştiu suma cu care licitează *Sinco.* Scoase o bucată de hîrtie cu numele celor patru proiecte, apoi i-o puse în mînă lui Lauren strîngîndu-i pumnul pe ea. O mîngîie prietenește pe mînă, ca un tată. Cred că acum trebuie să mă întorc la birou, zise trăgîndu-şi scaunul.

Lauren îl privi atît de mînioasă încît nu mai

simțea nimic altceva, nici măcar teamă.

– Ofertele acestea sînt atît de importante pentru tine? întrebă ea.

– Foarte.

– Fiindcă soția ta vrea să păstreze compania pentru fiul ei? De aceea este atît de important pentru ea?

– Mai mult decît îți poți imagina. Printre altele, dacă aş încerca să vînd compania acum, care ar fi singura alternativă, registrele noastre financiare ar deveni publice. Ar fi foarte stînjenitor.

– Înțeleg, zise Lauren calmă. Deocamdată, ca să-l convingă că intenționează să-l ajute, adăugă precaută: Îmi promiți să nu-i spui minciunile acelea lui Nick, dacă te ajut?

– Ai cuvîntul meu de onoare, promise el.

Lauren intră în birou într-o stare de furie şi de enervare la culme. Carol Whithworth dorea să obțină „moştenirea" celui de-al doilea fiu, mult iubit, distrugînd ce construise primul ei fiu. Se aşteptau ca Lauren să-i ajute. Era şantajată, iar această stare de şantaj nu va lua sfîrşit niciodată, ştia prea bine. Familia Whithworth era lacomă, lipsită de scrupule şi de bun simț. Înainte ca ei să termine, *Global Industries* putea deveni o parte a moştenirii lui Carter.

Peste cîteva minute sunte telefonul de pe birou. Automat Lauren ridică receptorul.

– Îmi pare rău că te zoresc, draga mea, se auzi vocea blajină a lui Philip, dar am nevoie de informația aceea azi. Găseşte ofertele de care îți

vorbeam undeva la departamentul tehnic. Dacă aş avea prima pagină, mi-ar folosi foarte mult.

– O să fac ce pot, spuse Lauren fără entuziasm.

– Excelent. Eşti foarte promptă. Ne întîlnim în faţa clădirii la ora patru. Te voi aştepta în maşină. Toată treaba nu va dura decît zece minute.

Lauren închise telefonul şi merse să caute departamentul tehnic. Deocamdată nu avea de ce să pară suspectă. De îndată ce se va întoarce Jim, îi va spune ce se întîmplase. Poate că el o va ajuta să-i spună lui Nick.

– Domnul Williams doreşte dosarele acestor patru proiecte, îi comunică secretarei de departament. În cîteva minute Lauren căpătă dosarele. Le luă cu ea în biroul ei.

La începutul fiecărui dosar era o notă cu numele, un rezumat al echipamentului tehnic care va fi acordat firmei *Sinco* dacă firma va primi contractul şi suma cu care licita *Sinco*.

Lauren scoase notele şi se duse la copiator, făcu cîte o copie şi puse originalul pe birou. Apoi le introduse la loc în dosare, scoase pasta corectoare din birou şi cu atenţie, calmă, modifică sumele cu care licita *Sinco,* crescînd cifrele cu cîteva milioane de dolari. Pasta de corectură era vizibilă pe copii, aşa că mai făcu cîte o copie, iar pe acestea modificările erau practic invizibile. Tocmai pleca de lîngă copiator, cînd un tînăr rotofei veni spre ea.

– Scuzaţi-mă, domnişoară, zise el, sînt de la firma care întreţine copiatoarele şi au avut pro-

bleme cu aparatele toată ziua. Vă deranjează dacă mai treceți originalele o dată, ca să văd dacă funcționează bine?

Lauren simți o neliniște interioară, dar aparatul se defecta periodic, aşa că făcu ce i se ceru. El luă copiile, le privi şi dădu din cap.

– Cred că de data aceasta funcționează perfect.

Lauren văzu că aruncă foile în coşul de hîrtii cînd se întoarse ea cu spatele. Nu-l văzu cînd, peste cîteva clipe, se aplecă şi le luă de acolo.

Cînd trecea prin hol un Cadillac se apropie de după colț. Geamul din partea ei se lăsa automat în jos, iar Lauren se aplecă şi-i dădu lui Philip plicul.

– Sper că înțelegi cît de importante sînt pentru noi, începu el, şi...

Lauren simți că ia foc şi că-i ard urechile. Se întoarse pe loc şi intră grăbită în clădire. Era să se lovească de un tînăr cu fața rotundă care ascundea la spate un aparat foto.

Capitolul 19

– Slavă Domnului că te-ai întors! strigă Mary miercuri după-amiază cînd Nick intră grăbit în birou, urmat de Ericka şi de Jim. Mike Walsh vrea să vorbească de urgență cu tine. Spune că este foarte important.

– Spune-i să vină sus, zise Nick ridicînd din umeri. După aceea vino să bem ceva. Tocmai o trimit pe Lauren la Las Vegas să se mărite. Avionul a fost alimentat cu benzină şi verificat de plecare.

– Lauren ştie asta? întrebă Mary încruntată. Este jos, în biroul lui Jim şi munceşte pe rupte.

– O voi convinge eu de înțelepciunea planului.

– Cînd avionul va decola, nu va mai avea de ales, spuse Ericka zîmbind conspirativ.

– Exact. Nick era bine dispus şi rîdea. Îi fusese atît de dor de ea, încît o suna de trei ori pe zi, ca un şcolar îndrăgostit lulea. Aşează-te comod, o invită el. Deschise un dulap cu haine de schimb şi scoase o cămaşă curată.

Cinci minute mai tîrziu ieşi din baie proaspăt bărbierit şi-i privi pe Mike Walsh şi pe bărbatul rotofei care stăteau lîngă canapeaua pe care erau aşezaţi Ericka şi Jim.

– Ce s-a întîmplat, Mike? întrebă el mergînd spre bar de unde scoase o sticlă de şampanie, stînd cu spatele la ceilalţi.

– Există o scurgere de informaţii în proiectul Rossi, începu precaut avocatul.

– Da. Eu ţi-am spus asta.

– Oamenii aceia din Casano care încercau să dea de Rossi erau ai lui Whithworth.

Nick se opri o clipă din concentrarea cu care scotea sopul sticlei de şampanie şi acesta fu singurul semn care-i trădă tensiunea la auzul numelui Whithworth.

– Continuă, îl invită el.

– Evident, reluă avocatul, pe statul nostru de plată se află o femeie care se pare că spionează pentru Whithworth. Am aranjat cu Rudy, care este aici de faţă, să-i intercepteze telefonul de la birou şi să o ţină sub supraveghere.

Nick luă din bar patru pahare de şampanie, iar mintea îi zbură la zîmbetul lui Lauren şi la chipul ei frumos. În această seară va fi noaptea nunţii lor. După această noapte, numai el va avea dreptul să o ia în braţe şi să-şi unească trupul flămînd

cu al ei, să o mîngîie şi să o sărute...

– Te ascult, minți el. Continuă.

– Ieri i s-a făcut fotografie dîndu-i nişte cópii ale celor patru oferte *Sinco*. Avem şi noi un set de cópii ca acelea pe care i le-a dat lui Whithworth, pentru a le folosi ca probe la tribunal.

– Ticălosul!... Nick îşi reținea cu greu accesul de mînie, nevoind ca animozitățile dintre el şi Philip Whithworth să-i strice cheful. Era ziua nunții lui. Spuse cu răceală: Jim, voi face ceea ce trebuia să fac în urmă cu cinci ani. Îl voi scoate definitiv din afaceri. De acum încolo vreau ca *Sinco* să liciteze pentru fiecare contract la care prezintă şi el oferte şi vreau să sublicitezi. E clar? Vreau să-l azvîrl pe ticălosul acesta de pe capul nostru!

Cînd Jim murmură ceva care suna a aprobare, Mika continuă:

– Putem să emitem un mandat de arestare pentru fată. Am discutat deja problema cu judecătorul Spath şi este pregătit de îndată ce-i vom spune noi.

– Cine este? întrebă Jim, cînd Nick părea preocupat să toarne şampania în pahare.

– Amanta lui Whithworth! spuse Rudy nerăbdător, iar în tonul vocii se percepea o mîndrie personală exacerbată. Am verificat-o personal. Tipa locuieşte ca o regină într-un apartament luxos din Bloomfield Hills, pe care-l plăteşte Whithworth. Se îmbracă precum un fotomodel şi...

Mînia explodă în pieptul lui Nick şi tot trupul i se încordă într-o durere care-i răvăşea deja mintea. Îşi punea întrebarea, dar înainte de a o putea

rosti trebui să se sprijine de bar. Cu spatele la ei şopti:

– Cine este?

– Lauren Danner, spuse avocatul scurtînd descrierea amănunțită a rotofeiului de la securitatea firmei. Nick, ştiu că a lucrat pentru tine şi că este aceeaşi fată care a căzut la picioarele noastre în seara aceea. Publicitatea care va lua naştere după arestarea ei va descuraja cu siguranță pe oricine ar mai încerca să ne spioneze, dar am aşteptat să discut cu tine înainte de a o acuza oficial. Să...

Vocea lui Nick era strangulată de furie şi de durere.

– Du-te imediat în biroul tău, ordonă el, şi aşteaptă-mă. Te sun eu. Fără să se întoarcă, i se adresă lui Rudy: Pe tipul acesta scoateți-l din biroul meu – permanent!

– Nick... se auzi glasul lui Jim.

– Ieşi! Nick îl biciui, apoi îşi recăpătă controlul. Mary, cheam-o pe Lauren şi spune-i să vină aici în zece minute. Apoi du-te acasă. E aproape ora cinci.

În tăcerea ca de mormînt care se lăsase în urma plecării tuturor. Nick se dezlipi de bar şi bău dintr-o înghițitură şampania pe care şi-o turnase ca să sărbătorească nunta cu un înger.

O prințesă cu ochi albaştri şi surîzători care intrase în viața lui şi i-o răsturnase cu totul. Lauren îl spiona şi îl trăda lui Whithworth. Lauren era amanta lui Whithworth.

Inima lui nega, dar mintea ştia că nu se înşeală. Acum se explica şi modul ei de a trăi şi

hainele pe care le purta. Îşi aminti cum i-o prezentase lui Whithworth sîmbătă seara şi cum ea se prefăcuse că nu-l cunoaşte; parcă se dezintegra în mii de bucăţele. Furia şi angoasa îi ardeau venele ca acidul. Voia să o strivească în braţele lui şi să o facă să-i spună că nu era adevărat; voia să-şi toarne dragostea în interiorul ei pînă ce nu mai rămînea loc pentru nimeni în inima ei şi în corpul acela frumos.

Îi venea să o sugrume pentru trădarea ei, să o ucidă cu propriile-i mîini. Îi venea să moară.

Lauren privi cei trei ofiţeri de pază care stăteau în anticamera lui Nick şi intră în biroul lui. Aceştia o priviră şi deveniră atenţi, pregătiţi. Ea le zîmbi şi trecu pe lîngă ei, dar nici unul nu răspunse, unul doar dădu din cap foarte prietenos.

În faţa uşii lui Nick se opri să-şi aranjeze părul. Mîna îi tremura cu un amestec de încîntare că-l va revedea şi de teamă pentru cum ar putea reacţiona cînd îi va spune de legătura ei cu Philip.

Avea de gînd să-i spună de-abia diseară, după ce îi va da puţin timp să se odihnească, dar, de vreme ce Philip o şantaja, trebuia să-i spună imediat.

– Bun-venit înapoi, spuse ea, intrînd în birou.

Nick stătea la fereastră cu spatele la ea, sprijinindu-se de tocul geamului, privind oraşul în depărtare.

Draperiile erau trase într-o parte şi luminile nu fuseseră încă aprinse, astfel că semiîntunericul serii ploioase inundase încăperea.

– Închide uşa, spuse el încet. Îi vorbise pe un ton ciudat şi rămăsese cu spatele la ea, iar Lauren nu putea să-i vadă chipul.

– Ți-a fost dor de mine, Lauren? o întrebă el, tot cu spatele.

Lauren zîmbi cînd auzi întrebarea pe care o auzea mereu după ce venea de undeva.

– Da, recunoscu ea strecurîndu-şi braţele în jurul mijlocului lui, prin spate.

La atingerea ei trupul său se încordă, iar cînd îşi lipi obrajii de spatele lui musculos şi rigid, îl simți tare ca fierul.

– Cît de dor ți-a fost de mine? şopti el duios.

– Întoarce-te şi am să-ți arăt, îl tachină ea.

Nick îşi dezlipi mîinile de tocul ferestrei şi se întoarse. Fără să o privească, merse către canapea şi se aşeză.

– Vino aici, o invită el.

Lauren îl urmă ascultătoare şi rămase în picioare lîngă canapea privindu-l şi încercînd să-i citească faţa umbrită şi ciudată. Avea o expresie impasibilă, aproape resemnată, dar cînd se aşeză lîngă el, Nick o prinse de mînă şi o trase pe genunchii lui.

– Arată-mi cît de mult mă doreşti, o incită el.

Tonul ciudat al vocii lui îi trimise lui Lauren un semnal de alarmă care o înfioră inexplicabil, dar senzaţia fu repede alungată de insistenţa sărutării lui. Îi gusta buzele ca un bărbat experimentat, iar Lauren se predase neajutorată cererii firbinți a gurii lui.

Îi fusese dor de ea. Degetele lui puternice în-

cepuseră deja să-i desfacă nasturii bluzei, apoi îi trase sutienul şi-i dezvălui sînii lungind-o pe canapea şi acoperindu-i goliciunea cu trupul său. Buzele lui îi încordară sînii, iar mîinile căutau neliniştite sub fusta ei trăgîndu-i ciorapii.

– Mă doreşti acum?

– Da, gemu Lauren zvîrcolindu-se sub greutatea lui.

Cu mîna liberă o prinse de păr şi strînse tare.

– Atunci, deschide ochii, iubito, îi ordonă el scurt. Vreau să fii sigură că eu sînt deasupra ta şi nu Whithworth.

– Nick...! Lauren strigă disperată, iar el se ridică în picioare, cu mîna tot în părul ei, apoi o trase în sus.

– Ascultă-mă. Te rog! Lauren strigă îngrozită de mînia sălbatică şi de ura care i se citea în ochi. Pot să-ți explic totul, eu... Un strigăt ascuțit smuls parcă din străfunduri o opri, fiindcă strînsoarea lui deveni mai puternică şi acum începuse să o zgîlțîie furios.

– Explică asta, tună el strîngînd din dinți.

Privirea ei îngheță pe nişte hîrtii împrăştiate pe măsuța pentru cafea: cópii ale celor patru oferte pe care i le dăduse lui Philip; fotografii alb-negru, mărite, în care se văzu aplecată spre maşina acestuia; plăcuța cu numărul de înregistrare al Cadillac-ului şi un număr de înregistrare care dovedea că proprietarul maşinii era Philip A. Whithworth, din Michigan.

– Te rog, te iubesc! Eu...

– Lauren, o întrerupse el amenințător, dar to-

tuşi calm. Mă vei mai iubi şi de acum în cinci ani pînă ce tu şi iubitul tău veţi ieşi din închisoare?

– Oh, Nick, te rog, ascultă-mă, îl implora ea plîngînd. Philip nu este iubitul meu, este rudă cu mine. M-a trimis la *Sinco* să cer o slujbă, dar îţi jur că nu i-am spus nimic. Mînia i se şterse de pe faţă lui Nick şi îi luă locul o expresie de silă teribilă care o alarmă într-atît de Lauren, încît cuvintele se înşiruiau aproape fără noimă. Pînă... pînă ce ne-a văzut atunci dansînd m-a lăsat în pace, dar acum vrea să mă şantajeze. Mă ameninţă că-ţi spune minciuni dacă nu...

– Rudă cu tine, repetă Nick sarcastic. Ruda ta şi încearcă să te şantajeze.

– Da! sări Lauren încercînd cu disperare să-i explice. Philip s-a gîndit că tu plăteai pe cineva să-l spioneze, aşa că m-a trimis pe mine să aflu cine este persoana şi...

– Whithworth e acela care plăteşte un spion, îi aruncă Nick disprețuitor. Şi acel spion eşti tu! Îi dădu drumul şi încercă să o împingă, dar Lauren se agăţă de el.

– Te rog, ascultă-mă, se ruga ea cu patimă. Nu ne face una ca asta! Nick îşi lăsă braţele în jos, iar ea se prăbuşi la podea, plîngînd cu sughiţuri. Te iubesc atît de mult – plîngea isteric – de ce nu vrei să mă asculţi? De ce? Te implor, ascultă-mă.

– Ridică-te, strigă el. Încheie-ţi bluza. Se apropiase deja de uşă.

Tremurînd de plîns, Lauren încercă să-şi aranjeze ţinuta, se sprijini cu o mînă şi se ridică încet.

Nick deschise brusc uşa şi paznicii păşiră înăuntru.

– Luaţi-o de aici, ordonă el rece.

Lauren îi privea paralizată pe bărbaţii care se apropiau de ea. Urmau să o ducă la închisoare. Ochii i se îndreptară spre Nick implorîndu-l în tăcerea să o mai asculte pentru ultima dată, să o creadă, să nu facă asta.

Cu mîinile în buzunare se uită la ea fără să clipească, îngheţînd-o ca pe un gheţar cu ochii aceia reci. Numai muşchiul care-i zvîcnea în maxilar trădea cît de tulburat era de fapt.

Cei trei paznici înarmaţi o înconjurară, iar unul dintre ei o luă de braţ. Lauren îşi trase mîna, iar ochii îi erau inundaţi de lacrimi.

– Nu mă atinge. Fără să privească înapoi ieşi însoţită de el, apoi trecu prin biroul recepţiei unde se lăsase liniştea.

După ce uşa biroului se închise, Nick se aşeză pe canapea, cu braţele sprijinite pe genunchi şi privi fotografia mărită cu Lauren dîndu-i lui Whithworth copiile contractelor.

Era foarte fotogenică, se gîndi el, iar ideea îi trimise un pumnal în inimă îndurerîndu-l. În acea zi bătuse vîntul, iar ea nu-şi luase haina pe ea. Fotografia era făcută din profil prinzîndu-i trăsăturile delicate, iar vîntul îi flutura părul în toate părţile.

Era fotografia lui Lauren trădîndu-l.

Nick simţi cum i se pune un nod în gît şi înghiţi în gol. Cu siguranţă că fotografia iniţială fusese color, se gîndi el. Poza alb- negru nu-i reda pielea

catifelată şi reflexele părului bogat şi nici ochii viorii, de culoarea turcoazului.

Îşi acoperi faţa cu mîinile.

Paznicii o escortară în tăcere pe Lauren prin holul de marmură unde ultimii angajaţi plecau de la birouri. Văzînd atîta lume, Lauren se simţi umilită de privirile curioase. Toţi se grăbeau acasă, fiecare cu grijile lor. Nu că i-ar fi păsat cine ştie de ruşinea ei; în acel moment nu-i păsa de nimic.

Afară ploua şi se întunecase, dar Lauren nu simţea acele de gheaţă ale ploii care-i pătrundea prin bluza din mătase subţire. Nu-i păsa nici de maşina poliţiei pe care se aştepta să o vadă la colţ, dar nu văzu nimic.

Paznicul de la stînga ei şi cel din spate făcură amîndoi cîte un pas înapoi. Cel din dreapta ei se întoarse şi el să plece, apoi ezită şi o întrebă cu compasiune:

– Domnişoară, aveţi o haină?

Lauren îl privi uimită şi cu ochi îndureraţi.

– Da, zise ea. Avea o haină. Era cu poşeta în biroul lui Jim.

Paznicul privi cam nesigur spre colţul străzii, de parcă aştepta să oprească cineva şi să o ia cu maşina.

– Mă duc să vi-o aduc, spuse el şi intră înapoi în clădire cu colegii lui.

Lauren rămase pe trotuar, iar ploaia îi biciuia părul şi obrajii ca un milion de injecţii de gheaţă. Se părea că nu va fi dusă la închisoare, totuşi. Nu ştia unde să se ducă, sau cum să ajungă fără

bani şi chei. Ca într-o transă se întoarse şi se îndreptă spre Jefferson Avenue cînd o siluetă cunoscută se îndreptă spre ea, după ce ieşise din clădire. O clipă speranța îi reveni.

– Jim! strigă cînd el şi Ericka erau să treacă pe lîngă ea fără să o vadă.

Jim se întoarse brusc, iar stomacul lui Lauren i se strînse de tot cînd văzu cîtă furie şi amărăciune acuzatoare erau în ochii lui.

– Nu am ce să vorbesc cu tine, spuse el agresiv.

Speranța muri în sufletul ei, iar cu moartea veni şi o linişte mormîntală.

Se întoarse pe loc, îşi băgă mîinile înghețate în buzunarele fustei şi începu să meargă pe stradă. După ce făcu cîțiva paşi Jim o apucă de mînă răsucind-o.

– Poftim, spuse, la fel de ostil ca mai înainte, ia haina mea.

Lauren îşi trase mîna dintr-a lui.

– Nu pune mîna pe mine, spuse calmă. Nu vreau să fiu atinsă.

Ochii lui o priviră alarmați.

– Ia haina mea, repetă el convingător, după ce şi-o dădu jos de pe el. Ai să mori înghețată.

Lauren nu privea cu teamă moartea prin îngheț.

Neluîndu-i în seamă haina pe care i-o întindea, îşi ridică ochii şi-l privi.

– Tu crezi ce crede Nick?

– Cuvînt cu cuvînt, zise el.

Avînd părul lipit de cap din cauza ploii şi cu

şiroaie de apă curgîndu-i pe obraji, Lauren spuse cu demnitate:

– În acest caz, nu am nevoie de haina ta. Voi să plece, apoi se opri. Poţi să-i transmiţi lui Nick un mesaj din partea mea cînd va afla pînă la urmă adevărul. Dinţii începuseră să-i clănţăne cînd îi vorbi: S-pune-i să nu se apropie de mine vreodată. S-spune-i să se ferească de mine!

Fără să se gîndească unde mergea, Lauren plecă îndreptîndu-se spre singurii oameni care o vor primi la ei fără să-i ceară ceva. Se duse la restaurantul lui Tony.

Cu degetele îngheţate bătu la uşa din spate. I se deschise şi apăru Tony care se uita la ea, iar smoching-ul lui negru contrasta cu aburii şi gălăgia de la bucătărie, unde se afla.

– Laurie! *Dio mio!* Dominic, Joe, strigă el, veniţi repede!

Lauren se trezi într-un pat cald şi confortabil, iar cînd deschise ochii văzu o cameră plăcută, dar necunoascută. O durea capul îngrozitor, dar încercă să se ridice în coate şi privi de jur împrejur, era în casa de deasupra restaurantului, iar tînăra soţie a lui Joe o ajutase să se culce după ce făcuse o baie fierbinte şi mîncase bine. Nu murise, acum îşi dădea seama. Ce dezamăgire, ce păcat, se gîndi ea. O durea tot trupul, de parcă fusese bătută.

Se gîndea cînd va descoperi Nick că ea modificase cifrele pe oferte. Dacă unul din cele patru contracte urma să fie acordat firmei *Sinco,* cu si-

guranță că Nick se va întreba cum de fusese posibil. Se va întreba de ce Whithworth nu sublicitase față de *Sinco* şi atunci poate că ar compara copiile date de ea lui Philip cu originalele.

Apoi, exista şi varianta ca alte companii, în afară de *Sinco* şi Whithworth să primească contractele, în care caz Nick va crede că ea l-a trădat. Lauren dădu la o parte plapuma şi coborî din pat încet. Se simțea prea rău ca să se mai gîndească la cele întîmplate. Peste cîteva minute se simți chiar mai rău, cînd intră în bucătăria familiei şi-l auzi pe Tony vorbind la telefon. Fii lui stăteau cu toții la masă.

– Mary, spuse Tony încruntat peste măsură, sînt Tony. Vreau să vorbesc cu Nick.

Inima lui Lauren o luase razna, dar era prea tîrziu să-l oprească fiindcă el se şi lansase într-un monolog continuu.

– Nick, sînt Tony, zise. Ar fi bine să vii pînă aici. Lui Laurie i s-a întîmplat ceva. Aseară a venit la mine aproape înghețată. Nu avea nici haină, nici poşetă, nimic. Nu voia să spună ce s-a întîmplat. Nu ne-a lăsat pe nici unul să o atingem în afară de... Ce? Fața îi deveni furioasă. Să nu-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta, Nick! Eu... Rămase nemişcat o clipă, ascultînd ce-i spunea Nick, după care luă receptorul din dreptul urechii de parcă ar fi avut dinți care-l muşcau. Nick mi-a închis telefonul, le spuse el fiilor săi.

Privirea lui uimită se opri asupra lui Lauren care stătea şovăind în pragul uşii.

– Nick mi-a spus că ai furat nişte informații de

la el, că eşti amanta tatălui său vitreg. Spunea că nu vrea să-mi mai audă numele dacă mai încerc să vorbesc cu el despre tine şi că va închide contul de la bancă de pe numele lui, pentru împrumutul pe care l-a făcut ca să renovăm restaurantul. Asta mi-a spus Nick – aşa a vorbit cu mine! repetă el neîncrezător.

Lauren făcu cîţiva paşi, palidă de remuşcare.

– Tony, nu ştii ce s-a întîmplat. Nu înţelegi.

– Înţeleg felul în care mi-a vorbit, spuse Tony printre dinţi. Neluînd-o în seamă se întoarse la telefon şi formă furios un număr. Mary, zise el, dă-mi-l pe Nick la telefon imediat. Aştept, şi părea că Mary îl întreabă ceva. Da, răspunse el, să fii sigură că e vorba de Lauren. Cum? Da, este aici şi ea. Tony îi dădu receptorul lui Lauren, cu o mină atît de înfuriată şi jignită, încît ei i se făcu pur şi simplu rău. Nick nu vrea să vorbească cu mine, zise Tony, dar Mary vrea să-ţi spună ceva.

Cu un amestec de speranţă şi teamă, Lauren vorbi:

– Alo, Mary?

Vocea lui Mary părea de gheaţă.

– Lauren, ai făcut destul de mult rău acelora dintre noi care am avut încredere în tine. Dacă ai cît de cît bun-simţ, lasă-l pe Tony în afara problemei acesteia. Nick nu face ameninţări deşarte – a vorbit serios cu Tony. E clar?

Lauren înghiţi nodul care i se pusese în gît.

– Foarte clar.

– Bine. Atunci îţi recomand să rămîi unde eşti încă o oră. Avocatul firmei noastre îţi va trimite

lucrurile şi-ţi va explica situaţia din punct de vedere legal. Îţi vom da de ştire prin Philip Whithworth, fiindcă e mult mai bine aşa. La revedere, Lauren.

Lauren căzu pe scaunul de lîngă masă, prea ruşinată ca să-i privească pe cei care acum se uitau la ea cu aceiaşi ochi acuzatori cu care Jim şi Mary o trataseră mai devreme.

Tony o strînse consolator de umăr, iar Lauren respiră greu.

– Voi pleca de îndată ce soseşte avocatul cu poşeta mea. Se uită la ei. În loc să o disprețuiască, băieţii şi Tony o priveau cu compasiune şi milă. După toate cîte i se întîmplaseră, Lauren putea mai bine face faţă răutăţilor, decît bunătăţii, iar mila lor îi sfîşia inima şi-i slăbea şi mai tare rămăşiţele de stăpînire de sine care o făcea să nu plîngă. Nu-mi cereţi să vă explic, şopti ea. Dacă aş încerca, nu m-aţi crede.

– Ba te-am crede, spuse Dominic roşind. Stăteam, în spatele panoului, unde ţinem cafetierele şi am auzit fiecare cuvînt pe care... porcul acela ţi l-a spus la prînz dar nu ştiam cum îl cheamă. Tata l-a recunoscut şi a venit la mine, fiindcă se întreba cum de stai la masă cu cineva pe care Nick îl urăşte.

Lauren era pe punctul de a plînge, dar se abţinu şi spuse zîmbind:

– Cred că v-a fost foarte greu în ziua aceea să staţi amîndoi să mă păziţi. Nu plînsese de ani de zile pînă să-l cunoască pe Nick. După noaptea care trecuse nu va mai plînge vreodată. Plînsese

la picioarele lui, implorîndu-l să o asculte. Numai acest gînd o ucidea.

– Am încercat să-l sun pe Nick în ziua aceea după ce ai plecat, zise Tony, ca să-i spun că Whihtworth te amenință şi că ai necazuri, dar era plecat în Italia. I-am spus lui Mary să-i transmită să mă sune de îndată ce se întoarce, dar nu puteam crede că-i vei da tatălui vitreg al lui Nick informații.

Lauren percepu tonul de reproş cu care-i vorbise Tony şi ridică din umeri.

– Nu i-am dat ce voia el. Dar Nick aşa crede.

Peste o jumătate de oră, Tony şi Dominic merseră cu ea jos, în restaurant, care încă nu era deschis şi stăteau în spatele scaunului ei cu un aer protector. Lauren îl recunoscu pe Mike Walsh ca fiind bărbatul care era cu Nick cînd căzuse în acea seară la picioarele lor. Acesta i-l prezentă pe Jack Collins, şeful departamentului de securitate a firmei Global. Amîndoi bărbații se aşezară la masă în fața ei.

– Poşeta dumneavoastră, spuse Mike dîndu-i-o. Vreți să verificați conținutul?

Lauren răspunse nepăsătoare.

– Nu.

– Foarte bine, răspunse el curtenitor. Voi trece direct la subiect. Domnişoară Danner, firma *Global Industries* are dovezi suficiente împotriva dumneavoastră pentru a vă acuza de furt, conspirație, fraudă şi alte delicte grave. În acest moment corporația nu va insista pentru arestarea dumneavoastră. Dacă veți mai fi văzută în preajma clădirii

Global Industries sau la filialele acesteia, corporația poate şi vă va acuza pentru delictele pe care le- am menționat. A fost deja pregătit un mandat pentru arestarea dumneavoastră. Dacă veți mai fi văzută în clădire, mandatul va fi imediat semnat şi veți fi arestată. Dacă vă aflați în alt stat, vom insista pentru extrădarea dumneavoastră.

Deschise un plic mare şi scoase din el cîteva foi de hîrtie. Această scrisoare menționează exact cele ce v-am spus mai devreme. Îi dădu o copie a scrisorii şi un document oficial. Aceasta – îi arătă el documentul – este o interdicție, semnată de judecător, care stabileşte că intrarea dumneavoastră pe proprietatea firmei *Global Industries* este ilegală. Mă înțelegeți?

– Perfect, spuse Lauren, cu capul ridicat în semn de afront.

– Aveți vreo întrebare?

– Da..., două. Lauren se ridică, apoi îi sărută pe obraji pe Tony şi pe Dominic. Ştia că nu va rezista emoției despărțirii şi îşi lua rămas bun de la cei doi prieteni ai ei acum, fiindcă îi era mai uşor. Se întoarse către avocat şi spuse: Unde este maşina mea?

Avocatul făcu semn către uşa restaurantului.

– Domnul Collins a venit cu ea. E parcată în față. Care este cealaltă întrebare?

Lauren nu-l privi pe avocat şi i se adresă lui Jack Collins:

– Dumneavoastră sînteți acela care a descoperit „dovada" împotriva mea?

Deşi era palid la față, ochii lui Jack erau pă-

trunzători şi totodată întrebători.

– Un coleg de-al meu a condus investigaţia cît timp eu am fost în spital. De ce întrebaţi, domnişoară Danner? vru el să ştie, privind-o atent.

Lauren îşi luă poşeta de pe masă.

– Fiindcă oricine a făcut acest lucru nu este bun în această slujbă. Îşi mută privirea de la Jack Collins şi le zîmbi lui Tony şi lui Dominic. La revedere, şopti ea. Şi vă mulţumesc. Ieşi din restaurant fără să privească înapoi.

Amîndoi bărbaţii de la *Global Industries* o priviră cum pleacă.

– Uimitoare tînără, nu-i aşa? întrebă avocatul.

– Frumoasă, fu de acord Jack Collins, puţin încruntat.

– Dar trădătoare şi înşelătoare, cum sînt toate.

Jack Collins se încruntă mai tare.

– Mă întreb dacă e chiar aşa. I-am privit ochii. Părea supărată şi îndurerată. Nu avea aerul cuiva vinovat.

Mike Walsh se mişcă incomod în scaun.

– Este vinovată. Dacă nu crezi asta, citeşte dosarul pe care asistentul tău l-a adunat despre ea.

– Cred că asta o să şi fac, zise Jack.

– Aşa să faci, spuse Tony încruntat şi furios, trăgînd cu urechea la discuţia lor. Apoi să veniţi să staţi de vorbă cu mine şi eu vă voi spune adevărul. Whithworth a obligat-o să facă asta!

Capitolul 20

Nick se rezema de spătarul scaunului şi-i privea intrînd pe Jack Collins, Mary, Jim şi Tony. Acceptase această întîlnire în legătură cu Lauren numai fiindcă insistase Jack, spunînd că este vital şi în interesul corporaţiei, în caz că ea se va hotărî să-i dea în judecată.

Să-i dea în judecată pentru ce, se gîndi Nick cu amărăciune. Se ruga lui Dumnezeu să fi fost altundeva acum. Oriunde altundeva.

Urma să se vorbească despre ea, iar el va trebui să asculte. Lauren plecase deja de o lună şi încă nu reuşise să şi-o scoată din minte.

Se tot aştepta să o revadă intrînd în biroul lui, cu carnetul de notiţe în mînă, gata să primească instrucţiunile.

Săptămîna trecută fusese atît de prins în declarația financiară a corporației, iar în sala de primire auzise o femeie rîzînd.

Semăna cu rîsul muzical al lui Lauren, iar el sărise din scaun spunîndu-şi că o va trage în biroul său şi-i va spune pentru ultima dată să stea departe de el.

Dar, cînd ajunse în sala de primire şi văzu că era altă femeie, inima i se sfîşie.

Avea nevoie de odihnă, îşi spunea el, de o relaxare şi puțină schimbare. Se extenuase peste măsură încercînd să şi-o alunge din minte şi muncise pînă ce se epuizase fizic şi psihic.

Acum se vor schimba toate. Peste cîteva ore trebuia să plece la Chicago unde lua parte la o şedință internațională a comitetului comercial – acea şedință de la care plecase ca să vină la Lauren şi care se reprogramase, aşa că acum comitetul urma să ia decizia care necesita votul lui.

Duminică, peste trei zile, după încheierea şedinței, Vicky va sosi şi ea la Chicago şi vor pleca în Elveția pentru trei săptămîni. Trei săptămîni la rînd în care ziua vor schia iar noaptea vor face dragoste; astfel toate problemele lui vor fi rezolvate drăguț.

Petrecerea Crăciunului în Elveția, ca în urmă cu trei ani, era de asemenea o idee tentantă.

Cu cine petrecuse Crăciunul acum trei ani? încerca să-şi amintească.

– Nick, zise Jack Collins, pot să încep?

– Da, spuse el scurt întorcîndu-se cu capul

spre fereastră. Cît timp va mai trece pînă ce îşi va putea şterge din memorie momentele acelea cînd Lauren plîngea la picioarele lui. „Te rog, nu ne face una ca asta", plîngea ea.„Te iubesc atît de mult".

Răsuci stiloul aurit între degete, conştient că Tony îl privea furios, aşteptînd ocazia să pledeze în apărarea lui Lauren.

Apărarea ei, se gîndi Nick sarcastic. Ce apărare? Fiindcă Lauren era italiancă, Tony înclina automat în favoarea ei. Fiindcă era atît de frumoasă.

Tony era orbit şi nu-i vedea caracterul. Nu-l putea condamna pe Tony, fiindcă el însuşi fusese la fel de orb şi de prost. Lauren îl captivase, îl fascinase şi-l vrăjise.

De la bun început se simţise atras de ea şi îşi pierduse mintile din pricina dorinţei incontrolabile, înfiorătoare, pe care o simţea faţă de ea...

– Înţeleg, spuse Jack Collins, că Lauren Danner este un subiect foarte neplăcut pentru dumneavoastră toţi cei prezenţi, dar ne cunoaştem de prea mulţi ani şi nu putem decît să discutăm deschis, nu-i aşa?

Cînd nimeni nu răspunse, Jack oftă frustrat.

– Ei bine, şi pentru mine este un subiect dificil de abordat. Investigaţia făcută asupra ei a căzut practic în responsabilitatea mea, iar acum pot să vă mărturisesc că a fost făcută deficitar. Tînărul care s-a ocupat de verificarea efectuată cît timp eu eram în spital nu avea experienţă şi era prea nerăbdător, ca să spunem lucrurilor pe nume, dar

politicos. Dacă nu ar mai fi trebuit să mă internez în spital de două ori, aş fi făcut eu cercetarea. Acum că am făcut-o, continuă el tărăgănînd cuvintele, trebuie să recunosc că încă nu am citit-o exact pe tînără – cel puţin mai am dubii. Am vorbit deja cu fiecare dintre voi separat. Acum sper că, dacă ne-am adunat cu toţii, vom putea rezolva unele contradicţii care pe mine mă pun în dificultate. Poate că fiecare are cîte o părticică a jocului, iar acum putem reface imaginea în întregime. Tony, deocamdată mă voi adresa numai lui Nick, lui Mary şi lui Jim. Vreau să-ţi păstrezi comentariile pentru final. Ochii lui Tony se făcură mici de nerăbdare, dar strînse buzele şi se aşeză pe canapea. Acum, reluă Jack, adresîndu-se celor amintiţi, toţi trei mi-aţi spus că sînteţi de părere că Lauren Danner a făcut cerere pentru slujbă la noi fiindcă voia să ne spioneze pentru Philip Whithworth. Cu toţii aţi subliniat că este o femeie foarte inteligentă, bună dactilografă şi stenografă. Corect? Mary şi Jim dădură afirmativ din cap. Nick îşi înclină doar capul. Atunci, următoarea întrebarea pe care vi-o pun este, de ce o tînără inteligentă şi cu o bună pregătire ca secretară a făcut deliberat greşeli la toate testele date, susţinînd că nu a urmat colegiul, cînd, de fapt, a obţinut o diplomă universitară ca foarte bună pianistă? Cînd toţi tăcură, el continuă: De ce ar face o tînără, inteligentă şi educată care doreşte o slujbă ca spioană, una dintre cele mai caraghioase greşeli pe care le cunosc eu – adică să scrie în cerere că doreşte postul de preşedinte sau de şef de personal?

Jack se uită la cei trei auditori cu o expresie scrutătoare şi continuă:

– Răspunsul evident este că nu dorea să obţină postul. De fapt, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se asigure că nu-i va fi acordat nici un post, nu-i aşa? Nu răspunse nimeni, iar el oftă. După cum înţeleg, se întorsese de la interviu cînd s-a întîlnit cu Nick, care a intervenit pentru ea chiar în aceeaşi seară. A doua zi Jim a primit-o la interviu şi, pe negîndite, Lauren Danner s-a hotărît să lucreze pentru *Sinco* şi a aceptat oferta lui Jim. De ce?

Jim se sprijini de spătarul canapelei.

– Ţi-am spus deja ca şi lui Nick ce mi-a zis Lauren. Că s-a întîlnit cu Nick în seara aceea şi că a acceptat slujba fiindcă voia să lucreze aproape de el. Credea că el este un simplu inginer care lucrează la *Global.*

– Iar tu ai crezut-o? întrebă Jack.

– De ce nu? oftă Jim dezgustat. Am văzut-o plîngînd cînd a aflat cine era de fapt Nick. Şi eu sînt un idiot care a crezut că Whithworth este rudă cu ea şi că, deşi el îi propusese să ne spioneze, ea l-a refuzat.

– De fapt, zise Jack zîmbind amuzat, Whithworth este rudă cu ea. Am verificat şi, după arborele genealogic al familiei Whithworth, care a fost trasat acum treisprezece ani şi trecut într-un registru al snobilor, familia Danner este un gen de văr de-al optulea sau de-al şaselea cu familia Whithworth.

Bucuria fugitivă care-l cuprinse pe Nick dintr-o

dată se spulberă imediat, veri sau nu, Lauren fusese amanta tatălui lui vitreg.

– Înțeleg, spuse Jack, masîndu-şi tîmplele de parcă l-ar fi durut capul – că domnişoara Danner nu a cerut să lucreze cu tine, Nick. De la Weatherby am înțeles că refuza categoric această idee.

– Da, rînji Nick. Nu mai suporta discuția. Vorbind despre ea simțea răni în suflet...

– Dacă într-adevăr voia să spioneze pentru Whithworth, insistă Jack, de ce s-ar fi opus să lucreze pentru tine, cînd astfel ar fi avut posibilitatea şi accesul deschis la toate informații confidențiale?

Nick luă un dosar de pe birou şi începu să îl citească.

– Nu voia să lucreze cu mine fiindcă ne certasem pentru o problemă personală. Nu voia să se culce cu mine, adăugă Nick în şoaptă.

– Dar nu are nici o legătură, spuse Jack cu hotărîre, dacă v-ați certat, ar fi trebuit să fie încîntată să vină şi să te spioneze.

– Nimic nu are legătură cu fata aceasta, spuse Mary ezitînd. Cînd i-am spus despre mama lui Nick, se făcuse albă ca...

– Nu am timp şi de asta acum! i-o tăie Nick, plec la Chicago, Jack, toată problema se poate rezolva în cîteva cuvinte. Lauren Danner a venit la *Sinco* pentru a spiona. Este amanta lui Whithworth. Este o mitomană şi o actriță desăvîrşită.

Tony deschise gura ca să protesteze, dar Nick îl opri pe un ton scăzut dar categoric.

– Nu-i lua apărarea în fața mea, la naiba! M-a

lăsat să-i fac prezentările cu mama şi cu tatăl meu vitreg! M-a lăsat să mă fac de toată ruşinea prezentînd-o complicilor ei, dintre care unul este iubitul ei! Ne-a trădat pe toţi; nu numai pe mine. I-a spus lui Whithworth despre Rossi, ca acesta să-şi pună oamenii să-l caute pe Rossi prin tot Casano-ul. I-a dat lui Whithworth informaţii despre oferte, lucru care va costa firma o avere la capitolul profituri. A...

– Nu a fost amanta lui Whithworth. Jack îl întrerupse pe Nick cînd Tony sări în picioare ca să protesteze. Ştiu că asistentul meu aşa ţi-a spus, dar adevărul este că, deşi Whithworth este proprietarul apartamentului, a fost la ea doar o dată, în seara cînd a sosit Lauren, pentru nici treizeci de minute.

– Cred că vîrsta tatălui meu vitreg nu-i mai permite să...

– Termină, şi nu mai vorbi despre Lauren astfel! răbufni Tony furios. Eu...

– Păstrează-ţi cuvintele, Tony, i-o trînti Nick.

– Am multe de păstrat, dar acum voi spune ce am de zis! Dominic şi cu mine am auzit ce-i spunea Whithworth cînd au luat prînzul la localul meu. Lauren i-a zis că vă căsătoriţi şi că avea de gînd să-ţi mărturisească de gradul lor de rudenie. De cum a spus asta, Whithworth a început să-i facă aluzii despre el şi ea ca fiindu-i amantă – după cum ai fi putut crede tu –, şi că tot tu ai putea crede că ea i-a spus despre Casano. Lauren s-a supărat şi i-a zis că de la ea nu ştie nimic despre Casano şi că nu este amanta lui. Atunci, pe loc,

l-a întrebat dacă cumva încearcă să o şantajeze. El zicea că face un tîrg cu ea. Spunea că va tăcea, dacă ea îi va da informaţiile...

– Ceea ce a şi făcut! interveni Nick. Chiar peste o oră! A făcut asta pentru că voia să mă mintă în continuare pînă ce Whithworth reuşea să ne scoată din afaceri.

– Nu! strigă Tony. I-a zis că mai bine moare decît să-ţi facă un rău. A...

Nick lovi cu palma pe birou şi sări în picioare.

– Este o cătea mincinoasă şi trădătoare! Atît vreau să ştiu. Acum ieşiţi cu toţii afară!

– Eu plec! strigă Tony, îndreptîndu-se spre uşă. Dar mai trebuie să ştii ceva. Ce i-ai făcut tu a durut-o mai mult decît am văzut vreodată pe cineva suferind. Ai aruncat-o în stradă fără haină, fără bani, iar ea îl sună pe Whithworth? Nu, ea merge peste opt străzi prin frig şi ploaie, şi vine să plîngă în braţele mele. Aşa că acum îţi zic... Tony se ridică pe vîrfurile picioarelor şi-şi puse înfuriat pălăria pe cap: De acum încolo eşti şters de pe lista mea, Nick. Dacă pofteşti să mănînci în restaurantul meu, ar fi bine să o aduci şi pe Lauren cu tine!

Capitolul 21

– Domnule Sinclair, secretara din Chicago se aplecă peste umărul lui Nick şi-i vorbi în şoaptă, ca să nu-i deranjeze pe cei şapte industriaşi americani aşezaţi în jurul mesei de conferinţă, discutînd ultimele detalii ale unui acord comercial internaţional. Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar un domn James William vă aşteaptă la telefon...

Nick dădu din cap şi se ridică. Şapte perechi de ochi se îndreptară în direcţia lui privindu-l acuzator.

În afară de problemele urgente, nici unul nu primea telefoane.

La ultima şedinţă, iar acum şi la aceasta, numai Nick primise un telefon urgent, iar ultima dată

şedinţa trebuise amînată şi reprogramată fiindcă el plecase subit de acolo.

Nick ieşi din sala de şedinţe, amintindu-şi de ultimul telefon pe care Jim i-l dăduse şi-l întrerupsese.

Atunci Jim inventase o scuză oarecare, ca să-i spună că Lauren demisionase.

– Da, ce este? zise Nick înfuriat de amintirea ei, înfuriat de durerea pe care i-o provoca această amintire.

– La departamentul tehnic se sărbătoreşte ceva, începu Jim, ezitînd. Nick, cu toate că Lauren i-a dat lui Whithworth copiile celor patru contracte, tocmai ne-au fost acceptate două dintre ele. Preţul cel mai scăzut pentru celelalte două contracte nu a fost încă anunţat. Făcu o pauză, aşteptînd răspunsul lui Nick. Nu pot să-mi dau seama – tu ce crezi?

– Cred, şuieră Nick, că ticălosul acela fraier nu e destul de deştept ca să cîştige o mînă la poker cu toate cărţile marcate.

– Whithworth poate fi şarlatan şi şmecher, dar nu e prost, îl contrazise Jim. Cred că mă duc să iau dosarele de la Jack Collins ca să văd cifrele modificate de Lauren...

– Ţi-am spus ce vreau să faci, îl întrerupse Nick pe un ton ucigător. Indiferent cine va primi celelalte două contracte, vreau ca *Sinco* să participe la absolut toate licitaţiile alături de Whithworth şi vreau să licităm sub preţul lui, dacă e nevoie. Vreau să-l scot pe ticălosul ăsta din afaceri într-un an!

Nick trînti receptorul şi intră în sală.

Preşedintele privi cu reproş.

– Acum, putem relua?

Nick dădu din cap.

Votă atent cele trei probleme discutate şi, pe măsură ce dimineaţa devenea după-amiază, iar după-amiaza se preschimba în întunericul serii îi venea din ce în ce mai greu să nu se gîndească la Lauren.

Zăpada se vedea căzînd prin fereastra blocului zgîrie-nori din Chicago, în timp ce şedinţa continua, iar vocea lui Tony îi răsuna în urechi... „Ai azvîrlit-o afară fără haină, fără bani, fără nimic, iar ea îl sună pe Whithworth? Nu! Merge peste opt străzi prin frig şi ploaie ca să plîngă în braţele mele".

Peste opt străzi! De ce nu au lăsat-o paznicii să-şi ia haina? Îşi aminti ce bluză subţire purta, fiindcă el îi deschisese nasturii cu intenţia de a o expune şi de a o înjosi, aşa cum chiar făcuse.

Îşi aminti perfecţiunea sînilor ei albi; pielea de o fineţe desăvîrşită; gustul delicios al buzelor ei; felul în care îl sărutase şi îl ţinuse lipit de ea...

– Nick, spuse preşedintele brusc, presupun că eşti în favoarea propunerii noastre?

Nick îşi dezlipi privirea de la fereastră. Nu ştia despre ce propunere se discutase.

– Aş dori să o mai aud o dată înainte de a decide, se fîstîci el.

Şapte feţe mirate se întoarseră în direcţia lui.

– Dar e propunerea ta, Nick, îl dojeni preşedintele. Tu ai scris-o.

– Atunci sigur că sînt pentru, îl informă el rece.

Comitetul luă cina într-unul din restaurantele cele mai elegante din Chicago.

În clipa cînd masa se termină, Nick se scuză şi reveni la hotel.

Zăpada cădea cu fulgi grei acoperindu-i paltonul gros, din caşmir, rămînîndu-i agăţaţi în păr, cît timp parcurse Michigan Avenue. Privea absent vitrinele magazinelor mari, strălucitoare, decorate pentru Crăciun.

Îşi băgă nervos mîinile în buzunare, înjurîndu-l în gînd pe Jim fiindcă îl sunase de dimineaţă ca să-i amintească de Lauren, iar pe ea o ura fiindcă îi intrase în viaţă.

De ce nu-l sunase pe Whithworth să o ia, cînd paznicii au scos-o din clădire? Pentru Dumnezeu, de ce mersese cale de opt străzi pe o vreme mizerabilă ca să ajungă la Tony?

După ce o rănise şi o înjosise, de ce-i căzuse la picioare ca un înger cu inima zdrobită? Nick se opri să-şi scoată o ţigară. Se aplecă şi feri ţigara de vînt, apoi o aprinse.

Vocea ei îi răsuna în urechi presărată cu suspine amare: „Te iubesc atît de mult", plînsese ea. „te rog, ascultă-mă... te rog, nu face asta..."

Furia şi durerea îl încolţiseră. Nu putea să o primească pe Lauren, se gîndi el. Nu o va lua niciodată înapoi.

Voia să creadă că Whithworth o şantajase cu contractele. Voia chiar să accepte că Lauren nu-i spusese lui Whithworth de proiectul Rossi.

Totuşi, dacă o făcuse, oamenii lui Philip nu

şi-ar fi pierdut timpul întrebînd în tot statul despre activitățile lui Nick – ar fi întrebat despre Rossi.

Se părea că nici măcar nu cunoşteau numele chimistului.

Chiar dacă l-ar fi aflat, nu conta. Testele de laborator dovediseră că formula lui Rossi era pe jumătate eficientă şi producea iritații la ochi şi la piele.

Nick se opri sub un stîlp la colț, unde stătea un bărbat în costum de Moş Crăciun, cu un vas de metal şi sunînd dintr-un clopoțel.

Crăciunul nu fusese niciodată o ocazie fericită pentru Nick. Era o vacanță care pînă la urmă îi amintea de vizita pe care i-o făcuse mamei sale cînd era copil, de fapt, nu-şi amintea de ea decît de Crăciun.

Maşinile treceau pe lîngă el, iar cauciucurile striveau zăpada proaspăt aşternută.

Crăciunul acesta ar fi putut fi altfel; putuse să fie un început. Ar fi dus-o pe Lauren în Elveția. Nu – l-ar fi petrecut acasă cu ea.

Ar fi făcut un foc grozav în şemineu şi astfel şi-ar fi început propriile lor tradiții. Ar fi făcut dragoste cu ea în fața focului, iar luminițele din bradul de Crăciun ar fi licărit pe pielea ei satinată...

Nick îşi smulse mintea din acest vîrtej amețitor de gînduri şi plecă mai departe travesînd strada în timp ce claxoane disperate protestau, iar farurile erau aprinse amenințător.

Nu va face Crăciunul cu Lauren. O dorea îndeajuns de tare ca să o ierte pentru toate, dar nu putea, nu voia să o ierte pentru că-l trădase cu

mama şi tatăl lui vitreg. Poate, cu timpul ar fi putut să o ierte pentru conspirația împotriva lui, dar nu putea uita că fuseseră cei din familia Whithworth. Aşa ceva nu putea niciodată ierta.

Nick deschise uşa cu cheia.

– Unde dracu' ai fost? îl întrebă Jim Williams de pe canapeaua unde se lungise cu picioarele sprijinite de o măsuță antică. Am venit să discutăm despre contractele pe care Lauren i le-a dat lui Whithworth.

Nick îşi scoase haina de pe el, înfuriat că-i fusese invadată intimitatea apartamentului şi pentru că era forțat – chiar şi pentru că va trebui să-l dea afară pe Jim – să discute din nou despre Lauren.

– Ți-am spus, începu el pe un ton scăzut, că vreau ca Whithworth să iasă din afaceri şi vreau să se facă tot ce spun eu. Cînd mi-ai explicat rolul tău în complicitatea cu Lauren te-am scuzat, dar nu voi admite...

– Nu trebuie să-l scoți pe Whithworth din afaceri, îl întrerupse Jim liniştit, iar Nick veni lîngă el. Lauren a făcut-o pentru tine. De pe canapeaua de lîngă el, Jim luă copiile după originalele contractelor şi copiile modificate pentru Whithworth. Nick, a schimbat cifrele, spuse el necăjit.

Şedința comitetului internațional de comerț s-a reluat la ora nouă fix, a doua zi dimineață. Preşedintele comitetului i-a privit pe cei şase participanți aşezați la masa rotundă, apoi a spus:

– Nick Sinclair nu va fi prezent astăzi, informă

el grupul care privea amenințător. M-a rugat să vă transmit regretele lui şi să vă explic că a fost solicitat de o problemă urgentă. La unison se ridicară spre el şase perechi de ochi neliniştiți, care apoi se îndreptară spre locul gol de la masă.

– Ultima dată era o problemă de personal. Ce naiba mai are de rezolvat Sinclair şi acum? întrebă un bărbat impunător destul de vehement.

– Se ocupă de o fuziune, răspunse preşedintele. Spunea că trebuie să negocieze cea mai importantă fuziune din viața lui.

Capitolul 22

Orăşelul Fenster, Missouri era acoperit cu un covor proaspăt de zăpadă. Decorul de Crăciun al oraşului, cu luminiţe la toate intersecţiile, îi dădea un aspect al romanelor lui Norman Rockwell şi acest lucru îi aminti lui Nick de reţinerile iniţiale despre sex ale lui Lauren.

Îndrumat de un bătrînel cumsecade, Nick găsi uşor străduţa liniştită pe care Lauren crescuse. Se opri în faţa unei case modeste, albe, cu un leagăn la poartă şi un stejar uriaş în curte, şi deconectă motorul maşinii pe care o închiriase de la aeroport cu cinci ore în urmă.

Faptul că a trebuit să conducă pe străzile acoperite cu zăpadă fusese partea uşoară; acum, că va trebui să dea ochii cu Lauren, venea partea cea mai dificilă.

Sună la uşă şi-i deschise imediat un tînăr firav,

în jur de douăzeci de ani. Inima lui Nick se opri din bătut.

Niciodată, nici în cele mai sumbre momente, nu-i trecuse prin minte posibilitatea ca Lauren să trăiască aici cu un alt bărbat.

– Mă numesc Nick Sinclair, spuse el şi remarcă fața zîmbitoare a tînărului metamorfozîndu-se într-o grimasă vădit descumpănită. Aş vrea să vorbesc cu Lauren.

– Sînt fratele ei, răspunse tînărul, iar ea nu doreşte să te vadă.

Fratele ei! Nick se simți dintr-o dată mai liniştit, dar ar fi avut chef să-i ardă un pumn acestuia fiindcă îi furase cîndva banii lui Lauren.

– Am venit să o văd, insistă Nick imperturbabil, iar dacă va trebui să trec peste tine ca să ajung la ea, o voi face.

– Cred că vorbeşte serios, Leonard, se auzi vocea tatălui ei, care tocmai venise în hol cu degetul păstrînd semnul într-o carte pe care o citea.

Cîteva minute, Robert Danner îl studie pe bărbatul înalt şi impunător din pragul uşii privind insistent, cu ochii lui albaştri, liniile tensionate ale vizitatorului neaşteptat. Domnul Danner schiță un zîmbet fugar, care-i îndulci figura severă.

– Leonard, zise bătrînul, de ce să nu-i acordăm domnului Sinclair cinci minute pentru Lauren, să vedem dacă o face să se răzgîndească. Este în sufragerie, adăugă el, făcînd un semn cu capul, peste umăr, în direcția de unde se auzeau acordurile unor colinde de Crăciun la casetofon.

– Cinci minute şi atît, mormăi Leonard, mer-

gînd chiar în spatele lui Nick. Acesta se întoarse spre el:

– Singuri, spuse el hotărît.

Leonard deschise gura să protesteze, dar tatăl său interveni:

– Singuri, Leonard.

Nick închise încet uşa sufrageriei, avansă doi paşi şi se opri, cu inima bătîndu-i violent în piept.

Lauren stătea pe o scăriță şi atîrna podoabe în bradul de Crăciun. Părea atît de tînără în blugii şi în puloverul verde-deschis, iar frumusețea îi era subliniată de valurile aurii care-i cădeau pe umeri şi pe spate.

Nick avu pornirea să o smulgă de pe scară, să o ia în brațe, să o ducă pe canapea şi să se piardă în ființa ei, să o sărute, să o mîngîie şi să-i aline suferința cu trupul, cu mîinile şi cu buzele lui.

Coborînd de pe scară, Lauren îngenunche şi mai scoase cîteva globuri dintr-o cutie aşezată printre cadourile frumos împachetate, împrăştiate în jurul bradului. Cu coada ochiului zări nişte cizme bărbăteşti, maronii.

– Lenny, ai picat la țanc, îl tachină ea. Aproape am terminat. Steaua stă bine în vîrf sau să mă duc în pod să aduc îngeraşul?

– Lasă steaua din vîrf, se auzi o voce blîndă şi profundă. În cameră se află deja un înger.

Lauren îşi întoarse capul, iar ochii îi înghețară pe silueta zveltă şi solemnă a bărbatului care stătea la cîțiva centimetri depărtare de ea.

Obrajii îşi pierdură culoarea maturală cînd se-

siză hotărîrea cu care o privea Nick, înregistrată în toate liniile feței; de la sprîncenele negre, stufoase, pînă la bărbie. Fiecare bucățică a trupului său binecunoscut emana bogăție, forță şi acelaşi magnetism pe care încerca să-l alunge din visele ei noaptea.

Trăsăturile lui îi rămăseseră întipărite în creier; şi atunci stătea în genunchi, ultima dată cînd l-a văzut, plîngînd la picioarele lui. Umilința şi mînia îi dădură putere să se ridice.

– Ieşi afară! răbufni ea, prea orbită de frămîntările ei ca să mai poată observa regretul şi amărăciunea care-i întunecau privirea verzuie.

În loc să plece, el făcu un pas înainte, spre ea.

Lauren se dădu înapoi, apoi rămase pe loc, iar trupul îi tremura violent. Nick întinse mîna, dar ea îşi luă avînt şi-i trase o palmă peste față.

– Am spus să ieşi afară! scrîşni ea din dinți. Cînd văzu că nu se mişcă, Lauren ridică mîna amenințător: Să fii al naibii! Ieşi!

Privirea lui Nick urmărea palma ridicată.

– Dă-i drumul, spuse el blînd.

Tremurînd de mînie, Lauren coborî încet mîna şi îşi împreună brațele în jurul taliei, apoi se dădu la o parte încercînd să ocolească bradul şi să plece de lîngă el, să iasă din cameră.

– Lauren, stai! I se puse în cale, oprind-o.

– Să nu mă atingi! Lauren aproape că strigă, smucindu-se. Se dădu iar într-o parte, încercînd să facă încă trei paşi care i-ar fi dat posibilitatea să iasă din încăpere. Nick simțea că ar lăsa-o să-i facă orice, orice, în afară de a-l părăsi. Nu putea

să o lase să facă asta.

– Nu! strigă ea din răsputeri. Nu te apropia de mine!

Încercă să fugă, dar Nick o prinse în brațe. Se întoarse către el ca o pisică sălbatică, luptîndu-se şi strigîndu-i:

– Ticălosule! zbieră ea cu durere, bătîndu-l cu pumnii în piept, înnebunită de furie. Ticălosule! Te-am implorat în genunchi!

Nick îşi adună toate forțele ca să o țină bine pînă ce furia i se mai domoli, apoi căzu în brațele lui plîngînd cu sughițuri.

– M-ai făcut să te implor... plîngea ea nestăpînit... M-ai făcut să te implor.

Lacrimile ei îi sfîşiau inima lui Nick, iar cuvintele îl biciuiau pînă la sînge.

O ținea strîns şi o privea în toată frumusețea ei de tînără veselă care intrase în viața lui şi i-o dăduse peste cap cu surîsul ei fermecător.

„Ce se va întîmpla cu mine dacă papucul se potriveşte?"

„Te voi transforma într-un broscoi chipeş".

Ochii lui Nick ardeau acum de remuşcare şi-i închise.

– Iartă-mă, şopti el. Îmi pare atît de rău.

Lauren simți durerea din glasul lui şi simți că zidul rece de nelămurire pe care şi-l ridicase împotriva lui începea să se topească.

Se lupta cu sine să uite senzațiile pe care le trăise cînd se găsea în brațele lui, momentele cînd stăteea atît de aproape de trupul lui vînjos şi fierbinte.

În săptămînile de nopți nedormite şi în zilele de mînie dezolantă ajunsese la concluzia că Nick era ireversibil cinic şi dur.

Faptul că mama lui îl părăsise în acel mod îl făcuse să devină astfel şi orice ar fi făcut ea nu l-ar fi putut schimba. Ar fi fost oricînd capabil să o alunge din viața lui şi să o calce în picioare, fiindcă nu a iubit-o niciodată cu adevărat.

La cinci ani învățase că o femeie nu poate rămîne în inima lui. I-ar fi oferit lui Lauren trupul şi afecțiunea, dar atît. Nu va mai putea niciodată să fie vulnerabil ca atunci.

O mîngîia încet pe spate încercînd să o liniştească deznădăjduit, trimițîndu-i valuri de căldură unde o atingea. Lauren îşi adună şi ultimele picături de autocontrol şi se eliberă din strînsoare.

– Acum m-am liniştit. Îl privi în ochi şi şopti: Nick, vreau să pleci.

Nick se crispă şi întreg corpul îi deveni un arc întărit la calmul şi hotărîrea cu care-i spusese ultimele cuvinte, dar nu plecă şi alungă aceste cuvinte din minte, de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă pe care nu o înțelegea. Privind-o stăruitor, duse mîna spre buzunarul hainei şi scoase o cutiuță învelită în hîrtie argintie.

– Ți-am adus un cadou, spuse el.

Lauren îl privea nedumerită.

– Ce?

– Poftim, îi dădu el pachețelul, punîndu-i-l în palmă. Este un cadou de Crăciun.. Pentru tine. Deschide-l.

Cuvintele lui Mary îi zburau prin minte şi ea

începu să tremure. „A încercat să o mituiască pe mama lui ca să se întoarcă la el... I-a făcut un cadou... şi a insistat să-l deschidă pe loc..."

– Deschide-l acum, Lauren, o rugă el. O privea livid, dar ea sesiză disperarea din ochii lui şi tensiunea care i se citea pe chip, aşteptîndu-se să-l refuze şi pe el şi cadoul.

Cu mîna tremurînd, Lauren dezveli darul şi văzu o cutiuţă de catifea, pe care era gravat numele unui bijutier din Chicago, apoi numele hotelului din Chicago. Deschise capacul. Pe o bucată de catifea albă stătea un medalion cu un rubin încadrat de nişte diamante strălucitoare. Medalionul era de mărima unei cutii pentru pastile.

O mituia.

Pentru a doua oară în viaţa lui, Nick încerca să mituiască o femeie pe care o iubea ca să revină la el. Lacrimi tandre îi umplură ochii lui Lauren, iar inima i se înmuie. Nick avea o voce răguşită de emoţie şi-i vorbi din tot sufletul.

– Te rog, şopti. Te rog. O luă în braţe lipind-o strîns de el, îngropîndu-şi obrajii în părul ei. Te rog, iubito...

Lauren pierdu cu totul zidul de apărare.

– Te iubesc, spuse ea dintr-o dată înlănţuindu-şi braţele în jurul gîtului lui, mîngîindu-i muşchii braţelor, apoi părul.

– Ţi-am cumpărat şi cerceii, adăugă el emoţionat. Îţi voi cumpăra un pian – cei de la facultate spuneau că erai o studentă talentată. Vrei un pian mare sau...

– Nu! Lauren strigă şi se ridică pe vîrfurile pi-

cioarelor amuțindu-l cu un sărut.

Nick simți un fior cald prin corp şi o strînse cu putere cuprinzîndu-i buzele cu un sărut flămînd şi disperat.

Îi mîngîie spatele, apoi şoldurile, sînii, coborînd iar pe pulpe presîndu-le de ale sale de parcă ar fi vrut să-i absoarbă trupul în al său.

– Mi-a fost atît de dor de tine, şopti el, încercînd să înmoaie sărutarea mutîndu-şi buzele pe gura ei întredeschisă cu o foame intensă, apoi îşi răsfiră degetele prin părul ei. Aproape că îşi pierduse controlul şi gemînd o strînse de ceafă şi o sărută pătimaş cu o dorință imperativă.

Lauren îi întoarse sărutarea cu aceaşi dragoste împătimită în inimă, arcuindu-se pe trupul lui.

Peste cîteva minute, care părură o veşnicie, reveni însă la realitate, dar brațele îi rămaseră înlănțuite în jurul lui, iar obrajii lipiți de pieptul său. Îi simțea inima bătînd cu putere.

– Te iubesc, şopti el. Înainte ca Lauren să-i răspundă, continuă pe un ton grav, parțial implorînd, parțial tachinînd-o: Trebuie să te măriți cu mine. Cred că am fost dat deja afară din comitetul pentru comerț internațional – părerea lor este că sînt instabil. Tony m-a tăiat şi el de pe lista lui. Iar Mary spune că-şi dă demisia dacă nu te aduc înapoi. Ericka ți-a găsit cerceii şi i-a dat lui Jim. La rîndul lui mi-a spus că nu ți-i dă înapoi decît dacă vii să-i iei...

Luminițele colorate străluceau în bradul de Crăciun, din sufrageria imensă. Întins pe covor, în

fața focului, Nick o ținea pe soția lui în brațe, ca pe un copil şi privea flăcările dansînd prin valurile bogate ale părului ei lăsat liber peste pieptul lui gol. Erau căsătoriți de trei zile.

Lauren se ghemui mai bine în brațele lui încălzindu-se la căldura lor fierbinte.

Atent să nu o deranjeze, Nick trase cuvertura de satin peste umerii ei. Îi atinse obrajii, mîngîindu-i uşor cu vîrfurile degetelor.

Lauren adusese bucurie în viața lui şi veselie în casa lui. Îl considera frumos, iar cînd ea îl privea, Nick se simțea frumos.

În altă cameră a casei enorme, se auzea ceasul bătînd miezul nopții. Lauren clipi şi deschise ochii, iar el îi admiră adîncimile albastre.

– E Crăciunul, şopti el.

Soția lui surîse, iar zîmbetul ei îi aduse o emoție puternică.

– Nu, zise ea încet, acoperindu-i buzele cu degetele fine: Crăciunul a venit acum trei zile.

Sfîrşit

Frumosul președinte al firmei Global Industries, Nick Sinclair, face afaceri la fel cum face dragoste cu femeile: stăpîn pe sine, fermecător și îndrăzneț. Cînd o angajează pe frumoasa Lauren Danner, presupune că și ea va fi tot o cucerire ușoară. Dar sufletul și inteligența ei îl vor ademeni, ametindu-l.

El este revoltat, provocat – și foarte îndrăgostit...

Lei: 12